

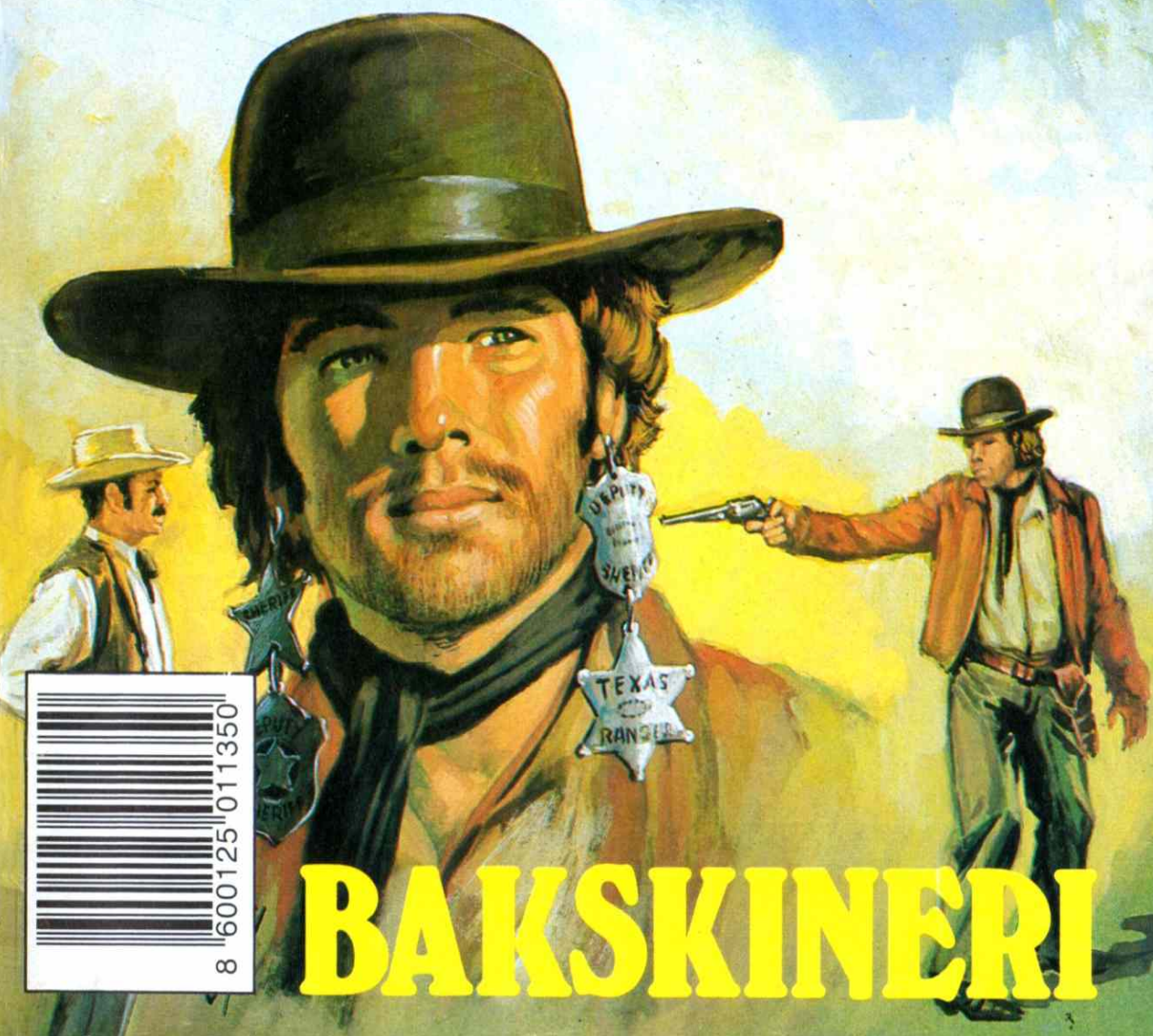
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDEJ

CENA 500 DINARA

BROJ 208

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

BAKSKINERI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

208

KIRK HAMILTON

BAKSKINERI

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 208

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Kirk Hamilton
THE BUCKSKINNERS

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Lajoš ILES

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Marta MLADENOVIC
Marija BURANJI

Štampa 7. XII. 1987.

Tržište 21. XII 1987.

Izgaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ; Naslov originala: Kirk Hamilton — THE BUCKSKINNERS; Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

El Solo je lud. Ta misao je odjednom prostrelila Holidejevu glavu i on je tek tada shvatio zašto je krčma bila tako prazna i tiha iako bi, s obzirom na doba noći i mesto gde se nalazi, bilo normalno da u njoj vri. Mada o tome nije razmišljao, Holidej je već prethodne večeri, kada je ostao da u njoj prenoći, zapitao kako da na toj važnoj i prometnoj raskrsnici puteva sa juga, zapada i istoka, umesto te krčme do sada nije izrastao bar manji grad. Na osnovu zapažanja te prve večeri tako nešto ne bi bilo neobično, jer su gradovi nicali i tamo gde je promet bio znatno manji. Sada je posumnjao da je razlog za to isti kao i razlog zbog koga je krčma bila skoro prazna i grobno tiha. Niko nije želeo da bude u blizini suludog moćnog rančera Miguela Ernandesa Kontrada Des Rivere, poznatog pod nadimkom El Solo, što znači usamljenik, čiji se posed od nekoliko stotina hiljada akara pašnjaka protezao između reke Rija i Punta Del Braskos, skoro kao neko malo kraljevstvo. Naravno da niko nije želeo da se nastani negde gde bi mogao biti izložen besomučnim hirovima suludog moćnika. Ali, sve to Dok Holidej nije znao kada je sutradan po svom dolasku posle obilnog doručka upoznao El Sola, koji je dojahao iz prerije praćen svitom od pola tuceta revolveraša naoružanih do zuba, među kojima se nalazio i jedan čovek lisičijeg izgleda, mršav, špicastog lica nalik na sekiru, obučen u za to mesto neprikladno odelo, taman sako i štraftaste pantalone i derbi šešir, koje je više odgovaralo nekom trgovačkom

putniku, putujućem trgovcu ili nadrilekaru nego čoveku iz prerije. Za El Sola moglo se reći nešto drugo. Svojim odelom, pojavom i držanjem El Solo je ostavljao utisak čoveka kojem je stalo do spoljnog izgleda i pompe, bio je možda uobražen, tašt a samoljubiv, ali kako je Dok Holidej istog trenutka pomislio, tih osobina nisu bili lišeni ni mnogi drugi ljudi. Tako se desilo da je bez mnogo razmišljanja prihvatio El Solov poziv i seo za sto pokriven zelenom čojom. Krčmar zagonetno ravnodušnog lica značajno ga je pogledao spuštajući na sto nov neotvoren špil karata, ali ništa nije rekao. Kasnije je Dok zaključio da je on znao kako će se stvari razvijati. Što se samog Holideja tiče, on tada nije ni slutio da će ta partija biti najneobičnija partija pokera koju je u životu odigrao.

Prvih nekoliko odloženja prošlo je u običajenom odmeravanju. Ulozi su bili relativno mali i igralo se sa promenljivom srećom. Ali kada je posle pola časa igre El Solo dobio prvi značajniji iznos, njegovo čudno zamučene oči blesnule su neobičnim sjajem.

Od tada pa dalje, sve vreme igre El Solove oči zbunjivale su Holideja. Još od momenta kad mu se predstavio, te oči zasenčene nekom ledenom izmaglicom skrivale su misli i osećanja tog čoveka, inače dosta pristojnog držanja. Bilo je u njima nečeg neodređenog i pritajenog i mada su gledale mirno, bez onih nervoznih treptaja karakterističnih za labilne osobe, onaj ko ih je gledao imao je utisak kao da će se svakog trenutka prevrnuti u oč-

nim dupljama. Za iskusnog kockara kao Holidej, koji je iz širenja zenica i podrhtavanja očnih kapaka čitao misli i namere svojih partnera, igra El Solovih očiju bila je potpuno neuhvatljiva i prvi put u toku poslednjih nekoliko godina on je partiju igrao bez uobičajene sigurnosti, na slepo, oslanjajući se na instinkt i logiku. No kako je partija odmicala, sreća ga je sve više služila. Sreća, ili u ovom slučaju bolje reći nesreća.

Kada je dobio prvi krupniji ulog, El Solove oči čudno su blesnule. Desilo se to iznenada, kao što iz dubokog vulkanskog grotla iznenada kuljne mlaz usijane lave. Holidej na to nije obratio pažnju i igra je nastavljena, a sreća se sve više priklanjala na Dokovu stranu. Iz deljenja u deljenje El Sol je postajao sve čutljiviji, oči su mu sve intenzivnije sijale, a kasno posle podne, kada je izgubio jedan krupniji ulog, El Solo je nekoliko puta žmirnuo, a lice mu se čudno zgrčilo i otkrilo bele stisnute zube. Holidej je pomislio kako je došlo vreme da prekinu igru.

— Čini mi se da je sada dosta — rekao je običnim glasom. — Pošto sam ja na dobitku, imate pravo na revanš... — nastavio je Dok premeštajući gomilu zlatnika skupljenu ispred njega. — Sutra, ili nekom drugom prilikom kada se budemo igrali.

— A ne, mister Holideje — odvratio je El Solo glasom koji je ličio na rezanje izgladnelog vuka — revanš ćemo odigrati sada... odmah.

Holidej je tada shvatio da će sa El Solom imati neprilika. Uprkos njegovom bogatom odelu i gospodstvenom držanju, on je bio gnevni gubitnik i Holidej je iz iskustva znao kako se često događalo da iz takvih partija neko bude odnet na groblje. Tek tada su Doku postali

jasni neki El Solovi usiljeno smireni pokreti i atmosfera prividnog mira i tišine, koja je već duže vremena vladala u salunu. Ljudi su dolazili, ispijali piće i odlazili, i nije bilo uobičajene vreve i živosti. Sve to nije mirisalo na dobro. Dokove slutnje potvrđivalo je i krčmarevo smrknuto ćutanje.

— Kako god hoćete — prihvatio je Dok i pokretom ruke pozvao krčmara da donese nov paket karata. — Onda da nastavimo.

El Solo je odsečno zaklimao glavom i izbegao da pogleda Holideja u oči. Krčmar je doneo nov špil i udaljio se pogledavši Doka ispod obrva.

Igra je nastavljena i Dok Holidej je nastavio da dobija. Jedan za drugim dobio je nekoliko značajnih „potova“ i olakšao El Sola za više od hiljadu dolara. El Solo je sve više bledeo u licu, a njegove oči, sada već malo zakrnavljene, imale su ludacki sjaj. El Solo više nije ličio na nadmenog bogatog džentlmena, već na osobu čiji su nervi dovedeni do belog usijanja.

El Solo nije voleo da gubi! Ne toliko zbog novca, već zbog toga što je poraz vređao njegovo bolesno poimanje sopstvene veličine.

El Solo je bio manijak, bolesnik! Čovek koji je patio od manije veličine. To saznanje odjednom je otvorilo oči Holideju i istog trenutka on je shvatio da je u težem položaju nego što je mislio. Ne gubeći prisustvo duha, prividno mirno nastavio je igru, ali je sve vreme grozničavo razmišljao šta da učini. Ne pokrećući glavu, osmotrio je odaju i zaključio da sem krčmara, njega, El Sola i njegovih pratilaca u salunu nema tako reći nikoga. Četvorica El Solovih revolveraša sedela su za jednim stolom u uglu, a dvojica su stajala levo i desno od Holideja, i sa rukama na drškama revolvera, držali ga na oku. Čoveka lisičijeg

lica trenutno nije bilo, ali verovatno se i on nalazio u blizini.

Bio je El-Solov zarobljenik!

Sada mu je sve bilo jasno. Bio je u kandžama manijaka, ludaka koji ga neće pustiti dok ne stekne dovoljno dokaza o svojoj nadljudskoj superiornosti. Možda čak ni onda, jer nije bilo sigurno da će El Solo ostaviti u životu svedoka svog poraza.

No odjednom je Doku kroz glavu sinula ideja. Ništa lakše! Počeo da gubi i El Solo će dobiti traženo zadovoljenje. Od sada pa dalje, Holidej je počeo da gubi pazeći da ulazanjem u sumnjive duele ne izazove podozrenje 'svog' ludog protivnika. Ali ma koliko da se trudio, to mu nije pošlo za rukom. Kao što to kod umno poremećenih osoba često biva, El Solo je u jednom trenutku genijalne pronicljivosti prozreo Holidejevu nameru i pocrvenevši od gneva, tresnuo šakom o sto.

— El Solo nije glupo derište koje se može zavarati takvim trikovima, mister Holideje. Ako ne nastavite igru onako kako smo počeli, dajem vam reč da nikada više nećete odigrati ni jednu partiju pokera!

Nastao je potpun tajac. El Solovi revolveraši, verovatno naviknuti na ovakve prizore, jedva da su se pomerili. Poznavali su svog gospodara i znali za njegovu bolesnu strast. No, u mrtvoj tišini kao pucanj su odjeknule reči.

— Tekilu, krčmare.

Te reči izgovorio je čovek čije prisustvo niko nije primetio. Kako je ušao i prišao čanku, niko ne bi mogao da kaže, jer u ođaji nije bilo nikoga, a krčmareva pažnja bila je usredsređena na kockarski sto, mada se trudio da to ne bude uočljivo. Ali ako su te reči nekoga iznenadile, onda je to bio Dok Holidej. Ne zbog izgovorenih reči, već zbog glasa koji ih je izrekao. U prvom momentu on nije mogao da poveru-

je svojim ušima, ali kada je neprijetno okrenuo glavu, bio je siguran da se nije prevario. Izgovorio ih je niko drugi nego njegov dobar poznanik šerif Kejn Lejvin. Kako se on našao u ovoj usputnoj krčmi na severu Meksika, Dok nije znao, ali bi njegovo prisustvo moglo biti ona slamka spasenja koju mu je sudbina dobacila.

Holidej je grozničavo razmišljao. Ako je Lejvin tu, on je morao da ga vidi, a s obzirom da nije glup, morao je shvatiti u kakvom se položaju nalazi. Dvojica protiv sedmorice. Nesrazmera je bila ogromna, ali ne i nesavladiva. Ako bi akcija njih dvojice bila dobro sinhronizovana, onda bi se moglo reći da sve šanse za uspeh nisu izgubljene. No, morao je Lejvinu dati neki znak da bude spreman.

Izvadio je tabakeru i uzevši cigaru, pipnuo se po džepu tražeći bagagi palčurice. Ne našavši ga u džepu od svog prsnika, okrenuo se ka revolverašu sa svoje leve strane i pri tom se njegov pogled za trenutak sreo sa Lejvinovim. Držeći čašu tekile u levoj ruci, Lejvin je lagano upola sklopio očne kapke daviši time Holideju znak da je sve razumeo. Holidej se na to okrenuo i držeći karte u ruci, pogledao El Sola, koji je usjaktelih očiju zurio u njega. Istog trenutka iz njegovih leđa odjeknuo je samouvereni Lejvinov glas.

— O keji, Dok, držim ih na nišanu.

Holidej je spustio karte i ustavši sa stolice, hitro zakoračio dva koraka u levo, tako da se našao na istoj strani na kojoj i Lejvin. Istovremeno se mašao „kolta“, ali pre nego što ga je izvukao iz futrole, Lejvinov revolver je dva puta grmnuo. Revolveraši koji su do tada stajali iza Dokovih leđa srušili su se poneti snagom udara tanadi, ali jedan od njih ipak je uspeo da ispa-

li hitac koji je proleteo Doku kroz sako i okrznuo ga po ramenu.

Holidej je instinktivno kleknuo na jedno koleno i upola se okrenuo na desno prema uglu u kojem su do tada sedela četvorica El Solovih revolveraša, a otuda su sada zapraštali revolveri. Njegov „kolt“ je bljunuo plamen i dim, i odaja se zatresla od grmljavine pucnjeva. Kuršumi su zazujali kroz vazduh odbijajući komade iverki od prevrnutih stolova, malter sa zidova i razbijajući u hiljade komada flaše i čaše poredane na policama iza šanka. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi jer se Holidejevom „koltu“ pridružio i Lejvinov revolver, i sva za tren oka izrešetana na podu.

Još odjek pucnjave nije zamro u odaji, a Lejvin je povikao.

— Holideje, levo!

Holidej se munjevito okrenuo na levu stranu zapinjući palcem obarač „kolta“. Obuzet razračunavanjem revolverašima, bio je zaboravio na El Sola, koji je u međuvremenu potegao revolver i iz neposredne blizine nanišanio na Doka. Sa bliskog rastojanja video je kako El Solov kažiprst pritiska okidač i bacio se na stranu pre nego što je pištolj planuo, pritiskajući istovremeno okidač svog revolvera. Dva pucnja slika su se u jedan. El Solov metak probio je Holidejev šešir i odneo ga sa njegove glave, a Dokov hitac pogodio je El Sola i sredinu prsa, levo od grudne kosti. Kao maljem udaren, El Solo je zamlatarao rukama i povodeći se na klimavim nogama, odleteo unazad do zida rušeći na svom putu stolove i stolice. Već mrtav čovek udario je o zid i skljkao se pored njega pritiskajući telom revolver koji je ispustio, a u krčmi je odjednom zavladała tišina.

Holideju je još zvonilo u ušima od gruvanja revolvera kada se digao i tiho dozvao.

— Jesi li čitav, Lejvine?

— Jesam. Jesmo li ih sve prikucali?

— Jesmo. Šestoricu plus El Sola.

Lejvin je ustao iza jednog oborenog stola i puneći revolver, prišao Holideju. Jednim pokretom opruge izbacio je sve prazne čaure i nečujno stavio nove metke, a zatim pružio ruku Holideju. Ovaj ju je čvrsto stisnuo i dok su oni tako stajali pored sporednog ulaza u krčmu, iza jednog prevrnutog stola začuo se šum. Lejvin je skočio u zaklon iza jednog stuba, a Holidej se zaklonio iza oborenog stola. No pošto se ništa više nije micalo, Lejvin je pošao ka sporednom ulazu i sekund kasnije iza prevrnutog stola pojavilo se uzano prestrašeno lisičije lice čoveka u tamnom sakou i štraftastim pantalonama. Lejvin je zapet revolver prineo tik do njegovog nosa.

— Nemojte! — zavapio je nepoznati promuklim glasom.

— Ko si sad pa ti? — zapitao je Lejvin začuđeno, videvši da je nepoznati nenaoružan.

— Ja? Ja sam Hovi Peper, artista.

— Otkud ti ovde? — zapitao je Dok Holidej ustajući. — Video sam da si došao sa El Solom.

— Moje prisustvo se može objasniti umetničkim, čak naučnim razlozima — rekao je Hovi Peper slobodnije, pošto je uvideo da mu ne preti nikakva neposredna opasnost. — Ja sam umetnik sa kartama... u cirkusu sam imao tačku sa mađioničarskim trikovima, pa me je El Solo video i uzeo me kod sebe da mu neke trikove pokažem — nastavio je Peper ne skrivajući svoj ponos, ali je odmah nastavio očajničkim glasom. — Posle toga više nije hteo da me pusti da odem. Molim vas, gospodo, spasavajte me odavde.

Prijatelji su se zgledali. Cirkuski pajac lisičijeg lica izgledao je jadno i Holidej se sažalio.

— Zašto smo ti mi potrebni, čoveče? Možeš i sam poći kuda želiš.

— Nije baš tako, ser. Ovo je zemlja El Sola i neće biti lako doći do Rija. Pre zore ovamo će doći verovatno grupa revolveraša da proveri šta je sa El Solom. Njegov brat zna da je on lud, ali ipak ga štiti i brine se o njemu.

— Sto mu muka! Zašto to, do đavola, nisi odmah rekao? — grmnuo je Lejvin. — Hajdemo odavde — sačekao je jer je Holidej dohvatio Pepera i digao ga na noge, a ovaj se stenjući pridržao za sto. — Šta da radimo sa tim lupežom?

— Ne znam. Mogao bi da im kaže kuda smo otišli — rekao je Holidej držeći Pepera za okovratnik košulje. — Za njega se ne bi moglo reći da ima veliki osećaj lojalnosti.

— Onda će biti najbolje da ga ostavimo... ali ne živog — predložio je Lejvin i prineo cev revolvera Pererovoj glavi.

— Ne, za ime božije, nemojte! Povedite me, neću vam biti na smetnji. Samo do granice. Posle toga snaći ću se sam, kunem se.

Holidej se mlako osmehnulo. — Trpamo sebi teret na vrat, Hovi, ali neka bude. Odvešćemo te do Rija. Možda ćeš nam nekada u nečemu koristiti.

— Gracijas, mister Holideje! Mučas gracijas! — izustio je Hovi Peper u jednom dahu. — Nećete ovo zažaliti.

— Za tebe će biti bolje da ne zažalimo — promrmljao je Lejvin.

Nekoliko minuta kasnije sva trojica su nestala u noći. Lejvin je obeima rukama držao zapetu pušku, šarajući pogledom kroz tamu u potrazi za eventualnim neprijateljem.

Znao je da ga do granice još uvek može stići metak ako banda El Solovih revolveraša pre jutra nađe njihov trag.

II

Meksičko poreklo Dolores Disart ogledao se u njenoj zlatastomrknoj boji kože, punim crvenim usnama i blistavim tamnim očima, kao i u sjajnoj crnoj kosi koja joj je u prirodnom talasima padala po ramenima. Dok je razgledala uvoznu komodu od crvenog mahagonija u hjustonskoj prodavnici nameštaja, osmehnula se i oči su joj blesnule kada je pogledala visokog prodavca koji je pun iščekivanja stajao u blizini.

Iza nje, udaljeni samo nekoliko stopa, stajala su dva čoveka hladnih očiju, bez osmeha na licima, sa rukama na drškama svojih revolvera. Obojica su nemirno šetali pogledima po prodavnici. Krupniji od njih zvao se Slokam, a njegov drug Grant. Njih dvojica imali su samo jednu dužnost: da budu telohranitelji Dolores Disart.

Njen muž Borden Disart bio je jedan od najvećih zemljoposjednika i najbogatijih stočara u Teksasu. Bio je trideset godina stariji od Dolores i mada mu je ona bila žena, on je na nju više gledao kao na još jedno svoje vlasništvo i kao takva, ona je morala da bude zaštićena i čuvana da bi mogla dati punu protivrednost za ono što je Disart u nju investirao.

U slučaju Dolores to je bila zaista pozamašna investicija: velika svota novca isplaćena njenim roditeljima u Meksiko Sitiju; plaćanje medicinskog koledža u Španiji, koji je pohađao njen mladi brat; mnogo skupocenih komada nakita, koji su kupovani kao svojevrсна sigurna investicija; bogata garderoba najfinijih odevnih predmeta; dva arapska hata, a da i ne spominjemo njenu svitu pomoćnica i posluge u velikoj kući na ranču izvan San Antonia.

Niko nije bio sasvim siguran šta

je Dolores morala da da zauzvrat, ali svako u Teksasu i izvan njega znao je da Borden Disart nikada nije potrošio ni cent ukoliko nije računao da će za njega dobiti najmanje dva.

Grant i Slokam su posmatrali kada je Dolores uputila prodavcu onaj svoj topli i privlačni osmeh, i videli su prema izrazu njegovih očiju kako je spreman da za nju učini skoro sve.

Zaista skoro sve.

— Uzeću ovaj komad — kazala je Dolores prodavcu svojim prijatnim altom. — Za... sto dolara.

Osmeh na prodavčevom licu se odjednom zaledio. — Oh, misis Disart! Na žalost cena je sto sedamnaest dolara.

— To je cena za sve druge — složila se Dolores slatkim glasom. — Ali, ovo je za Bordena Disarta. On sve plaća gotovim novcem. To ste do sada već morali da naučite. I zato očekuje sniženje. Mislim da sedamnaest dolara nije neprihvatljivo sniženje.

— Ovaj... na žalost jeste, gospodo — prodavac je bio nervozan i bacio je pogled do Slokama i Granta, koji su znali da nikako ne smeju da se mešaju u poslovne poduhvate svoje gospodarice. Dolores je uživala u ovim malim konfliktnim situacijama, u cenjkanju sa poslovnim ljudima, i njih dvojica su odavno naučili kako ona ne želi da se oni mešaju u to što ona sprovodi. Prodavac je onda glasno pročistio grlo i izvukao hartiju i olovku. Dolores je strpljivo čekala dok je on na papiru ispisivao cifre i dok je zabrinutog lica izgovarao brojeve i izvodio složenu računicu. — Sto trinaest dolara i pedeset centi je najniža cena po kojoj mogu da prodam taj komad, misis Disart — rekao je konačno. — Pa čak i u tom slučaju ja krnjim svoju proviziju.

Dolores je odmahнула glavom. —

Ne, želim, ali to nije dovoljno — okrenula se prema dvojici svojih tehloranitelja. — Idemo odavde u Ledermanovu robnu kuću u ulicu Marshall.

Prodavac se pokunjiо kada je Dolores koketno namestila svoj mali šešir i rukama podigla suknju spremna da krene.

— Gospodo! Ah... sto dvanaest. Časna reč, to je najniža cena do koje smem da idem a da ne radim na čistu štetu.

Dolores je stala, razmišljajući malo o predlogu. — Vaši su troškovi otprema do San Antonia?

Prodavac je bio kao gromom pogođen. — Gospodo, neću dobiti ni... centa provizije ako se sa tim složim.

Dolores je slegla ramenima. — Onda, nema druge nego da odem u kupovinu kod Ledermana, a ako oni budu ljubazniji, sigurna sam da će moj muž ubuduće poslovati sa njima.

Prodavac je uzdahnuo i podigao ruke u znak predaje. — Dobro, gospodo, pobrinuću se da se komoda dobro upakuje i prebaci u San Antonio. Budite spokojni, misis Disart.

Dolores se široko osmehnula. — Hvala vam. A kad sam već ovde, pogledaću i vaše trpezarije. Menjam nameštaj na ranču i srećna je okolnost što ste se složili sa mojom ponudom u pogledu komode, zar ne?

Prodavcu su se na to odsekle noge. Gospode bože, bila je u pravu! Da je njegov gazda nekim slučajem saznao kako je Dolores Disart promenila nameštaj u kući nameštajem kupljenim kod konkurentske kuće, on bi sigurno izgubio posao.

Sav obliven znojem, prodavac je požurio za nasmejanom ženom, koja je kritički zagledala ponuđeni joj nameštaj tiho pevušeći neku španisku pesmu koja ju je nesumnjivo podsećala na rodni kraj.

Niz ulicu, ispod prodavnice nameštaja i nedaleko od dela grada sa javnim kućama, nalazila se kockarnica Velike Mame. U njoj se zaista samo kockalo, u svim formama i oblicima. Na zahtev igrača serviralo se piće, ali nije bilo uobičajenog šanka i samo su vešti kelneri donosili do stolova naručenu hranu ili piće. Velika Mama nije zapošljavala žene. Polagala je pravo na polovinu dobiti u javnoj kući tri bloka zgrada dalje i van toga nije htela da se petlja sa takvim stvarima.

Velika Mama je verovala u specijalizovanu zabavu, i javna kuća je bila samo to i ništa više. Čovek tamo nije mogao da dobije čak ni piće ukoliko nije rezervisao sobu na nekoliko dana, u kom slučaju je imao pravo da traži bez posebne doplate da mu neka od „dama” istrlja leđa kada se kupa, mada je morao da plati za toplu vodu.

Ali, kockarnica je dobro radila i donosila znatan dobitak, a Velika Mama je zaposlila snažne redare da se pobrinu da niko ne pravi nered. Na taj način radila je u saglasnosti sa zakonom, ali da bi ta saglasnost bila stopostotna i sigurna, ona je gradskom šerifu prilikom njegovih noćnih obilazaka svake nedelje krišom davala po četrdeset pet dolara na ime posebne nagrade.

Iako je bilo rano popodne, lokal Velike Mame već je bio pun; bilo je slobodno samo nekoliko stolova za faro. Iza jednog zasvođenog prolaza sa zavesom u odaji već punoj ustajalog duvanskog dima, igrao se poker i partija je trajala već četiri dana. Neki igrači su ispadali iz igre, pa su na njihovo mesto dolazili drugi koji su hteli da okušaju sreću, ali Borden Disart bio je u igri od samog početka.

U jednom trenutku namršti se zbog karata koje je imao u ruci. Bedne šanse. Kralj, as, pub, sedmica, četvorka. Karte nisu bile čak ni

iste boje. Mrmljajući, odbacio je svih pet i pogledao onoga ko je delio.

— Podeli mi pet novih — obratio mu se osornim glasom, promuklim od previše popušanih cigara i previše popijenog viskija. Šakom je pogladio svoje tek obrijano lice i nabrao obrve zbog mirisa pudera koji je berberin upotrebio.

Kockar je zadržao bezizrazan izraz lica, ali u njegovim hladnim očima blesnulo je iznenađenje. No, podelio je pet novih karata stočarskom grofu. Kada ih je spustio na pepelom cigareta i viskijem zamrljan stolnjak od zelene čoje, kockar je sačekao trenutak pre nego što je podelio karte drugim igračima. Igrač sa Disartove desne strane kupio je samo jednu, zbog čega je bogati stočar podigao obrve i duboko uzdahnio; drugi igrač pored njega kupio je sve, a treći, sa druge strane delitelja, odmahnuo je glavom; to je značilo da ostaje pri svojim kartama.

Delitelj karata se nasmešio preko stola na Disarta, sa nagoveštajem pobeđničkog izraza na licu. Kockar je uzeo tri karte za sebe i pošto je spustio ostatak špila, Borden Disart je podigao svoje karte jednu po jednu i dok ih je gledao, na njegovom licu nije se moglo dokučiti šta se u njegovoj glavi zbiva.

Kralj, devetka, pub, dama i desetka. Gospode bože, imao je fleš. Pet karata po redu i sve u pikul!

Naravno, bilo je u igri i jačih kombinacija, ali Borden Disart bio je čovek naviknut na blefiranje. Zahvaljujući sposobnosti da blefira onda kada je to potrebno, uspeo je da se obogati i da se mnogo puta izvuče iz teških situacija, u koje je ponekad zapadao u poslovnim transakcijama koje su zahtevale mnogo hiljada dolara onda kada on u džepu nije imao ništa više od jednog srebrnjaka. Nasmejao se u sebi. Ako mu uspe da dobije ovu partiju tako

što će ostale igrače preplašiti i naterati ih da se povuku i bace karte, popustiće pred Dolorisinim željama i dopustiće joj da otputuje u Španiju da vidi svog mlađeg brata. Zakleo se u sebi da će to učiniti!

Toliko se osećao sigurnim u svoju pobedu.

— Vi otvarate, Bordene — kazao je bankar.

Disart se namrštio na njega. — Valjda sam do sada naučio pravila igre, mister — rekao je i ljutito gurnuo prema sredini stola gomilu zlatnika od deset dolara. — Neka ih neko izbroji — rekao je s prezirom, kao da je dodirivanje novca ispod njegovog dostojanstva. — Bilo kolika da je suma, otvaram sa tim iznosom.

Usledilo je mrmljanje oko stola i Disart se u sebi nasmejao kada je video da dva igrača već reaguju. Čovek preko puta njega, onaj koji je samo nekoliko trenutaka ranije izgledao vrlo samopouzđano, sada je bio mnogo manje siguran u svoj položaj i kradimice je pogledao svoje karte lepezasto raširene u ruci i zamišljeno napucao usne.

Disartu je došlo da se glasno nasmeje. Biće lakše nego što je mislio. Preplašio ih je od samog otvaranja.

— Zaboga, mister Disarte — kazao je jedan od nameštenika kockarnice kada je završio brojanje gomile dolara u zlatu, koje je Disart gurnuo na sredinu stola — ovde ima sto dvadeset dolara!

— Ostavi ih tamo! — prasnuo je Disart gledajući izazivački sve za stolom. Time ja otvaram!

Disart je bio krupan čovek, čvrst za svoje godine, negde tek preko pedesetih. Imao je čitavo čudo bele duge kose na glavi, koja mu je sada bila uredno začešljana i zabačena na potiljak, ali je inače napolju na ranču obično bila neočešljana i razbarušena vetrom. Disartovo odelo

bilo je jednostavno ali skupo, a cigare je nabavljao čak sa Kube, specijalne cigare zavijane rukom i naročito po njegovoj narudžbini isporučivane u Havani. Na malom prstu desne ruke nosio je vredan zlatan prsten sa krupnim dijamantom, a kopče na njegovom opasaču bile su od čistog srebra i zlata. Imao je čak i par srebrnih mamuza, mada ih te noći nije nosio na čizmama. Boren Disart je bio čovek koji je verovao da svetu treba pokazati kako raspolaže velikom gomilom novca.

— Nastavimo već jednom sa tom đavoljom igrom! — rekao je Disart glasom sličnim rezanju, zureći u čoveka do sebe. — Ideš li, Nolane?

Ovaj je potvrdno klimnuo glavom, ali ne baš previše oduševljeno i zabrinuto pogledao u svoje karte.

— Ma hajde, čoveče! Imao si dosta vremena. Znaš da li hoćeš da licitiraš ili ne. To će te stajati sto dvadeset dolara, plus onoliko koliko budeš želeo da povećaš ulog. A sada napred, igra treba da se nastavi!

Nolan je uzdahnuo, počeo pažljivo da broji papirne novčanice, a Disart je stisnuo zube i u sebi opsovao. Naglo je digao glavu kada je čuo neko komešanje iza zaveses na ulazu, poluglasan razgovor i nečiji poznat glas. Onda je odjednom ustao, jer je u zadimljenu prostoriju uletela Dolores. Svi bez izuzetka skočili su na noge i poklonili se čarobnoj Meksikanki.

— Šta ćeš ti ovde? — upitao je Disart, a ostali su sa iznenađenjem zapazili da u njegovim rečima nije bilo one oštine kojom se njima obraćao. Ton je bio nešto oštiji nego u normalnom razgovoru, ali ne onoliko koliko su očekivali da će biti zbog prekidanja igre.

Dolores se nasmešila na prisutne, a zatim se podigla na prste i ovlaš usnama dodirnula izbrazdan Disartov obraz. Nije izgledalo da je Di-

sartu taj poljubac neprijatan, ali mu se u očima nazirao zračak zlovolje.

— Kerida, videla sam nameštaj koji sam želela. Jedna divna komoda od mahagonija uvezena iz Engleske i politirana trpezarija od kedrovine iz Nju Orleansa, koja se prosto ne da opisati! Politura je tako duboka, tako sjajna da deluje skoro kao ogledalo. Nasloni stolica su engleski dizajn u obliku ašova, kojim si se divio kada smo poslednji put bili u Njujorku i...

— Koliko će me koštati to oduševljenje? — prekinuo ju je Disart ostajući bar spolja izvanredno miran.

— Pet stotina sedamdeset dolara.

— Šta?!

— Pa znaš, kupila sam ti originalni Katlerov rolo pisači sto od engleske orahovine, jednu divnu malu sofu koja će savršeno ići uz moj krevet, kao i jednu kutiju za pisači pribor na sklapanje, sa srebrnom inkrustacijom i...

Disart je ispružio ruku, okrenuo se prema stolu i kupio dve šake zlatnika od dvadeset dolara. — Evo, uzmi ovo. Ne znam koliko tu ima, ali to je sve što ćeš sada dobiti, jasno? Otvori tašnu... dobro je, tako. A sada idi. Nastavi svoju kupovinu. Kupi šta želiš, ali nemoj opet da me prekidaš u kartanju.

Ona ga je poljubila i nasmešila se, a onda je napučila usne držeći sada zatvorenu tašnu obema rukama.

— Ali, Kerida, ti igraš tu partiju već danima. Treba da se za dva dana vratimo u San Antonio, a ja sam toliko želela da me vodiš u pozorište.

— Možda, možda. Ali, neću znati da li ću to moći ili ne ukoliko ne završim ovo deljenje. Imaš li nešto protiv? — naglo je klimnuo glavom i seo. — Adios.

Dolores je izgledala razočarana i osmeh joj je nestao sa lica, ali je

pokorno klimnula glavom ostalima i izašla napolje između zavesa,

— Ako me još neko prekine u ovoj partiji, kunem se da ću zapaliti ovaj prokleti lokal! — ciknuo je Disart i ostali igrači su shvatili da se s mukom uzdržavao dok mu je žena bila tu. U sebi je besneo, nadimao se do eksplozije i oni su računali da sada u toku igre mogu očekivati izlive njegovog sputavanog gneva.

— Licitirajte već jednom za ime božije! — prasnuo je Disart gledajući mrko one oko stola.

Igra se ubrzo svela na njih trojicu: Disarta, bankara-nameštenika kockarnice i građanina uverenog u svoj uspeh, koji je pri sedanju za sto rekao da se zove Bari, a da li mu je to bilo ime ili prezime, Disart niti je znao, niti ga je to interesovalo. Ostali koji su se povukli sada su mirno sedeli, još uvek znojavi i napeti, i posmatrali borbu između te trojice.

Disart je hladnim očima netremice pogledao nameštenika kockarnice, dok je ovaj rukom gurao gomilu zlatnih novčića ka centru stola. — Plaćam i podižem za još sto dolara — pri tome se oporo nasmešio na Disarta. — Da li biste sada želeli da vidite naše karte. Bordene?

— Nego šta da bih želeo, do đavola! — rekao je Disart i gurnuo šaku zlatnika u sredinu stola. — Plaćam i podižem za još onoliko koliko tu ima. Izbroj, Čarli.

Pomoćni krupije, koji je stajao u blizini baš zbog tog posla, počeo je da slaže i broji veoma brzo i vešto. Disart je nestrpljivo dobio po ivici stola streljajući drugu dvojicu ostrim pogledom, odajući utisak čoveka koji se nalazi pred odlukom o ubistvu i koji jedva čeka da odluku izvrši i teret skine s vrata. Bari je sada delovao vrlo nesigurno. Uzano bankarevo lice i dalje je bilo bezizrazno, ali tanke linije znoja

tekle su sa njegovih zamazanih zalisa i prljale mu kragu.

Baš kada je novac izbrojan i iznos saopšten, i kada je Bari počeo da odmahuje glavom pokazujući da se povlači, zavesa su se opet rastvorile i u sobu je ušao visok, vitak čovek u kaubojskom odelu. Disart je podigao pogled i opsovao.

— Sto mu muka! Koga đavola sad ti hoćeš, Kipe?

Kip Grant, nadzornik Disartovog ranča, skinuo je šešir i otkrivši od znoja ovlaženu smeđu kovrdžavu kosu. Ozbiljnog izraza lica, pozdravio je svog gazdu i ostale ne pokazujući ni najmanje straha pred rančerom sa kojim je stajao licem u lice.

— Žao mi je što ovako upadam, gazda...

— Tebi je žao? — ljutnuo se Disart.

— Rekao sam vam da jeste. Ali, došao sam ovamo jer sam mislio da treba da znate kako je krdo sa ranča u Galvestonu utovareno u brod za Meksiko, ali je Hedison pao sa palube u more i ajkula koja se našla u zalivu raskomadala ga je za tren oka. Sada tamo nema nikoga ko može da pregovara o ceni sa Meksikancima u Matamorosu.

Disart je duboko uzdahnio i namrštio se na svog nadzornika. — Slušaj, to je bilo tvoje krdo, tvoja odgovornost. Za tebe će biti bolje da kreneš tamo i gledaš da postigneš što bolju cenu. Djavolski dobru cenu!

Grant se namrštio. — Znate, nisam očekivao kako ćete želeti da ja tamo idem, mister Disarte.

— Kao što rekoh, ti si bio odgovoran za stoku i trebalo je da pratiš to krdo.

Kip Grant je malo pocrveneo pred pogledima mnogobrojnih gledalaca. Nije mu se dopadalo da bude kritikovan pred drugima i bankar iz kockarnice je video kada je rukama

čvrsto stisnuo obod svog šešira, tako da su od tog stiska zglobovi prstiju pobledeli. No Grant je i dalje naizgled mirno stajao pored Disartove stolice.

— Dakle, momče, možeš da biraš. Idi i sredi stvari na tom brodu ili napusti posao.

Grant se napravio da nije primečio podrugljiv prizvuk Disartovih reči. Ipak, sa dosta teškoća uspeo je da mirno izgovori sledeću rečenicu. — Biće mi potrebna karta, gazda.

Disart je opsovao, a onda je nadzorniku dobio jedan zlatnik. Grant ga je vešto uhvatio u letu. — Moraš da postigneš dobru cenu kod tog Meksikanca u Matamorosu, čuješ li?

— Naravno. Adios, gazda. Videćemo se otprilike za nedelju dana.

Kip Grant je natukao šešir na glavu i naglo se okrenuo i izašao iz zadimljene prostorije.

Disart je nastavio da se mršti prema zavesama koje su se sklopile za ljutitim nadzornikom, a onda se ponovo okrenuo partiji karata.

— Ovoga puta treba i da završimo partiju! — zarežao je i lupio svojom velikom pesnicom po ivici stola, tako da su gomile naslaganog novca odskočile i rasturile se. — A sada, hajde da igramo poker.

•

Sišli su sa planine kao dah nedavne prošlosti u svojim prijavim, masnim odelima od krute, primitivno uštavljene jelenske kože, koja su jako zudarala na znoj. Jahali su jedan uz drugoga ne progovarajući ni reči.

Bio je to prizor koji odavno nije viđen na ulicama Hjustona. Ti ljudi, koji su zbog njihovih grubih kožnih odela nazivali „ljudi u kožnom odelu” ili bakskineri, živeli su u udaljenim planinskim predelima po zakonima koje su sami sebi propisali. Bavili su se lovom na krzna i

jednom ili dva puta godišnje, a nekada i češće, zavisno od ulova, dolazili su u grad da svoje skupoceno krzno prodaju za barut i olovo za svoje staromodne puške teškog kalibra, koje su se punile spreda i gruvale kao mali topovi, kao i za viski i žene kojih su bili željni. U okviru svojih grupa bakskineri su bili dosto konzervativni i staromodni ne samo po oružju koje su upotrebljavali, već i u međusobnim odnosima, ali su zato pripadnicima muškog pola pri dolascima u grad dozvoljavali veću slobodu.

Pronicljivi posmatrač ove grupe možda bi primetio da konjanici nisu imali tovarnih životinja natovarenih krznima ili dabrovim kožama, mada su sa sobom imali jednog neosedlanog konja koga je za sobom vodio poslednji konjanik u koloni.

Svi bakskineri nosili su kape od dabrovih repova, a kosa im je padala do ramena, dok su im lica bila skoro sasvim skrivena iza gustih čupavih brada. Njihovi kaputi od jelenske kože sa resama odavali su težak miris štave i užeglog znoja, koji bi dugo ostajao da lebdi u vazduhu posle njihovog prolaska. Dokoni građani izbrojali su da ih je bilo sedam ili osam, niko kasnije nije bio siguran; neki su govorili da ih je bilo sedam, a drugi osam, ali svi su se slagali da ih je bilo više od pola tuceta.

Oružje su svi mogli videti, u stvari ono je svetlucalo otvoreno u njihovim rukama na toplom popodnevnom suncu, dok se grupa kretala niz ulicu Šerman. Bile su to većinom teške „Rokin“ prednjače puške, čiji su se mesingani ukrasi na sunčanim zracima blistali kao zlato. Neki od njih imali su puške marke „remington“, takođe prednjače, a jedan je nosio tešku „šarp“ pušku, koju su upotrebljavali lovci bizona, i koja je zbog svog velikog kalibra nosila popularan naziv „ubica bizona“.

Kundaci pušaka bili su ukrašeni mesinganim inkrustacijama, a cevi često pričvršćene za drveni deo žutim mesinganim držačima. Bakskineri su u svoje vreme bili poznati po tome što su se telegrafskih stubova sekli bakarnu žicu da bi je koristili za mnoge svoje potrebe, veoma inventivno pronalazeći namenu za raspletenu bakarnu žicu.

Sem činjenice da su bili bez koža za prodaju i da su imali dodatnog osedlanog konja, ta grupa je ličila na bandu gorštaka od pre jedne decenije ili više. U svakom slučaju, bakskineri su privlačili mnoge poglede dok su jahali niz ulicu Šerman, a kada su od svih mesta izabrali da sjašu baš ispred Milerove prodavnice nameštaja, oni koji su ih posmatrali nikako nisu mogli da shvate šta su ti gorštaci, odeveni u jelenske kože, mogli da traže u otmenojoj trgovini nameštajem.

Neko je zapazio da su u prodavnicu ušla samo tri čoveka. Ostali su se zadržali na tremu, sa revolverima u obema rukama. Neko je začuo metalno škljocanje obarača i prošaputao.

— Oh, gospode bože! Pa oni za-težu obarače oružja! — ljudi su se počeli žurno razilaziti, a majke su izbezumljeno počeli zvati decu koja su se tu igrala. Vukle su ih da bi ih sklonile sa ulice, a deca su se protivila i otimala.

— Treba pozvati šerifa! — predložio je jedan čovek.

— Ti ga pozovi! — odgovorio je drugi.

— A ne, ja neću. Ja ću zašipiti svoja vrata!

U prodavnici ništa se nije čulo. Tri gorštaka su nečujno koračala, jer su njihove mokašice bežumno dodirivale pod.

Dolores Disart je upravo u tom trenutku plaćala prodavcu za robu koju je kupila, kada je iza sebe osetila zadah jelenskih koža. Nehotice

je zastala i nabrala obrve. Slokam i Gant, naslonjeni na politirani sto, zavijali su cigarete, ali su i oni, osetivši zadah, podigli glave i pretrnuli ugledavši bakskinere sa puškama teškog kalibra. Slokam je prvi stupio u akciju.

Ispustio je cigaret papir i duvan, i desnom rukom munjevitom brzinom krenuo ka dršci svog revolvera. Gant je učinio to isto, samo nepun sekund posle njega.

Vođa bakskinera je jednom rukom digao svoju „hokinu“ i pritisnuo okidač. Masivna puška je poskočila, oktagonalna cev je bljunula crvenkastožut plamen i teški olovni metak kalibra 58 pogodio je Slokamovo džinovsko telo i bacio ga preko stola spetljanih ruku i nogu. Pod njegovom težinom fini sto se polomio, a kada je telo palo na pod, ostalo je da leži nepomično, bez pokreta.

Krik mlade žene prigušila je grmljavina druge „hokinke“ i Gant se srušio sa šestometkom u ruci, iz čije cevi je bljunuo plamičak i olovni metak zabio se u pod između njegovih čizama. Jedna strana lica bila mu je totalno razneta i užasnuta Dolores morala se rukom pridržati za sto da ne bi pala.

Prodavac nameštaja je otvorio usta da nešto kaže, ali ga je cev teške puške pogodila u lice i smrskala ga u krvavu kašu. Prodavac je pao na kolena da bi se potom srušio pred noge Dolores. Ona je uplašeno odskočila unazad i kratko kriknula, jer su joj kapljice krvi sa prodavčevog lica poprskale haljinu. Istog trenutka okrutni vođa bakskinera udario ju je nadlanicom po licu i ona se onesvestila. Bakskiner ju je prebacio preko ramena, a treći lovac, koji je u trgovinu ušao sa teškom „šarpovkom“ kundaka uviđenog bakarnom žicom, držao je naperenom puškom na nišanu ostale kupce u trgovini. U takvom poretku

sva tri planinska lovca pošla su prema izlazu.

Izašavši na trem, lovci su prišli privezištu i onesvešćenu ženu grubo prebacili preko sedla rezervnog konja, a vođa ju je pletenim kožnim kaiševima brzo vezao za sedlo. Za to vreme neki od njegovih pratilaca ponovo je napunio njegovu pušku i on se bacio na leđa svog konja osmatrajući orlovskim pogledom odjednom opustele ulice.

Klimnuo je glavom i ostali, koji su već bili na svojim konjima, poterali su ih u trk tako da su, zbijeni jedan uz drugoga, pojurili ulicom Šerman vraćajući se istim putem kojim su i došli.

Iza ugla prve sporedne ulice odjednom je iskrsnuo čovek sa dva revolvera u rukama i metalnom zvezdom na prsima košulje.

— Stanite! — viknuo je i raširivši noge, podigao zapete revolvere nišaneći na bakskinere. — Stanite, ili pucam!

Grmljavina tri teške puške „hokinke“ potresla je grad kada su istovremeno tri bakskinera opalila i šerifovo izrešetano, smrskano telo poletelo je bačeno udarom olovne tanadi. Ne zaustavljajući se, bakskineri su nastavili da jašu gazeći ono što je još ostalo od šerifa, a kada su izašli iz grada, podboli su konje i naterali ih u mahnit trk...

Disart je ljutito digao glavu kada su se zavese na kockarskom separeu još jednom razdvojile i kada se u otvoru vrata pojavio oznojen čovek bledog lica, u kome je Disart jedva prepoznao svog konjušara. Konjušar je upao u sobu i teško dišući, izgovorio skoro nerazumljive reči.

— Gazda! Oni... oni su je oteli! Dojahali su, poobarali ljude po celom gradu, a nju su odveli sa sobom!

Disart se namrštio, misli su mu tog trenutka bile zaokupljene drugim stvarima. Čuo je pucjavu na-

polju, ali ga nije zainteresovao njen uzrok. Nalazio se pred pobedom i trebalo je da za koji trenutak poku-pi gomilu novca u kojoj je bilo si-gurno preko petnaest stotina dolara.

— Vašu ženu, gazda! — kazao je konjušar pokazujući drhtavom ru-kom prema ulici. — Banda bakski-nera je i otela vašu ženu!

Ostali su zinuli u čudu i sve oči automatski su se uperile u Disarta. On se još uvek namrštio, pogledao odsutno u konjušara a da ga uop-šte nije video, a onda se njegov po-gled vratio do stola i hladno pro-strelilo bankara i Barija.

Laganim pokretom položio je kar-te na sto i usne su mu se izvile u zadovoljan pobedonosan osmeh.

— Obojicu sam vas nadigrao! Di-gao sam vam najveći ulog za četiri dana! — kazao je sa neskrivenim uživanjem.

Nameštenik kockarnice je opsovao i prebledeo znajući da se, zbog veli-kog gubitka, neće dobro provesti kod Velike Mame. Ona će mu sigurno zameriti što je dopustio da ga Disart izblefira i to će ga koštati dobrog dela njegovog procenta. Uzalud je bilo pravdanje da niko nije mogao očekivati da će Disart u pet karata dobiti jak fleš. Bari je bio u istom sosu, ali je samo kratko opsovao, a zatim ustao prateći pogledom Disar-tove pokrete ruku, kojima je gra-bežljivo skupljao novac sa stola.

— I ja sam ljut što si me prešao, Disarte, ali neka sam proklet ako ikada više sednem za kockarski sto sa tobom. Čovek koji se ne obazire na ono što je rečeno o njegovoj ženi samo da bi završio partiju, nije vre-dan da sedi za istim stolom sa mnom!

Rekavši to, Beri se okrenuo i žur-nik korakom izašao iz sobe. Trpa-jući novac u džepove svog sakoa. Disart se podrugljivo zakikotao.

— Budala — rekao je i ustao, a

kada je pogledao konjušara, lice mu je bilo mirno i tvrdo kao stena.

— Dobro, sada sam završio parti-ju. Da čujemo, šta je to bilo sa mo-jom ženom? Kažeš da je neko do-šao i odveo je?

— Tačno, gazda, tako je! Lupeži su pobili pola tuceta ljudi i odjahali sa njom. Morate nešto brzo da pre-duzmete ako želite da je vratite!

Konjušar mu je pružio iskrivljen komad savitljive brezove kore, koji je do tada držao skriven u ruci iza šešira.

Na unutrašnjem belom delu kore krvlju i drvenim ugljenom bila je napisana poruka i dok je čitao, Di-sart je promenio boju.

III

Kuršum je zviznuo sasvim blizu pored Holidejeve glave. Samo pola inča niže i on bi ostao bez celog te-mena. Ovako, olovni metak mu je samo odneo šešir i prošavši kroz ko-su, okrznuo ga po temenu.

Pa ipak, od vrelog vazdušnog uda-ra pao je nauznak iza stene iza ko-je je bio skriven, obema rukama pritiskajući glavu.

Nekoliko stopa dalje, u istom za-klonu, Lejvin se odsečno okrenuo i stavljajući nove metke u magacin vrele puške, pogledao svog ortaka. Trgao se i pomislio da je sa njego-vim prijateljem svršeno.

— Holideje!

Pustolov je zatresao glavom i ne-koliko puta trepnuo pre nego što je jasno ugledao predmete pred so-bom. Uspravio se u sedeći položaj, pogledao oko sebe i začuo kada je Lejvin kroz zube odahnuo sa olak-šanjem.

— Do vraga, već sam mislio da si gadno pogođen — rekao je Lejvin.

— I ovo mi je dosta. Osećam se kao da me je mazga udarila kopi-tom u glavu.

Nov plotun je zasuo stene oko njihovog zaklona i Holidej se sagnuo i priljubio uz stenu. Otresajući komadiće krečnjaka iz kose, Dok je pogledao preko čistine do mesta gde je pod jednim drvetom, bled i oznojen od straha, ležao Hovi Peper. Konji su bili svezani u žbunju iza tog drveta i Holidej je svakog momenta očekivao da će banditi usmeriti paljbu prema tom žbunju i pobiti životinje. Ali, to se nije desilo. Meksikanci su se koncentrisali na ljude i Holideju je odjednom sinulo zbog čega je tako.

— Kejne — rekao je pritiskajući maramicom ogrebotinu na temenu. — Ja bih rekao da su ovi napadači pešaci.

Lejvin je jedan za drugih ispalio dva hica i nabravši upitno obrve, pogledao svog prijatelja. — Zbog čega to misliš? — upitao je pokušavajući da vidi malu ranicu od metka na svom levom ramenu.

— Ni jednog od njih nismo videli na konju. Videli smo samo ljude koji su gore na prevoju trčali od stene do stene. Kada smo mi došli ovamo i sjahali na mestu najpogodnijem za logor, oni su već bili na svojim mestima. Mora biti da su videli kada smo konje vezali u žbunje i zapazio sam da do sada nijedan metak nije ispaljen u tom pravcu. Napadači su koncentrisani na tebe i mene u ovim stenama. Hovi je manje ili više nezaštićen na čistini i mada on nema oružje, ne bi bilo logično da na njega uopšte ne obraćaju pažnju.

— A oni upravo to čine.

— Tačno. Mislim da je to zbog toga, što se on nalazi ispred žbunja u kojem su vezani konji. Izgleda mi da napadači ne žele da rizikuju da neki zalutali kuršum pogodi konje u žbunju, i zbog toga ne pucaju u Hovija.

— Tri konja — promrmljao je Lejvin sa sebe. — Ili da budem ta-

čan, dva konja i jedna mazga. Koliko ljudi misliš da se nalazi gore na prevoju?

Oba prijatelja uvukla su glave u ramena kada je plotun zasuo njihov zaklon. Kuršumi su zapraštali po zemlji i stenama, zasipajući Holideja i Lejvina prašinom i komadićima krečnjaka.

— Rekao bih da ih ima manje nego što mislimo. Bilo je nekog kretanja gore na vrhu, a to ne bi bilo potrebno ako ih ima mnogo ili bar dovoljno. Kad bi imali konje, polovina njih dojahala bi ovamo dole i pokušala da nas jurišem istera iz zaklona na nišan ovih odozgo, koji bi nas onda lako mogli poobarati. Mislim da protiv sebe imamo tri ili četiri protivnika, Kejne. To, opet, znači da nas El Solovi plaćenici nisu stigli, ili nas bar za sada nisu stigli.

Kejn je napucao usne. — Misliš li kako bi trebalo da ih poteramo?

— Pričekajmo do mraka. To je samo još pola sata — sagnuo je opet glavu jer je nov plotun zasuo stene. — Nestrljivi su. Hteli bi da nas prikucaju pre nego što se spusti noć.

— Da. Možda si u pravu, Dok. Sigurno će pokušati da se po mraku dočepaju naših konja.

— A mi ćemo ih tamo čekati.

Štedeći municiju, Holidej i Lejvin su još neko vreme ostali u svom zaklonu ispaljujući s vremena na vreme tek poneki hitac da bi zavarali Meksikance. Onda se mrak spustio naglo, kao što to u ovim krajevima biva.

Mada su očekivali potez Meksikanaca, bili su ipak zamalo iznenađeni kada su se ovi pojavili pred njima sa revolverima i mačetama u ruci. Šunjali su se nečujno sve dok nisu došli na nekoliko metara od skrovišta begunaca. Ugledavši ih, skočili su i jurnuli lomeći žbunje pred sobom.

Holidejev revolver je planuo i sasekao jednog bandita na razdaljini manjoj od metra. Tane je pogodilo napadača u vrat. Metak je zviznuo pored Holidejevog lica, on se instinktivno zgrčio i okrećući se dva puta, pritisnuo okidač. Oba metka pogodila su čoveka u skoku, koji je jurišao na njega sa revolverom u jednoj i zamahnutom mačetom u drugoj ruci. Meksikanac je bio mrtav još u skoku i mlitavo je pao na tlo. Lejvinov teški „kolt“ izbacio je metak sa specijalnim punjenjem i raskomadao bandita koji je jurišao na njega. Četvrti napadač je zamakao u mrak i ugledavši pri svetlosti zvezda njegovu siluetu kako skače od stene do stene, Lejvin je nanišanio i opalio. Začuo je begunčev krik, video ga kada se sapleo i pao, ali kada je otrčao do tog mesta, na pesku je ugledao samo trag krvi.

Vrativši se nazad u logor, zatekao je Holideja, koji je već sedlao konja.

— Jedan je ranjen, ali je pobegao. Može se desiti da nam na vrat navuče svoje kompanjone. Trebalo bi da do izlaska sunca budemo što dalje odavde.

— Slažem se — rekao je Holidej nastavljajući da steže kolan.

— Nemojte me ostavljati, mister Holideje! — povikao je Hovi Peper sa strepnjom u glasu, gledajući Lejvina, koji je sedlao konja.

Holidej i Lejvin su pomogli ranjenom Peperu da se popne na svoju mazgu i Lejvin ga je komadom konopca privezao za grubo sedlo. Peper je mumljanjem izrazio svoje nezadovoljstvo.

— Lakše, do đavola! Boli me.

Lejvin je čvršće pritegao konopac i Peper je ponovo zastenjaio kroz zube.

— Što se mene tiče, ja bih te

ostavio da ovde istruneš, nitkove — rekao je Lejvin.

Pojahali su i udaljili se onoliko brzo koliko im je noć dozvoljavala. Negde oko polovine jutra stigli su nadomak reke Ria i Lejvin je odjahao napred da izvidi teren i potraži orijentacione tačke. Kada se vratio, usne su mu bile razvučene u osmeh od uha do uha.

— Sto mu gromova, Dok, ti zaista umeš da se upravljaš po zvezdama! Po mojoj računici, mi smo jedva dvadeset milja daleko od Lareda!

Holidej je klimnuo glavom i pažljivo osmotrio teren ispred njih.

— Dobro je. Ostavićemo te na severnoj strani Ria, Hovi. Odatle ćeš moći i sam da se snađeš. Previo sam ti ranu koliko sam mogao, ali mislim kako bi bilo dobro da što pre potražiš lekara i uveriš se da će sve biti u redu — pustolov je iz džepa izvadio nekoliko novčanica i stavio Peperu u džep košulje. — Ovo će ti biti dosta da platiš lekarsku uslugu. Uzeo sam od El Sola novac koji sam prinudno izgubio.

Hovi Peper se osmehnulo i gornja usna, rasečena davno nožem, iskri-vila se u smešnu grimasu. Klimnuo je glavom Holideju.

— Ovo vam neću zaboraviti, mister Holideje. Ako ikada budem mogao da učinim nešto za vas, samo kažite. Ozbiljno mislim.

— Kako bi bilo da se utopiš kad budeš prelazio Rio? — predložio mu je Lejvin i Hovi Peper se nasmijao.

— Tebi, Lejvine, ne bih učinio nikada ništa. Ne bih čak ni pljunuo u vatru na kojoj se pečeš.

Lejvin se podrugljivo osmehnulo. — A ja bih na tvoju dodao još ug-ljevlja.

— O kej, o kej — rekao je Holidej smeškajući se. — Ovde ćemo se razdvojiti. Srešćemo se nekada, Ho-

vi... ako ti do tada ne prereže neko grkljan.

— Doći ću uvek kada me zatrebate. mister Holideje — obećao je Peper svečano kao da se zaklinje i vojnički pozdravio pustolova. Nije čak ni pogledao Lejvina kada je poterao svoju mazgu u plićak Ria.

Holidej je pružio ruku i dodirnuo Lejvina po mišici.

— Hajdemo, ortače. Dobro bi bilo da što pre stignemo na onu stranu, a po mogućstvu do San Antonia. Da znaš da sam se zaželeo dobrog kupanja i udobne postelje. To je u svakom slučaju bolje nego stalna opasnost da postanemo hrana za lešinare.

Poterali su konje obalom reke Ria i prešavši na jednom plitkom gazu, ujahali na tlo Teksasa. Pred njima se sada pružio bezbedan i miran put.

•

San Antonio nije bio isto što i Hjuston ili Ostin, i u tokovima mode zaostajao je za njima. Ipak, u njegovim trgovinama moglo se naći skoro sve što i u prodavnicama Njujorka ili Nju Orleansa, i Holidej je sutradan po dolasku u grad, odmoran, okupan, sveže obrijan i uredno obučen, pošao da svoj stari šešir, pocepan kuršumom u zasedi u Meksiku, zameni novim, makar i ne tako finim. No, na njegovo zadovoljstvo, šešir koji je kupio nije bio ništa lošijeg kvaliteta nego stari i on je zadovoljan izašao iz butika na ulicu sa ciljem da potraži neke prijatelje. U drugim okolnostima možda bi planirao u toku dana i posetu nekoj od čuvenih kockarnica na Zapadu, ali posle avanture sa El Solom nije mu bilo do pokera.

Posle dva časa šetanja ulicama San Antonija, svratio je u restoran „Ruža San Antonia“, gde se u to vreme mogla dobiti najukusnije spremljena kafa i najbolji škotski viski, i tek što se udobno namestio

u fotelji pored zida i u ruke uzeo „Hjustonsku gazetu“, ugledao je Lejvina, koji se osvrtao po restoranu kao da nekoga traži, Holidej mu je mahnulo rukom i Lejvin je prišao.

— Hej, dobro da sam naišao na tebe — rekao je pre nego što je čestito odahnuo. — Znaš li šta je novo?

— Ne. Upravo sam uzeo novine da saznam.

— A, ne, ovo što ću ti reći nećeš naći u novinama. Jesi li čuo za Bordena Disarta?

— Disarta? — ponovio je Dok. — Stočarskog barona?

Lejvin je klimnuo glavom. — On ima veliki ranč u blizini grada, ali trenutno je ovde. I zamisli: zakazao mi je sastanak u ovom restoranu.

Holidej je digao obrve ne shvatajući sasvim Lejvinovo oduševljenje; mada Disarta nije poznavao lično, znao ga je po čuvenju kao moćnu, arogantnu, samovoljnu i katkad bezobzirnu ličnost. Nije mu se svidao i uvek se pitao šta je navelo meksikansku lepoticu Dolores da se uda za njega. — A šta je povod tom sastanku? — zapitao je znajući da čovek Disartovog kalibra ne bi bez nekog značajnog povoda tražio sastanak sa Lejvinom, makar on bio zamenik federalnog šerifa.

— Sad ćeš čuti. Kao što pretpostavljaš, ja sam se juče odmah javio federalnom agentu za južni sektor, nekom Omersbiju i on mi je saopštio da ima za mene važan zadatak. Rekao mi je da je juče ujutro kod njega došao Borden Disart vrlo uzbuđen. Da ne dužim, saopštio mi je kako je njegova žena Meksikanka oteta i kako je moj zadatak da je nadem. Šta kažeš na to?

— Kažem da posle motanja po Meksiku to neće biti prijatno. Pretpostavljao sam da će ti dati makar dve nedelje odmora.

— Ni govora. Posle dve nedelje

sve će biti kasno. Ah, evo ga, dolazi.

Holidej je pogledao prema ulazu i ugledao Bordena Disarta, koji im je prilazio krupnim koracima, gazeći odsečno po tapaciranom prolazu između stolova, kao da time naglašava značaj svoje ličnosti. Prišavši do stola, pogledao je Holideja, koji mu se pri upoznavanju samo učtivo poklonio. Disart sa svoje strane nije bio ništa ljubazniji; nije pokazao nameru da se rukuje i na Lejvinovu primedbu da će Holidejevo prisustvo biti korisno u razgovoru, samo je kratko klimnuo glavom.

Ručak je serviran i završen bez pominjanja razloga sastanka, ali kada je posude odneto i kada su drugi kelneri poslužili kafu, brendi i cigare, Disart se naslonio na naslon svoje stolice i pogledao svoje sago-vornike.

— Neću obilaziti kao mačka oko vruće kaše, gospodo — rekao je procepljenim glasom i lica umornijeg nego ikad. — Uostalom, vi Lejvine, već sve znate i nemam potrebe da vam objašnjavam. Razlog što sam vas pozvao na ovaj sastanak je posebne prirode i njega ću vam saopštiti tek na kraju. Sada bih samo ponovio ono što mislim da je glavno, a što mister Holidej verovatno ne zna. Moju ženu su oteli, kako mislim bakskineri.

— Bakskineri? — ponovio je Holidej pri pominjanju poznate skupine šumskih lovaca, koji su istovremeno bili poznatiji kao banditi i koji su živeli u teško prohodnim planinama severno od Hjustona. Ti ljudi su godinama prkosili svim pokušajima da iz svojih skrovišta budu isterani i još uvek su živeli kao njihovi prethodnici, šumski lovci iz davnina. Oni su, kada su mogli, pljačkali i izvodili napade iz svojih uporišta, ne prezajući pri tom od ubistava, i sve u svemu, pravili su čitav darmar širom prostrane oblasti An-

vil. Holidej je za njih znao, ali je ovo bilo prvi put da čuje kako su nekoga kidnapovali i zureći netremice u snažnog, naboranog stočara, on je to i rekao. — To ne liči na njih — zaključio je Dok. — Oni se bave uglavnom praktičnim stvarima. Pljačkaju vreće sa brašnom, barut, kapisle za njihove puške, noževe, konje i slično. Nikada nisam čuo da je Esa Pardi ikada nekoga kidnapovao.

— Da li vi to meni kažete kako lažem, Holideje? — zapitao je Disart dosta oštro.

— Polako, Bordene — smirivao ga je Holidej ne uklanjajući pogled pred ostrim stočarevim pogledom. Samo sam rekao da bakskineri nemaju običaj da krađu ljude, već neke druge stvari.

Disart je još jedan trenutak izdržao Holidejev pogled, a onda se mašio jedne kožne torbice koju je sve vreme držao na stolici pored sebe. Otkopčao je kaišić i iz torbice izvuкао komad brezove like, koji mu je njegov konjušar predao u kockarnici Velike Mame u Hjustonu. Bez reči ju je pružio pustolovu, a Lejvin je nakrivio glavu da bi mogao pročitati sadržaj.

Poruka je bila napisana grubim rukopisom, mastilom napravljenim od životinjske krvi i ugljena. Kora je zbog toga zaudarala, ali su reči bile jasno napisane.

„MOŽEŠ JE DOBITI NAZAD ZA STO HILJADA DOLARA.

IMAS ROK DVE NEDELJE”.

— Time je sve rečeno — izložio je Lejvin svoje mišljenje pogledavši Disarta. Krupni stočar ostao je bezizraznog, tvrdog lica, kao da još uvek igra poker i nastoji da blefira svoje protivnike u igri.

— Možete li da pripremite tih sto hiljada dolara?

— U izvesnom roku — rekao je Disart dosta jetko. — Dve nedelje nije dovoljno. Morao bih to nekako

da odložim. Moram nešto da prodam. U stvari, moj nadzornik Kip Grant odvezao je jedan tovar goveda za Matamoros i to treba da mi donese oko deset hiljada dolara. Ostatak mogu da prikupim prodajom jednog mog ranča zajedno sa stokom. Nevolja je u tome što će onome ko ga bude kupio trebati takode vremena da skupi gotov novac.

Holidej je ozbiljnim očima pogledao Disarta. — Jeste li već preduzeli nešto u tom pravcu?

— Naravno da jesam! — prasnuo je Disart.

Holidej je klimnuo glavom. — To je ogromna suma novca.

— Da. Kao da neko pokušava da me uništi.

Holidej je nabrao obrve i oštro pogledao svog sagovornika. — Imaju li bakskineri nešto posebno protiv vas?

— Koliko znam, nemaju. Povremeno su napadali moja imanja oko Hjustona, ali ne više nego imanja drugih rančera. Jednom sam za njima poslao poturu i naredio ljudima da ostanu u brdima dok ih ne otkriju, makar to trajalo i tri meseca. Sve što su uspeli, to je bilo da zalutaju i da jedan po jedan izgube život jurcajući po tim planinama. Ljudi tog Ese Pardijs kreću se kao senke — zavrteo je glavom i prisativši se tih događaja, stisnuo usne. — Ne, ne, posle toga više nikada nisam pokušavao da pritisnem bakskinere. Smatrao sam da je to uzaludno trošenje snage i vremena.

— Hm. Vaša supruga je u svakom slučaju vredna otkupa koji traže.

Disart ga je odmerio belim, skoro ubilačkim pogledom. — I mnogo. mnogo više, mister Holideje. Čujte, vi ste iskusan čovek i važite za poznavaoća ovdašnjih prilika. Šta vi mislite o ovome?

— Reći ću vam kad čujem sve poštenosti o otmici.

Iako u početku nije nameravao, Borden Disart je pred Holidejem ponovio kako su otmicari dojahali u Hjuston, pobili ljude u trgovini nameštajem, ubili gradskog šerifa i izgazili ga kopitama svojih konja.

— Opišite mi te ljude u jelenskim kožama — rekao je Holidej.

— Pa šta ja znam, bili su to ljudi obučeni kao planinski lovci. Zauzimali su do neba... to kaže svako ko se našao na nekoliko metara od njih... lica su im bila skrivena gustim bradama, imali su kosu do ramena, mokasine, puške kremenjače, pa čak i jednu prastaru „šarp” pušku sa kundakom omotanom bakarnom žicom. Jahali su nepotkovane konje, a sedla su im bila načinjena od krzna. Po pričanju ljudi koji su videli kako se sve odigralo, ličili su na lovce iz daleke prošlosti.

— Vi niste videli događaj? — zapitao je Holidej.

Disart se kratko vreme kolebao. — Ja sam igrao poker. Partija je trajala skoro četiri dana. Vest o otmici doneo je moj konjušar, kao i komad brezove kore koji su otmicari ostavili na ulici pri bekstvu.

— To mi liči kao da se stari Big Džim Bridžer vratio u život, samo sa pogrešne strane zakona — rekao je Lejvin.

Holidej ga je pogledao, a na njegovom licu ogledala se nedoumica. — Ne znam, Kejne.

— Šta ne znate? — zapitao je Disart. — Do đavola, čoveče, pa i slepac bi video da su to bili bakskineri.

— Dobro, u svakom slučaju trudili su se da tako izgleda — prihvatio je Holidej.

— Šta bi to trebalo na znači? Do vruga, Holideje, iz poginuli koji su ostali na ulici izvađene su livene olovne kugle. Kakav vam je dokaz više potreban?

Holidej je pogledao Lejvina. —

Nešto tu nije sasvim u redu, ali ne mogu tačno da odredim šta je to. Šta ti misliš, Kejne? Ti si nedavno bio u potrazi za Pardijevom bandom.

— I nisam imao ništa više uspeha nego drugi. Pa, ne znam šta da kažem, Dok. Meni izgledao kao da su to bili baksineri. Priznajem da oni obično ne ubijaju tako hladnokrvno kao što su ovi banditi učinili, ali treba da imaš na umu kako su protiv sebe imali dva telohranitelja i sasvim je logično što su morali da ih se odmah oslobode.

— Da, ali ipak nisu imali razloga da onako unakaze prodavčevo lice. To ne liči na Esu Pardija. On se ne usteže od ubijanja, ali ne čini to ako nije apsolutno neophodno. I šerif... zgazili su ga konjskim kopitama i spljeskali u prašini. Taj postupak meni ne liči mnogo na Pardija.

Lejvin se počeošao po glavi. — Pa, možda Esa i nije bio prisutan, Dok. Niko nije pomenuo nekoga sa sedom bradom i sedom kosom. Možda je bandu predvodio neki od njegovih sinova. Morg je vrlo opasan tip, a neki kažu da je čak i krvožedan. On bi mogao biti sposoban za ovakav zločin.

Holidej se složio da je tako nešto moguće, ali očigledno da ga je još uvek bunilo nešto što nije hteo da kaže. Posle nekoliko trenutaka ćutanja, pogledao je Disarta.

— Ako već pripremate otkupninu, zašto ste od federalnog agenta tražili intervenciju?

Disart se promeškoltio u stolici i odmereno pročistio grlo. — Pa, vidite, što se mene tiče, a verujem da ćete se složiti sa mnom, taj novac je toliko veliki da postoje sve šanse da će otmičari u svakom slučaju ubiti Dolores... kako ne bi mogla da ih identifikuje. Od kada se zna za otmiče, to je uobičajen metod i ne verujem da će ovo biti izuzetak. Zbog toga mislim da se ništa neće

izgubiti ako ustanovim gde je. Zbog toga sam tražio pomoć federalne policije.

Holidej je lagano trepnuo, ali je ispod tog, naizgled sanjivog gesta, njegov mozak grozničavo radio. — Što se toga tiče, u pravu ste. Ali, poduhvat je ipak opasan, shvatate li to, Disarte

Stočaru se pitanje nije svidalo, ali je stisnutih usana ipak klimnuo glavom. — Znam. Da bi tu opasnost, umanjio, spreman sam da platim posebnu nagradu onome ko se angažuje. Zbog toga sam i došao na ovaj sastanak. Lejvine — okrenuo se zamenu federalnog šerifa — ako nađete Dolores, dobićete hiljadu dolara.

Holidej se osmehnuo sa senkom prezira. — Hiljadu? To je mnogo jeftinije nego otkupnina.

— Šta hoćete time da kažete? — brecnuo se Disart oštro.

— Da je to način za jeftino sticanje poena — nastavio je Holidej gledajući prodorno Disarta, crvenog u licu od krvi. — Hiljadu dolara je mnogo manje od sto hiljada, zar ne?

— Do vraga, Holideje! Nemojte me predstavljati kao tvrdicu! Voljan sam da platim otkup ako ću time dobiti Dolores živu i zdravu, ali ne verujem da će tako biti. Zato sam se odlučio na ovaj korak. Ali da vam dokažem da niste u pravu, reći ću ovo: Lejvin će dobiti pet hiljada ako uspe, a vi čak svih deset ako mu se pridružite! Sta kažete na to?

Holidej je lagano odmahnuo glavom. — Da mi ne treba nikakva nagrada, makar iznosila dvadeset hiljada. Ako bih se odlučio da nešto preduzmem, onda bi to bilo sav/0 zbog misis Disart lično. Bila bi zaista ogromna šteta da takva lepota na ovakav način nestane iz naših života. To bi bio neizmeran gubitak.

— Ako Holidej tako misli, onda

bio potrešen onim što se desilo sa njegovim pretpostavljenim.

— Kažem vam, gospodine, da sam ja ostao živ samo zadržavajući čistoj sreći. Desilo se da sam bio van službe u trenutku kada je neko projurio dozivajući šerifa, uzvikujući pri tom da su baksineri napali grad. Da sam se ja nekim slučajem našao u stanici, on bi sigurno poslao mene! — mladić je naduvao obraze kao balone i zavrteo glavom kao da je još uvek u čudu što je živ. — Ne mislim da je bio loš kao poslodavac, ali moram da priznam kako je svoju dužnost uzimao dosta neozbiljno. Prihvatao se lično posla samo kada nije imao drugog izbora.

— Kao tada sa baksinerima.

— Da.

— Jeste li ih vi uopšte videli?

— Kada sam ja prispeo na lice mesta, bilo je već kasno i mogao sam samo da za njima ispalim nekoliko hitaca. Oni su već izmicali iz grada. Ličili su mi na prave aveti, zraci sunca odbijali su se od njihovih bakarnih uzengija i bakarnih ukrasa na puškama. Sve mi je to izgledalo... jezivo. Pojavili su se niotkuda i isto tako su nestali.

— Jeste li našli bilo kakav trag?

— Naravno. Trag je vodio pravo u Anvil. Poveo sam poteru, onoliko ljudi koliko sam mogao skupiti. Utrošili smo tri dana, ali nismo našli ništa. Trag je vodio u kanjon Vagonvil, a to je mesto pogodno za zasedu. Vratio sam ljude nazad. U svakom slučaju, Disart je tako hteo. Nije hteo da život njegove žene bude doveden u opasnost time što će grupa ljudi poći dalje u poteru za baksinerima.

Holidej je klimnuo glavom. — Rekli ste nešto o bakarnim uzengijama... šta to beše?

Serifov zamenik je nabrao obrve. — Mislite ono da su zraci sunca bleštali na metalu?

— Da. Palo mi je na pamet da su

planinski lovci obično sami pravili svoje uzengije od savijenih rogova ili drveta, i da su ih ponekad oblagali kožom. Nikada nisam čuo da su koristili bakarne ili druge metalne uzengije.

Serifov zamenik je zinuo, zatrepao je i glupavo se zagledao u Holideja. — Do vraga, u pravu ste, mister Holideje! Moj deca je bio traoper, jedan od poslednjih u Koloradu. On je imao sedlo od punine kože, kolane, uzde i uzengije od savijenih goveđin rogova — pogledao je zamišljajući puštolova. — Šta mislite da bi to mogio da znači?

— Nisam siguran. Ima li Disartovih ljudi u gradu?

— Nema. Sve ih je sakupio i poterao da skupljaju stoku, kako bi mogao da je proda i nabavi novac... bar tako mislim.

Holidej je klimnuo glavom. — A gde je on bio kada se napad odigrao?

— Igrao je poker u kockarnici Velike Mame. I znate li šta je taj pasji sin uradio kada je njegov konjatar upao u kockarnicu i rekao mu da su baksineri otieli njegovu ženu? Šta mislite?

— Ne znam. Recite.

— Taj kockin sin Disart najpre je završio partiju pokera! Da, gospodine, završio je započeto deljenje i skupio dobitak sa stola pre nego što je uopšte nesto zapitao. Kako vam se to dopada, šta kažete?

I do tada je Holidejevo mišljenje o Bordenu Disartu bilo vrlo loše i ovaj pouzatak nije doprineo da to mišljenje bude još gore.

Od šerifa je Holidej počeo da poseti Veliku Mamu, ženu koju je već više godina poznavao, budući da se sa njom s vremena na vreme viđao kada je svraćao u njenu kockarnicu ili u neku od njenih kuća za zabavu. Izgledala je i sada onakva kakvu ju je u sećanju zadržao, ogromna, stalno oznojena, sa mirisom pudera i parfema oko sebe, uredno začešlja-

ne i ukovrdžane kose, sa debelim rukama otežalim od brojnog prstenja sa dragim kamenjem.

Ona je dočekala Holideja širokim ljubaznim osmehom i primivši ga u svom budoaru, nalila mu viski iz kristalne boce. Ispili su zdravice dižući čaše do lica.

— Da, da, dragi moj Džoni, to je sve božija istina. Borden je zaista završio deijenje pre nego što je malim prstom makao. Ali, ja čak i ne mogu da ga osuđujem. Četiri puna dana igrao je poker i pripremao situaciju za ovaj konačni veliki ulog. Za to vreme više puta su ga prekidali. Pretpostavljam kako je mislio, ako to deijenje ne odigra do kraja, da mu se druga šansa neće više ukazati. Kad sam to sve čula, veruj da se nisam iznenadila. U stvari, daleko više bi me iznenadilo da sam čula kako je skočio sa svog mesta i bacivši karte, potrčao na ulicu sa revolverom u ruci.

— Zašto? Zar on ne voli Dolores?

— Vraga, naravno da je voli, Džoni dragi! Naravno da je voli. Hoću da kažem, voli je na neki svoj način. A to nije način isti kao kod drugih ljudi. No, svakako on mnogo drži do Dolores. Za nju bi sve učinio, a kad kažem sve, tu uključujem i isplatu ucene.

— I kockanje njenim životom.

Velika Mama je nabrala obrve i zastala sa čašom na punim usnama.

— Šta sad to znači?

— Tražio je od federalne policije da pođe tragom bakskinera za vreme dok on prikupi novac za otkupninu. Izgleda, računa da će ga to manje koštati. Ponudio je nagradu od pet hiljada dolara. To je mnogo lakše za njegov džep nego isplata otkupnine.

Ona je energično odmahnula glavom. — Ne. Pogrešno si ga shvatio, Džoni dragi. On će platiti ako bude siguran da će je dobiti živu i zdravu. On je samo praktičan, takav je

Borden Disart. Zna dobro da su svi izgledi da je više neće videti živu. Može biti da je već mrtva. Prema tome, sigurno ne bi hteo da i u tom slučaju otmičarima uruči toliki novac. To je sve, a to nikako ne znači da ne mari za nju.

— Dobro, to mogu da shvatim, ali za takav način razmišljanja potreban je čovek posebnog kova. Tvrd čovek.

— Nije tajna da je Borden Disart tvrd čovek. Takav je. Ne bi postao to što jeste da je hodao po notama, nosio Bibliju u ruci i propovedao deset božjih zapovesti. On se vlada po svojim zakonima.

— Da — s mukom se složio Holidej. — Bez obzira na to koga će njegovi postupci povrediti.

— Izgleda da imaš neki problem koji ne želiš da otkriješ, Džoni dragi?

Holidej je ispio svoju čašu i ustao osmehujući se Velikoj Mami.

— Ja ću taj problem rešiti, Mama. Hvala ti na pomoći. Samo još nešto: misliš li ti da su napadači i otmičari zaista bakskineri?

Velika Mama se uozbiljila. — A zbog čega si mi postavio to pitanje?

— Ne uvijaj, Mama!

Ona je duboko uzdahnula. — Dobro. To je nešto na šta sam i sama pomišljala, naime da neko želi da se veruje kako su to bili bakskineri. Da su bili dobro maskirani. Braće su odlična maska, a isto tako i smrdljiva kožna odela! Ali ipak mislim da su to bili bakskineri, Džoni dragi. Niko drugi ne bi bio tako drzak da izvede takav poduhvat.

Holidej nije ništa odgovorio. No ipak nije izgledalo da je uveren u to kada je odlazio, Velika Mama se palcem i kažiprstom na kome se sijao briljantski prsten dodirнула po debeloj donjoj usni. No odjednom jes mukom ustala na noge i šumno dišući kao lokomotiva kao ispušta paru, pošla preko odaje.

— Džoniiii! — povikala je.

Istog trenutka on se ponovo pojavio na vratima njenog budoara i iznenađeno je pogledao. Ona ga je debelom rukom dohvatila za prsa košulje i uvukavši ga unutra, brzo zatvorila vrata za njim. Naslonivši se leđima na vrata, ona se, ubrzano dišući, zagledala pažljivo u njegovo lice.

— Džoni, dragi, nećeš valjda da kreneš u Anvil u potragu za grupom Ese Pardijsa?

— Znaš dobro da hoću, Mama.

— Mogao bi tamo da pogineš.

Holidej je slegnuo ramenima. — Moram da rizikujem.

— I to sve zbog jedne suknje?!

— Pa... recimo da je tako — prihvatio je Dok ne želeći da razuverava Veliku Mamu. — Svako ima svoje slabosti.

Ona je stisnula usne i kratko opsovala. — Da, tu si u pravu, to je tačno. I ja sam oduvek bila slaba prema tebi, Džoni dragi. Ne mogu to nikako da objasnim, ali istina je.

— Rekao sam, Mama, svako ima svoje slabosti.

Ona je klimnula glavom. — Da, tako je. Pa eto, ja ne bih nikako želela da se tebi nešto desi. Uvek si prema meni bio fin, čak si mi onda kada sam bila uhvaćena sa nekim ukradenim dokumentima, koje mi je jedan slatkorečivi lupež ostavio da ih čuvam, pomogao da se izvučem. Pružio si mi šansu i mislim kako bi trebalo da ti sada uzvratim.

— To bi mi i te kako bilo korisno, Velika — priznao je Dok. — Bez nekih činjenica teško da bih igde stigao. Reci šta ti znaš?

— Ne tako davno... primila sam jednu devojkicu koja se jedne noći našla pred vratima. Bila je to neka mešanka, polufrancuskinja poreklom iz Kanade. Mi smo je nazvali Frenči i ona mi je zaradila dosta novca jer su muškarci koji posećuju moju kuću za zabavu u do-

njem kvartu najčešće tražili nju. Verovatno je znala neke trikove kako da ih zadovolji...

— Da, da, i onda! — bio je Holidej nestrpljiv.

— Znaš, ja moje devojkice nikada ne pitam za njihovu prošlost. Tako je mnogo bolje. Za nju sam se, pak, uvek pitala odakle je došla. Kada se pojavila, ličila je na čudo: prljava, izgladnela, odevena u kožno odelo kakve nose Indijanci.

Holidej se trgao i sa iščekivanjem zažmirio očima.

Velika Mama je klimnula glavom.

— Da, izvukla sam tajnu iz nje. Ona je bila devojkica Morga Pardijsa. Bila je najpre sa nekim traperom u Kanadi, pravim Francuzom, zvao se La Rid. On se pridružio bakskinerima. Morg ga je ubio u borbi noževima i uzeo je za svoju ženu. Ali, ti znaš šta se priča za Morga. On je najopasniji gad sa ove strane Roki planina. Jednoga dana Frenči je zaključila da joj je dosta svega i otišla iz njihovog logora. Nastavila je da hoda i konačno je naišla na put za Hjuston na mom pragu.

— A kako to da se zadržala baš kod tebe?

Velika Mama je skromno slegnula ramenima. — Neki Pardijski ljudi pričali su o mojoj kući i mojim devojkama. Oni su s vremena na vreme svračali tamo. Nemoj me kriviti što nikome o tome nisam pričala! Znaš dobro da bi mi prerezali grkljan od uha do uha.

Holidej je zamišljeno klimnulo glavom. — Ta Frenči... da li bi ona mogla da nađe put do skrovišta bakskinera?

— Ne. Ona nije znala gde se nalazi i nije mnogo obraćala pažnju na orijentacione tačke; jednostavno je išla i stigla ovamo čitava. Ona je živela sa Indijancima i otuda je umela da preživi jedući lišće i korenje. Za to je trebalo mnogo hrabrosti.

— I kakva je korist od toga, Velika?

— Ova. Ona se seća nekog kanjona sa šiljatim stenama na ivici, od kojih najveća liči na pečurku. Sve su to škrljaste stene, u raznim duginim bojama. Seća se da je naišla sa istočne strane jer je bila zaslepljena zracima zalazećeg sunca i zamalo što nije pala preko ivice. Taj kanjon se nalazi samo dva dana od logora bakskinera. Ako bi mogao da nađeš taj kanjon...

Holidej se osmehnuo. — Naći ću ga, Velika Mama — obgrlio ju je rukama i poljubio u mesnati obraz. — Mučas gracijas.

Otvorio je vrata da izađe i Velika Mama je viknula za njim.

— Kad se vratiš, dodi da me posetiš. To će mi biti nagrada što sam ti pomogla!

Holidej je mahnuo rukom i zatvorio vrata za sobom.

*

— Čoveče, mogli bismo u Anvilu provesti trideset dana a da ipak ne nađemo taj kanjon! — rekao je Lejvin u sobi hotela „Mißen haus“ kada mu je Holidej ispričao svoj razgovor sa Velikom Mamom u vezi sa bekstvom devojke Frenči.

Holidej se osmehnuo i pokazao jedan paket koji je odmah odmotao i iz omota izvukao jednu savijenu mapu. Bez reči ju je raširio na stolu.

— Kupio sam ovo u zemljišnom uredu. Geološka mapa od pre desetak godina, kada su pravili pregled rudnih bogatstava, zlata, srebra i drugih minerala. Sreća da su još uvek imali jednu kopiju.

— Od pre deset godina!

— Da. Šta smeta? Geološki sastav zemljišta nije se za to vreme ništa promenio, a u Anvilu se nije

desilo ništa što bi izmenilo konture i oblike zemljišta.

Lejvin je napucao usne i lagano zaklimao glavom. — Do vruga, Holideje, možda si na nešto natrapao. Šta bi trebalo da tražimo?

— Oblast označenu kao škrljaste stene. Velika Mama je dovoljno pametna da zna da se kanjon kakav mi je opisala, sa tim tipom stena i ivicama oštrim kao igle, ne može naći na bilo kom mestu. Mi već sada znamo da se to nalazi duboko u oblasti Anvila, dublje nego što je ijedna potera za Baksinkerima doprla. Istraživači rudnog blaga ušli su dublje u Anvil i ucrtali u mape više nego bilo ko drugi. Prema tome, mi imamo šanse da nađemo taj kanjon. Posle toga lako ćemo naći neki znak bande Ese Pardijsa.

Lejvin ga je ozbiljno pogledao.

— Ili će oni naći nas, što je mnogo verovatnije, i prosvirati nam po nekoliko kuršuma kroz leđa.

— Niko nije kazao da će to biti lako. Rekao sam samo kako ima šansi da se izvučemo.

— Da, slabih šansi. Jedno u milion.

Holidej je zavrteo glavom. — Ne, jedna u sto hiljada, Lejvine.

Lejvin je lagano klimnuo glavom i nagnuvši se nad komplikovanu mapu, počeo da traži zagonetni kanjon sa ivicama od špicastih škrljaca.

.

Posle trodnevnog jahanja kroz planinski kompleks Anvil, Holidej i Lejvin našli su taj kanjon.

Bilo je kasno popodne i sunce koje se klonilo zapadu usmeravalo je svoje zlataste zrake ka širokim šiljastim stenama na rubu kanjona. Stranice kanjona od prošaranog škrljastog kamena presijavale su se mnogobrojnim bojama i nijansama

od ružičaste boje i boje ćilibara do bele i tamnocrvene, kao i boje rde ispresecane tankim crnim prugama. Kristali na površini stene blistali su i reflektovali svetlost sunčevih zraka dole u sam kanjon.

Odsjaj sunca dolazio je sa istočnog zida klanca i Holidej i Lejvin su računali da je Frenči pri silasku sa planine morala ući u kanjon negde u blizini ovih kristalnih stena. Kasnije će njih dvojica saznati da se to mesto zove Kanjon kristalnih stena baš zbog ove površine od kvarca i liskuna.

No, toga trenutka bili su zadovoljni što su otkrili to mesto. Od kada su našli kajon na mapi sa pregledom mineralnog blaga pokrajine, jahali su teškim putevima praveći samo kratke pauze radi spavanja. Pošto je bio pun mesec, na mnogim mestima bili su u stanju da putuju i noću. Samo na onim delovima puta gde su im ispremetane stene i gusto isprepletano rastinje onemogućavale vidljivost, oni su sjahali i čekali da svane. Njihovi konji bili su snažne životinje širokih prsa i čvrstih nogu naviknute na putovanje po teškim terenima i oni su ih noću puštali da idu tempom koji su sami odabrali. Jahači su smatrali da je to bolje nego dirigovati tempo, a to je omogućavalo da u sedlu malo i odremaju.

Rok za isplatu otkupnine blizio se kraju pošto je od kidnapovanja Dolores Disart bilo prošlo već deset dana. Možda bi Disart bio u stanju da taj rok malo pomeri, ali Dok se pitao kako bi se takva poruka mogla preneti kidnaperima. Do sada niko nije primio ni reč o tome gde, kako i kome treba isplatiti sumu od sto hiljada dolara. To je već samo po sebi bilo čudno Doku i Kejnu, ali u ovom slučaju bilo je još dosta neobičnih činjenica.

Ulazeći u Kristalni kanjon, postavili su konje na ivici pojila is-

pod jedne stene isturene iz litice i pogledali oko sebe. Oštre šiljate stene na ivicama bacale su duge izvijene senke naniže u kanjon, dajući mu tako izgled kosine sa nazupčanim ivicama. Holidej je pomislio da sve to podseća na čeljust neke džinovske zveri i nadao se da u tom izgledu nema ničeg proročanskog.

— Mora da je ovo taj kanjon, Dok — rekao je Kejn sjahavši iz sedla. Počeo je prstom po kratko izrasloj bradi. — Nećemo moći da nađemo nikakve tragove pod onom stenom pre nego što se sunce ne spusti sasvim nisko i baci u kanjon malo svetlosti. Mislim da bi bilo najbolje da se ovde ulogorimo.

— Ne baš ovde — odgovorio je Dok i sam silazeći iz sedla. — Izvešćemo sve što je potrebno, založićemo vatru i namestićemo čebad za spavanje pored pojila, ali mislim da treba da se vratimo između stena i da se cele noći ne odvajamo od revolvera. Čini mi se da nam je to lukavstvo neophodno.

Kejn je klimnuo glavom u znak da se slaže. — To je dosta razborito, ali će nam biti vrlo hladno.

— Neće biti hladnije nego da si mrtav zavijen u svom čebetu — upozorio ga je Dok.

I tako su oni posle večere napravili lažni logor. zavili se u čebad i legli pustivši vatru da se stiša i da od nje ostane samo žar. Onda su se, van kruga svetlosti, izvukli iz svojih ležaja i napunivši čebad lišćem i lisnatim grančicama otkinutim sa obližnjeg grma. napustili svoj logor i krećući se kroz nađublju senku. odšunjali se nazad do nadsvodene stene. Nije im bilo lako puziti sa puškama u rukama i revolverima u futrolama.

Bila je to duga, hladna i neugodna provedena noć. ali je i ona konačno prošla i njih dvojica su okrućeni od zime izmiledi na toplo jutarnje sunce da bi, trljajući ukočane mišice, po-

vratili nešto elastičnosti svojim udovima. Kejn je zapalio vatru, isekao malo suvog mesa i samlevši nekoliko zrna kafe između dva ravna kamena, bacio sitno zrnevlje u okrunjenu džezvu.

Jeli su sa revolverima nadohvat ruke, trzajući se na svaki zvuk koji bi poticao od životinja ili gmizanja guštera u kanjonu. Ptice su kružile iznad njih, a konji su nervozno trupkali nogama i mahali repovima terajući dosadne insekte. Sve je izgledalo uobičajeno. Bilo je to mirno sunčano jutro i plavo nebo bez oblaka ogledalo se u mirnoj površini lokve.

Posle doručka pokupili su svoju opremu i natovarili je na konje, koje su zatim pojahali i došli do kristalima prevučene stene. Stena je sada bila u senci i dok se sunce dizalo, oni su lagano jahali oko baze uzaludno tražeći neki trag koji nisu mogli da nađu.

— Do davola, put vodi preko istočne strane kanjona. Mora biti da postoji neki trag! — ljutio se Kejn.

— Da je postojao neki tunel ili usek, Frenči bi ga spomenula. Rekla je samo da joj je sunce bleštalo u oči i to sunce na zalasku. To znači da je kanjonu prišla sa istoka, ali nije baš morala doći direktno sa istoka, mogla mu je prići više sa jedne ili druge strane i opet bi joj taj sjaj sunca bleštalo u lice.

Kejn se odjednom ispravio u sedlu i pucnuo prstima. — Može biti da to nije bilo sunce što ju je zaslepljivalo, Dok! Možda je to bio odsjaj sunca na ovom zidu koji joj je bleštao u oči! Ako je bilo tako, to bi značilo da je dolazila sa zapada i da je samo mislila da ide ka suncu na zalasku. Nastavila je u stvari da se kreće cele te noći, tako da ujutru više nije mogla da vidi ovaj kristalni zid.

— Može biti da si u pravu, Kejne!
— Holidej se okrenuo u sedlu i po-

gledao nazad preko kanjona ka zapadnoj litici. Tamo je bilo nekoliko uzanih pukotina. Bilo je i tragova za koje su mislila da potiču od životinjskih šapa, a koji su vodili ka tim procepima. Hajde da proverimo!

Trebalo im je manje od petnaest minuta. Utvrdivši da neki tragovi potiču očigledno od životinja, obišli su oko jednog gustog žbuna koji je štrčao iz stene i tamo našli ono što su tražili: vidljiv trag sa nekoliko jasnih otisaka nepotkovanih konjskih kopita.

Kejn je brzo sjahao i ispitao trag. Nasmehivši se, pogledao je Doka.

— Nepotkovani mustang. Stari tragovi, ali stvrdnuti tako da bih rekao kako su tu od posle kiše. U kanjonu kiša nije padala mesecima. Još pre nego što smo se našli u Meksiku. Ali, tragovi su jasni i vode u tesnac i zato mislim kako treba tamo da krenemo.

Pre nego što su krenuli dalje, proverili su da li im je oružje puno i da li je u puškama metak ubačen u cevi. Jahali su jedan iza drugoga sa puškama u krilu. Pogledom su pretraživali krševiti predeo oko sebe.

Kako se sunca više dizalo, iz kamenih litica sve više je izbijala toplota. Životinje su pod njima daktale, a okolo njih zveri su se šunjale kroz žbunje i sve je bilo na ivici nerava. Na jednoj strani puta stajala je šćućurena puma i režala kežeći zverski bele očnjake. Uplašeni Kejnov ridan se propeo i glasno frknuo. Kejn je izustio kletvu i dok se upinjao da smiri životinju, instinktivno je želeo da ustrelji pumu.

Osvrnuo se prema Doku. — Nadam se da se konjski njisak nije daleko čuo.

Holidej je slegao ramenima pažljivo posmatrajući pumu. — Teško je reći kako se to događa u stenovitim predelima. Njisak bi mogao

miljama da se odbija od zidova kanjona.

U tome su već prošli pored pume koja kao da je htela da skoči, ali se u poslednjem trenutku predomisli, okrenula i skočila na drugi kraj stene. Više je nisu videli, mada su obojica budno motrili, spremni na sve.

Našli su na put koji je u stvari bio više nagoveštaj puta nego staza koju su ljudi koristili. Bio je to tek trag u stvrdnutoj zemlji, koji je krivudao kroz tesnac i peo se u visinu. Odatle pa dalje, više nisu našli na otiske kopita, ali je Dok na jednom mestu ugledao gomilu sasuenog izmeta, tako da su znali da su tim putem nekada prošli konji.

Pred sobom na udaljenom kraju tesnaca ugledali su izlaz kroz jedan uzan usek strmih strana. Na drugoj strani useka videli su se pošumljeni bregovi i nazubljeni purpurni vrhovi planinskih lanaca. Kejn je puškom pokazao u tom pravcu.

— Ono dosta obećava, Dok.

— Ne dopada mi se usek, suviše je uzan.

Ali drugog izlaza nije bilo. Tesnac se sužavao u još uzaniji usek i mada su obilazili okolo, nisu mogli naći drugi izlaz.

— Nemamo izbora — kazao je Kejn. — Ili tuda, ili da se vratimo.

— Šta ne možemo. Zato napred, prijatelju!

Holidej je podbo konja petama i kratkim povikom pokrenuo svog umornog ždrepcu da jurne napred. Šibao ga je krajem kajasa i životinja je u znak protesta divlje galopirajući ušla u tesnac. Kejn je išao odmah za njim šibajući svog konja.

Činilo im se da su skoro već uspele. U stvari, bili su već tako blizu izlaza da je Holidej počeo da se opušta i veruje da je njegov strah od zasede neosnovan.

No, tada su odjeknula dva puc-

nja, jedan za drugim, u tako kratkom razmaku da su zvučali kao jedan. Pucnji iz pušaka teškog kalibra grmnuili su i odjeknuli u tesnacu prenoseći se sve dalje i dalje kroz klanac. Pogođena, oba konja su se srušila.

Holidej je preleteo preko glave svog ždrepcu i dok je padao, otvorenim očima gledao je u zemlju koja kao da je jurila prema njemu. Držao je čvrsto svoju pušku, ali uprkos tome ona mu je ispala iz ruke kada je tresnuo o zemlju i izgubio dah. Pred očima su mu zaigrali plamičci bleštave svetlosti, a u ušima mu je zazvonilo. Telo mu je obamrlo od bola. Ruka mu je instinktivno pošla ka dršci revolvera i on se upola ispravio. Mada su mu noge nesigurno klecale, uspeo je da klekne i izvuče revolver iz futrole. Ali, Kejna nije video.

Imao je utisak da je ispred njega iskrsnula neka bleđa magličasta mrlja i do nosa mu je dopro miris užegle masnoće. Onda je kroz vazduh nešto zašumelo i on je osetio težak udarac po glavi; u tom momentu ceo svet se za njega pretvorio u užareni pakao.

Kada je tresnuo licem u naslagu sitnog kamenja, Dok Holidej nije osetio bol, jer je već bio u nesvesti.

V

Holidej nije nikada video Esu Pardijsu, ali kada je, obuzdavajući jauk Kejna, došao do usana, otvorio oči, instinktivno je znao da je čovek koji stoji pred njim vođa razbojnika.

Pardi je bio visok oko šest stopa, možda nešto malo niži, i veoma mršav, sama koža i kost. Kosa mu je bila bela kao sneg, a isto tako i brada.

No ono što je padalo u oči, bila je čistoća te bele kose i brade.

Dok Holidej je to shvatio više podsvesno i tek tada je počeo da zapaža odeću od jelenske kože, koju je taj sedi čovek nosio, odeću sa obavezanim resama, pa čak i sa rogom za barut, koji mu je kao ukras visio preko ramena na remenu od pletene kože. Jelenska koža bila je zlatnožute boje, omekšana na stari indijanski način dimom i žvakanjem, a posle toga trljanjem mozgom divljači kako bi se dobila potrebna savitljivost. Njegov opasač je bila samo jedna mekana vrpca od jelenske kože, a krajevi košulje slobodno su mu visili na stari gorštački način. Tu su bile i široke, zakivcima prošarane korice od noža. Holidej je odnekuda bio siguran da je to morao biti tradicionalni gorštački nož, omiljen kod starih planinskih lovaca, sa drškom od vučije vilice, i to kompletno, sa zubima. Na nogama Pardi je imao mokasine, a na glavi kapu od dabrovine. Stajao je naslonjen na staru pušku „hokinku” kapislaru sa dugom cevi, čiji je drveni deo bio namazan uljem i sjajno uglačan, i čiji su mesingani ukrasi blistali kao zlato.

Esa Pardi je izgledao kao slika iz prošlosti rađena uljanim bojama i jedini miris koji je dopirao od njega bio je onaj karakterističan, pomalo užegao miris koji je poticao od procesa štavljenja jelenskih kože.

Holidej je pogledao oko sebe i ugledao Kejna, koji je ležao nekoliko stopa dalje vezanih ruku i nogu kao i on sam, kao i celu gomilu ljudi u odelima od jelenske kože. Odela svih ljudi bila su prilično čista mada ne i tako fina kao Pardijevo. Ali, ni jedno odelo nije bilo prljavo, zamazano životinjskom krvlju ili zamašćeno, niti je na njima bilo nagorelih mesta od baruta, kako su izgledala odela koja su po opisima svedoka nosili kidnaperi u Hjuston.

Pre nego što je Esa Pardi progo-

vorio, Dok Holidej je sigurno znao da njegova banda nije izvela prepad i otmicu.

— Ko si ti? — zapitao je Pardi dubokim, usporenim glasom. — Holidej ili Lejvin?

Lica podnadulog od pada i udara kundaka puške koji ga je onesvestio, Dok Holidej je napravio grimasu koja je mogla ličiti i na osmeh.

— Ako znaš naša imena, onda znaš i ko je ko, Pardi.

Izraz lica vođe razbojnika nije se promenio. Ozbiljno je posmatrao Doka svojim dubokim zelenim očima. — U redu, Holideje, svejedno je. Imate mnogo sreće što ste živi i to ne smete da zaboravite.

— Nećemo. Ali ne razumem zašto nas niste pobili?! Mogli ste to lako da učinite u onom klancu.

— Nasuprot raznim legendama, baskineri ne ubijaju ubijanja radi. Ako smatramo da je potrebno... onda... — zastao je i slegnuo ramenima. — U vašem slučaju ne mislim da je to bilo potrebno.

Čovek širokih ramena, koja su napinjala njegovu košulju od jelenske kože, bikovskog vrata i okruglog lica skoro skrivenog iza čupavih crnih zalisaka, istupio je napred i stao pored Pardijske. Bio je slično obučen kao i on, ali je nosio prednjaču marke „remington” teškog kalibra, još težeg nego Pardi. Izgledao je dosta odlučan i pre nego što je bilo šta rekao, pljunuo je na tlo i svojim crnim očima poduže odmerio dva pustolova.

— To je bila očeva ideja — rekao je i Holidej je odmah znao da je to Esin nepokorni sin Morgan. — Što se mene tiče, ja bih vam prosvirao lobanje olovom, a sačuvao bih konje.

— Niko te nije ništa pitao, Morg — kazao je Esa mirno. — Ja sam i ranije ubio ponekog policajca, radili su to i moji ljudi, ali nikada bez razloga, zapamti. Ovoga puta ne

znamo šta je razlog njihovog dolaska i ne znamo kakve bi reakcije njihova smrt izazvala. Moglo bi se desiti da čitava armija ljudi pročešlja Anvil i otera nas oдавде. Mi smo ovde sebi izgradili pristojno boravište, živimo našim životom i nikoga mnogo ne diramo. niti nekoga mnogo interesujemo. Ne mislim da bi bilo mudro skinuti glavu jednom federalnom šerifu i jednom čoveku Holidejevog ugleda.

— Šta još uvek ne znači da će vam lude glave ostati na ramenima! — promumlao je Morg željan da se na nekom iskali.

Esa ga je kratko pogledao i lagano klimnuo glavom. — To je tačno.

— Shvatili smo šta ste rekli — javio se Lejvin naduvenih usta i modrog oka. — Ali šta, do vraga, želite od nas?

— Ja tebi postavljam to isto pitanje — odgovorio je Esa Pardi.

— Do đavola, vi dobro znate zašto smo ovde! — prasnuo je Lejvin. — Dolores Disart.

Pardi je lagano zaklimao glavom. — Tako sam i mislio — pogledao je uporno Holideja. — Zar zaista veruješ da smo mi izveli taj napad i odveli devojkicu?

— Neke stvari u me čudile — priznao je Holidej.

— Kao na primer?

— Razne nelogičnosti, kao na primer smrdljiva odela od jelenske kože, metalne uzengije, hladnokrvna nepotrebna ubistva, gaženje jednog šerifa koji je već bio mrtav i slično. To mi nije ličilo na vašu grupu, Pardi.

Esa Pardi je odjednom čučnuo, još uvek držeći jednom rukom pušku kojom se oslanjao o tlo.

— U pravu si, Holideje, to nismo bili mi. To je učinio neko drugi i pokušao da krivicu svali na nas. Zašto, to ne znam. Možda zbog toga što sam više puta dolazio u sukob

sa Disartovim ljudima kada smo otimali njegovu stoku. Ne znam i nije me mnogo briga. Činjenica je da sam dobio mnoga nezgodna imena kao zločinac. Ali, u svakom slučaju, nisam se bavio otmicama. Novac ovde malo znači. Naravno, mi opljačkamo ponešto kada nam zatreba, iz raznih razloga koje sada ovde ne bih objašnjavao. Holideje. Ali sto hiljada dolara ne bi mi mnogo koristilo.

Holidej je sevnuo okom prema Morgu. — A šta kažeš za njega?

Morgova noga u mokasini pogodila je Holideja u vilicu i oborila ga na tlo. Morg se nadneo iznad njega, čvrsto stisnuo zube, ali više nije pokušao da ga udari. Esa se nije ni makao.

— Sam si to tražio — rekao je tiho ošamućenom Holideju. — Morg radi ono što mu ja kažem. I svi ostali. Mi ovde imamo svoje zakone. Ja sam izabrani vođa. Ako bi ostali u jednom momentu zaključili da im nisam dobar vođa, onda bi me oni glasanjem smenili i na moje mesto bi došao neko drugi. To se nije desilo za petnaest godina i otuda pretpostavljam da su sasvim zadovoljni — uspravio se lagano i dodao. — A ja nikada nisam dao naređenje da Dolores Disart bude oteta.

Holidej i Lejvin su izmenjali poglede. Federalni šerif je slegnuo ramenima, a Holidej se ponovo obratio Pardiju. — Mislim da bismo se sa tim mogli složiti, ali smo to morali da proverimo.

— I stavili ste glavu na kocku — rekao je Morgan.

— Neko je morao i to da učini.

— Pokazali ste se vrlo dovrtljivi kada ste uspeali da nađete put ovaмо — primetio je Esa. — Kako vam je to pošlo za rukom?

— Neko je pre izvesnog vremena otišao oдавде i sećao se onog kanjona — odgovorio je Holidej.

Morgan je nešto opsovao, a njegov

otac mu je dobacio kratak mrgodni pogled. — Prokleta meleskinja!

— Svejedno, ispali ste vrlo vešti pošto ste uspeli da stignete toliko daleko — nastavio je Esa Pardi i u njegovom glasu odzvanjala je izvesna doza poštovanja. Začutao je i duboko uzdahnuo. — Ali, prevalili ste toliki put ni zbog čega.

— Ne, nije ni zbog čega — uzvratio je na to Holidej.

— Da, ni zbog čega. Sad znate da mi nismo ugrabili Disartovu ženu. Možete sve zaboraviti, od ovoga trenutka mi ćemo preuzeti stvar u svoje ruke i rešićemo je na naš način.

Holideju se nešto steglo oko srca. — Šta to znači?

— Ono što sam rekao. Prepustite to nama. Mi smo ti na koje je javno pala krivica za otmicu, pa ćemo mi taj problem i rešiti. Od sada, sklanjajte nam se s puta, Holideje. Sledeći put kad se budemo sreli, pogledaćemo se, ali preko nišana zamamljenih pušćanih cevi. Jasno?

Holidej je bacio pogled uz blagu padinu i ugledao veći broj brvnara, koliko od sušene cigle, stoku u ogradenim prostorima, koze i za trenutak nekoliko hiljada raznih boja, koje su svakako bile ženske haljine. Iznad proplanka na kojem su se nalazili lebdeo je tanak sloj dima. Njih dvojica verovatno su bili prvi ljudi van zajednice bakskeirera koji su nogom kročili u blizinu njihovog skrovišta.

No, tada se počeo pitati da li će ostati živi da to nekome ispričaju? Esin razgovor s njim ostavljao je utisak kao da je bio voljan da njega i Lejvina pusti na slobodu, ali Holidej je sumnjao u Morgana. Taj čovek izgledao mu je kao okrutni ubica i očigledno da je prisustvo jednog čoveka bliskog federalnom šerifu nosilo u njega duboko nespokojstvo.

— Šta će biti sa nama? — zapitao je iznenada.

— Kada se smrači, pustićemo vas

— obećao je Esa Pardi i Morgan se trgao, ali nije rekao ništa, mada je kao tigar zažmirio svojim crnim očima. — Bićete odvedeni dalje odavde u planine, dosta dalje odavde, i to vezani i vezanih očiju. Moraćete sami nekako da se oslobodite, a onda ćete morati pešice da nađete put. Ostavićemo vam vaše oružje da ne biste umrli od gladi, a koliko mi je poznat vaš ugled Zapadnjaka...

— Sto mu muka, oče — presekao ga je Morg — zar ćeš im dati puške i revolvere?

Esa mu je dobacio kratak ali odlučan pogled. — Hoću. Oružje će biti prazno kada ih ostavimo, ali imaće municiju iz svojih pojaseva i iz bisaga sa njihovih ubijenih konja.

Morg je pljunuo i izustio kletvu. — Do đavola! Ti ih baš miluješ!

— Jes li ikada čuo da je neki čovek izašao iz ovih planina za manje od nedelju dana? Naravno da nisi. Većini to nikada nije uopšte pošlo za rukom. Većina ih je zalutala i izgubila život. Ova dvojica neće. Oni će izaći odavde i reći će vlastima da mi nismo izveli napad u Hjustonu i da mi ne ubijamo samo zato što nam se to prohtelo. Potrebno je da skinemo sumnju s sebe. Kasnije to neće biti ni važno.

Holidej je odsečno digao glavu. — Znači li to da imate neki putokaz?

Esa se mlako osmehnulo. — Mi imamo naše izvore. Mogu da dođam kako ste daleko, vrlo daleko od rešenja zagonetke. Holideje. Vrlo, vrlo daleko.

Osmehnulo se zagonetno i Holidej i Lejvin su se namrštili, a onda se Esa okrenuo svom sinu.

— Morg, uradi to kako valja, dečko — rekao je obraćajući mu se na svoj način, mada je Morg već imao trideset i više godina. — Ti znaš gde treba da ih ostaviš. Znaš

i kako. Ne želim da čujem ništa o nekakvom „incidentu“. Odvedi ovu dvojicu tamo gde treba žive i zdrave. Bezbednost cele naše zajednice zavisi možda od toga. Imai to na umu, dečko moj.

Morg je pocrveneo i ćutke klimnuo glavom gledajući uporno dva zarobljenika koja su ležala na zemlji.

— Pobrинуću se za njih, oče — obećao je i od prizvuka njegovog glasa Holidej se osećao nelagodno.

Izgledalo je da to obećanje sadrži više nego što se to iz samih reči moglo zaključiti.

*

Tamo je bilo nekoga. Holidej je bio siguran u to i zbog toga je Kejnu dao znak da se ne miče. Federalni šerif ga je odmah poslušao i čučnuvši pored jednog oborenog debela sa puškom u ruci, upitno je pogledao svog prijatelja.

Šuma pred njima bila je sve reda i reda i posle sledećih nekoliko koraka njih dvojica našli bi se na otvorenom prostoru. Izašavši na čistinu, najverovatnije da bi se lako domogli puta koji vodi u Hjuston. Bilo im je potrebno nekoliko dana da od mesta u podnožju lanca Anvila, gde ih je vezane ostavio Morgan Pardi, dodu dovde, nadomak civilizacije. Sve vreme živeli su hraneći se divljim plodovima, a u jednom momentu čak im je na um pala ideja da se vrate u Pardijev logor. No, odustali su od toga zbog prirode krševitih brda gde su bili bačeni. Sada, na izlasku iz šume, bili su nadomak puta u civilizaciju, jer kada jednom izbiju na put za Hjuston, neće im biti potrebno mnogo vremena da stignu do prvih naselja gde mogu dobiti konje.

Ali, u poslednje vreme činilo im se da ih neko prati i da ima sasvim druge ideje o njihovom mirnom i bezbednom povratku među ljude.

Lejvin je još jednom potvrdno klimnuo glavom kada mu je Holidej pokazao oboreno stablo i rukom mu da znak koji je značio „leži dole“. Lejvin se spustio i zaklonio se iza debela. Zatim je Holidej potrčao od svog drveta do sledećeg zaklona. Bila je to razdaljina od svega nekoliko metara i dovoljno mu je bilo manje od sekunde da je preskoči. Ništa se nije desilo. Prislonio se uz drvo očekujući da će metak okrcnuti koru drveta iza koga je stajao, ali od svega toga nije bilo ništa. Namrštio se i počeo se pitati nije li onaj zvuk u tami šume samo plod njegove mašte.

U jednom trenutku pomislio je da je možda u pitanju neki od baskinera, verovatno Morgan Pardi, koji je ipak hteo ad ih obojicu ubije, što je njegovo držanje u logoru nagoveštavalo. Esa je kazao „ne“ i Morg je morao da ga poslušaj. Odveo ih je tamo gde mu je rečeno i pustio ih da odu čitavi. Ali ovde, nadomak puta za Hjuston, možda je smatrao kako može da ih se reši bez opasnosti da se izloži Esinom gnevu. Ako bi njihova tela ustreljena u leđa, ispražnjenih džepova bila nađena tu nadomak puta, onda to nikome ne bi bilo mnogo sumnjivo. To se dešavalo stotinama ljudi u toku mnogih godina.

Možda, samo možda. Morg je pomislio kako to može da izvede a da njegov otac ne posumnja da on sa tim ubistvom ima neke veze.

U svakom slučaju, neko ih je pratilo, u to je Holidej sada bio sasvim siguran pošto je opet čuo neki slab zvuk iz drugog dela šume, zvuk sličan lomljenju suve grančice. A onda, baš kad su njegove načuljene uši uhvatile još jedan slab šum, nešto nalik na nejasan zveket, odjeknuo je pucanj i on se instinktivno sagnuo i uvukao glavu u ramena.

Komadi otkinute kore zasuli su ga po vratu i ramenima.

Posle prvog pucnja brzo je usledio drugi i još dva kuršuma odbila su se od stabla iza kojeg se skrivao Lejvin. Holideju je odmah bilo jasno da nema posla sa baks Skinnerima. Pucnji su odjeknuli iz „vinčesterki“, a nejasan zveket gvožđa koji je čuo zvučao mu je kao zveket mazuza.

U šta su to, do davola, upali, zapitao se. Možda su zablutali na neki ranč i upali u zasedu kaubojja. Ali, koliko mu je bilo poznato, nije bilo nikakvih rančeva tako blizu puta. Još dva metka udarila su u njegov zaklon, a onda je iz šume zagrmelo neki glas.

— U klopci ste! Mi smo iza i oko vas! Odbacite oružje i izadite sa dignutim rukama!

— Ko to govori? — zapitao je Kejn.

Kiša olova zasula je balvan iza kojeg je ležao, i kora i komadi iverki zaprštali su na sve strane kao geizir vode. Pre nego što je odjek pušćane paljbe utihnuo, opet se začuo glas onog istog čoveka.

— Uradite onako kako vam je rečeno!

— U redu, Lejvine — doviknuo je tiho Holidej kroz drveće. — Učinimo kako čovek kaže.

Holidej je oprezno izašao ispred drveta, sa podignutim rukama i puškom u jednoj ruci. Kejn je postepeno izvirio iza oborenog stabla, a zatim izašao držeći pušku na isti način. Posle prvih pokreta obojica su ostali da mirno stoje. Izvesno vreme vladala je tišina. Nervi su im bili napeti i obojica su bili spremni da ako ustreba ponovo skoče u zaklon. Zatim su začuli šuštanje lišća i lomljenje grančica pod nogama tajanstvenih ljudi koji su iz tame krenuli prema njima. Prvi čovek se u vidu senke pojavio iza Kejna. Stajao je blizu jedne topole držeći

federalnog šerifa na nišanu. Drugi čovek pojavio se više sa desne strane. Trenutak kasnije Dok Holidej je osetio dodir pušćane cevi na kičmi i ukočio se. Istog trenutka on se munjevito okrenuo i odbio pušku od sebe. Čovek iz tame držao je palcem nezapet obarač, a kažiprst labavo oslonjen na okidač. Kada je Dok odgurnuo cev puške, on je istovremeno delovao sa oba prsta i okidač je pao na kapislu metka. Puška je grmnula u vazduhu, hitac je odleteo u prazno, ali je tresak odjednom trgao i uplašio ostalu trojicu. Lejvin je pošao za Holidejevim primerom i učinio isto, i puška njegovog protivnika planula je, a metak je takođe odleteo u prazno, jer se čovek koji ju je držao nije nadojao tom pokretu.

Holidej je levim laktom odbio cev puške u stranu i trgnuvši šestometak, snažno udario po glavi čoveka koji je stajao pred njim i buljio u njega širom razrogačenim očima.

Lejvin je munjevito kleknuo na jedno koleno i njegov teški „kolt“ je munjevitom brzinom poleteo iz futrole. Oružje je planulo prema najbližem čoveku i oborilo ga s nogu pre nego što je uspeo da kažiprstom pritisne okidač puške. Drugi napadač iz mraka uspeo je da priinese „vinčesterku“ ramenu, ali ga je Lejvinov metak pogodio u grudi. Ovaj je zastenjao i poleteo unazad. U padu je udario u jedno drvo, odbio se i ispustio pušku koja mu je pala iz ruke. Kada je pružio ruku da je dohvati, Kejn je priskočio i čizmom mu pritisnuo šaku. Ranjenik je jauknuo i zgrčenog lica pogledao u zađimljenu cev pištolja uperenog između njegovih očiju.

Holidej se ispravio i sa zapetim revolverom u ruci osvrnuo se oko sebe. Izgledao je da su u napadu učestvovala samo tri čoveka. Bacio je pogled do Lejvina, ocenio da njegov prijatelj drži situaciju u ruka-

ma i kleknuo pored onoga koga je udarcem po glavi onesvestio, počevši da mu pregleda džepove. Posle nekoliko trenutaka ustao je i pročitavši mali četvrtasti komad papira, izustio glasnu kletvu.

— Gospode bože, Kejne, pa ovaj je rendžer!

Lejvin se trgao i žustrim pokretom glave pogledao čoveka kod svojih nogu. Lica zgrčenog od bola, ovaj je klimnuo glavom.

— Svi smo rendžeri!

— Eh, do vraga, zašto se onda niste predstavili, zašto niste rekli? — zapitao je Kejn gnevno digavši nogu sa rendžerove ruke. Prišao je odmah čoveku koga je pogodio i kleknuo pored njega. Gnevnog lica, okrenuo se zatim ranjeniku. — Zbog toga što ste bili mutavi, ovaj tvoj drug je mrtav!

Što znači da ste u velikoj nevolji, momče — zastenjao je rendžer.

— Đavola sam u nevolji! — prasnio je Lejvin. — Trebalo je da doviknete ko ste kada ste već na ovaj način sačekali nekoga u zasedi.

— Otkuda vi to znate? — upitao je rendžer zadržavajući jaku škripanjem zuba.

Lejvin je kleknuo pored njega i uhvativši ga za vrh brade, okrenuo mu lice ka sebi. — Zato što sam ja Kejn Lejvin, zamenik federalnog šerifa, glupane!

Rendžer je zatrepao očima. Počeo je micati usnama kao da nešto želi da kaže, ali nije izgovorio ni glas. Konačno je uspeo. — Do đavola! Pa mi vas tražimo!

— Lepo, našli ste nas, mister — rekao je Holidej ozbiljno i prišao im. To nije bilo prvi put da u sukobu između rendžera i drugih predstavnika zakona bude žrtava izazvanih ovakvom greškom, ali to za njega nije bila nikakva uteha.

— Ogromna masa ljudi češlja ova brda u potrazi za vama — kazao je ranjenik. — Moram da vam kažem

da takvi kakvi ste, sa bradama i dronjavim odelima, nimalo ne odgovarate opisu koji smo dobili.

Lejvin se zaprepašćeno lupio dlanom po čelu. — A kako do đavola mislite da bi trebalo da izgledamo posle nedelju dana potucanja peške po ovim brdima? Koliko dugo si ti rendžer?

— Tek sam završio obuku — priznao je ovaj.

Lejvin je sa nevericom odmahnuo glavom i pogledao Holideja.

— Šta sada?

— Nastavićemo put do Hjustona — okrenuo se zatim ranjeniku. — Je li Disart platio otkupninu?

— Dobio je produženje roka. Mislim još pet dana.

— Onda bi bilo bolje da odmah krenemo. Dok — predložio je Kejn. — Još uvek bismo mogli nešto da pomognemo.

— Možda — kazao je Holidej zamišljeno. — Razmišljao sam dosta o onome što je Esa Pardi rekao: da smo „daleko, daleko od pravog puta“. To je i ponovio. Kao da je time hteo nešto da nam kaže.

— To je moglo da znači svašta — prihvatio je Lejvin.

Holidej je klimnuo glavom, ali je ipak ostao zamišljen. Bio je zamišljen i kada je ugledao konjanike koji su se približavali, čitavu grupu konjanika, ali se opustio kada je među njima prepoznao Džima Rejda, narednika teksaških rendžera iz stanice u Hjustonu.

— Sto mu gromova Holideje! — rekao je Reid kada je ispred njih zategao vodice i ugledao svoje brade na zemlji. — Šta se ovde dogodilo?

— Greška Džima greška u identitetu. Na žalost, jedan čovek je mrtav. Izgleda da im niko nije rekao kako se moraju predstaviti kao rendžeri.

Reid je izustio glasnu kletvu. — O tome ćemo kasnije razgovarati.

Mada odmah da kažem da nikako ne volim kada mi ljudi tako ginu — uzdahnio je duboko. — Mister Holideje, raduje me što smo vas našli žive i zdrave, vas i Lejvina. Već smo počeli da tragamo za vašim grobovima — obratio se dvojici svojih ljudi i naredio im da sjašu. — Uzmite njihove konje — rekao je Holideju i Lejvinu. — U Hjustonu vas očekuju. Tamo je neki čovek koji tvrdi da je vaš prijatelj, ali ja bih pre rekao kako je on od onih sa vaše crne liste.

Holidej ga je začuđeno pogledao.

Rejd je nastavio ne trepnuvši. — Da, to je neki Hovi Peper.

VI

Zudeći da se što pre dočepa kupatila, Holidej je sa lakoćom preskočio nekoliko polukružnih stepenika ispred hotelskih vrata koja je pred njim uslužno otvorio hotelski vratar, vrteći pri tome sumnjičavo glavom zbog Holidejevog prljavog i pocepanog terenskog odelja. Ušavši u predvorje, Dok je prišao portirskoj loži i od recepcionara zbunjelog njegovim izgledom zatražio sobu i toplo kupatilo.

— I neka mi dečko donese paket sa odelom koji će poslati iz Zira-duove trgovine.

— Da, ser — odgovorio je portir poslušno, naviknut u svom poslu na razne nesvakidašnje pojave, i pružio mu ključ sobe.

Jedan čas kasnije, obrijan, okupan i osvežen, odeven u čisto novo odelo, Holidej je sišao u restoran i tako reći progutao dobru porciju pečene piletine sa krompirom i ispio nekoliko šolja kafe. Kuvar je na kraju pronašao i jednu „zagubljenu“ porciju palačinki i izgladneli Holidej je time završio već preobilan ručak, pa je posle toga bio prinuđen da otpusti jednu rupu na

kaišu, što se ispod dobro odabranog sakoa nije primećivalo. Tek što je završio sa ručkom, na ulazu se pojavio Kej Lejvin i Holidej mu je mahnuo rukom da dođe.

— Video sam onu hulju Hovija Pepera, Dok — obavestio ga je Lejvin sedajući za sto. — Eno ga u ćeliji u šerifskoj stanici. Kaže kako je u Hjuston došao zbog tebe i kako želi da te vidi.

— Je li rekao zbog čega?

— Nije hteo da kaže, ali pošto je pominjao i mene, rendžeri su ga strpali u zatvor. Možda to ne bi učinili da im nije rekao kako smo ga prebacili iz Meksika, gde je radio za El Sola. Ovako su posumnjali da ima neke račune sa mnom i za svaki slučaj...

Holidej je odmahnuo glavom i ustao. — Bolje bi bilo da su bili oprezniji pri obuci novih rendžera. Ali, sada je dockan. Hajde da vidimo šta taj Hovi Peper hoće od mene — rekao je i izašavši iz restorana, pošao ka šerifskoj stanici, gde je zbog ostavke gradskog šerifa dužnost privremeno obavljao Džim Rejd. Šerif je dao ostavku ne objašnjavajući razloge. Džim Rejd ih je kratko opisao kao „problemi sa ženom“ što je Holidej protumačio kao pritisak sa ženine strane da se povuče.

— Naredniče, je li Hovi Peper još u ćeliji? — zapitao je Holidej ulazeći u šerifsku stanicu.

— Jeste. Zadržali smo ga dok ne dođete... mada je to protiv propisa — odvratio je Džim Rejd. Nemamo u stvari pravog razloga što smo ga uhapsili i on zbog toga cvili kao uhvaćeni miš — rendžer je sa jedne kuke skinuo svežanj ključeva i bacio ih pustolovu. — Treći od onog velikog. Možete ga pustiti ako hoćete i ako smatrate da zaslužuje.

Holidej je uhvatio ključeve u le-tu i pošao ka odeljku sa ćelijama.

— Mislim kako nema razloga da ga zadržavate, Džime. Čini mi se da znam šta hoće od mene.

Holidej se zaustavio ispred rešetkastih vrata ćelije i ugledao unutra mršavu siluetu Hovija Pepera, koji je dremao na ležaju pored vrata. Holidej je ključevima zazvonio preko rešetaka i Peper je uplašen skočio i razrogačenim očima pogledao ka vratima. Zatreptao je gledajući kroz izmaglicu dremljivosti. Zatim je spustio noge na pod i žurno pošao prema vratima.

— Mister Holideje, hvala bogu što ste se pojavili! Ovi ovde misle kako hoću da vas ubijem. Pustite me napolje, važi? — Peper je uhvatio rukama rešetke i molećivo pogledao Holideja.

Snažni pustolov ga je ozbiljno gledao. — Smešten si ovde za svaku sigurnost, Hovi. Obzirom na tvoj dosije, rendžeri su pomislili da imaš osvetničke namere.

Hovi Peper je opsovao. Njegova nožem rasečena gornja usna otkrila je jedan požuteli zub. — Do đavola, pa vi dobro znate da nemam ništa protiv vas, mister Holideje. Čak ni protiv Lejvina! Zahvalan sam vam što ste mi spasili život. Rekao sam vam onda na Riu da to neću zaboraviti i nisam zaboravio. Došao sam ovamo da vas vidim, jer želim da vam pomognem.

Lejvin je dunuo kroz nos, ali Holidej i Peper nisu obratili pažnju na njega.

— A u čemu to, Hovi?

— U vezi sa otmicom Disartove!

Holidej je zažmirio, a Lejvin je nabrao obrve i prišao bliže. — A odakud ti znaš za to?

Hovi je slegnuo ramenima. — Imam svoje načine da ponešto saznam.

Lejvin je brzo prišao, provukao ruke kroz rešetke i uhvativši Hovija za prsa košulje, snažno ga povukao na rešetke. Peper je udario licem

o rešetke i bolno zgrčio lice.

— Ja sam te nešto pitao, amigo?

Peper je zakolutao očima i molećivo pogledao Holideja, ali se pustolov uzdržao da nešto učini otkajući njegov odgovor. Još uvek pritisnut uz rešetke, Peper je pokušao da klimne glavom. Usta pritisnutih u gvožđe, jedva je uspeo da izgovori.

— O'kej, o'kej! Ja držim uši otvorene. To znate. Od toga živim.

— Ti to tako zoveš! — rekao je Lejvin i sa nestrpljenjem grubo prodrmusao mršavka. — Govori!

— Pa, pošto mi se rana zalečila, ja sam potražio nešto... što bi mi pomoglo da se održim u životu. Kružio sam oko Lareda i obližnjih graničnih gradova. Nisam imao hrabrosti da pređem Rio, ali imao sam jednog prijatelja koji to sme. Otuda mi je doneo nekoliko obaveštenja, ali ništa što bih mogao da iskoristim. Bar tako sam onda mislio.

— A sada? — podstakao ga je Holidej.

— Sad mislim kako mogu da vam pomognem, Holideje. Čujte, zar on ne bi mogao da me pusti?

— Pitaj njega — odgovorio je Holidej.

Peper je zakolutao očima prema Kejnu. — Šta kažeš?

Lejvin je odmahnuo glavom i pojačao stisak.

Peper je rezignirano uzdahnuo. — Jedna stvar koja mi je ostala u sećanju, bila je da je brod koji je natovaren stokom otplovio iz Galvestona i doplovio u Matamoros. Moj prijatelj mi je rekao da je na palubi u toku nedelje nekoliko puta video jednu ženu. Uvek u isto vreme, negde oko podne, i uvek sa dvojicom revolveraša koji su je pratili. Nije bila vezana, ali moj prijatelj je imao utisak da nije ni slobodna.

Pustolov i federalni šerif izme-

njali su poglede, ali nisu rekli ništa. Peper je nastavio.

— Nisam smatrao da je to važno sve do momenta kada su se počeli širiti glasovi da su bakskineri oteli Dolores Disart. U prvom momentu ja to nisam povezao, sve dok nisam čuo da je žena na brodu meksikanske krvi. I tada nisam smatrao da bi to mogla biti Dolores, zbog toga što svi znaju da bakskineri operišu daleko u području Anvil i da, sem toga, nisu moreplovci. Ipak sam opet poslao svog prijatelja u Matamoros. Brod je već otplovio, ali čulo se da je pre odlaska iz luke devojka iskrcana sa broda.

— Možda? — začudio se Holidej.

— Da, možda — Peper je slegao ramenima koliko je mogao. — Niko nije bio siguran u to. Ljudi su videli da je tokom noći sa broda odnet jedan ogroman sanduk od pruća, neuobičajeno veliki sanduk nepoznatog sadržaja. Neki kažu da se unutra nešto micalo. Možda je to bila devojka. Ali, to nema nikakve veze sa bakskinerima.

— Znamo da bakskineri nisu umešani, Hovi — rekao je Holidej davši znak Lejvinu da pusti uhapšenika.

Lejvin ga je neodlučno poslušao i Peper je ispravio odelo i odstupio nazad van domašaja federalnog šerifa.

— Kip Grant — procedio je Lejvin gledajući Holideja.

— Možda — uzvratilo je pustolov. — Disart ga je dobro izbrusio u kockarnici Velike Mame i izgleda da je, uopšte uzev, to Disartov običaj. Ne samo prema Grantu, ali možda se ovome taj manir nije dopao, pa je sa tobožnjom baksinerima izveo prepad i odveo ženu na brod. Možda su je ukrcali u Galvestonu, možda negde uz put na obali. U svakom slučaju, odveli su je u Matamoros i možda je Esa Pardi to znao kada nam je rekao da smo daleko od pravog mesta.

— Esa Pardi? — ponovio je Peper. — Čuo sam da je viđen negde blizu granice, ali u to nisam verovao. Po pravilu, bakskineri se nisu toliko udaljavali od Anvila.

— Mislim da ovoga puta jesu — rekao je Holidej gledajući Hovija Pepera. — A zašto si ti došao k meni?

— Čuo sam da su rendžeri i ostalo društvo angažovani na traganju za Dolores Disart, saznao sam da ste se i vi lično angažovali, mada ne znam iz kojih razloga. Ja... vam nešto dugujem... a sem toga, potpuno sam švorc, mister Holideje. Računao sam da će mi ta informacija možda doneti neki dolar.

— Zmijo gadna — obrecnuo se Lejvin ogorčeno i na licu mu se odrazio izraz gađenja. — Kako ti uopšte možeš noću da spavaš?

Peper je pocrveneo, ali ništa nije odgovorio, već je nastavio da trlja rukom lice gde je bilo pritisnuto uz rešetke.

— U redu, Hovi — kazao je Holidej. — Mislim da si zaslužio pedeset dolara. Dobićeš ih.

Lejvin je negodujući odmahnuo glavom, ali se Holidej samo zadovoljno osmehnulo.

— Ali ćeš morati da se vratiš do granice i saznaš još ponešto — nastavio je Holidej otključavajući vrata ćelije. Peper je porebarke izašao motreći brižno Lejvina i držeći se bliže Holideju. — Ma šta da doznaš, saopštićeš to u rendžerskoj stanici u Laredu, jasno?

— Do vraga, mister Holideje, ja ne bih smeo da se pojavljujem u blizini takvog mesta — usprotivio se Peper. — Svi izvori informacija biće mi zatvoreni ako me neko тамо vidi.

Holidej je slegnuo ramenima. — Kako ćeš ti dobijati informacije, to je tvoja stvar, mene sada interesuje ovo što sam rekao, jer mi je vrlo, vrlo važno, Hovi. Pomozi mi u ovom

slučaju i više mi ništa ne duguješ.

Peper je klimnuo glavom, ali je izgledao zabrinut. Preleteo je pogledom do namrštenog Lejvina, a onda opet do Holideja. — Ovaj... da li bih mogao odmah da dobijem taj novac?

Lejvin je kiselo izvio usne, ali je Holidej klimnuo glavom i izvadiвши novčanik, pružio Peperu pet novčanica po deset dolara. Smatrao je da je pedeset dolara vrlo mala cena za ono što mu je Peper rekao.

*

Bilo je logično da sada sa pote-rom krenu do Matamorosa u Meksiku.

Holidej i Kejn uhvatili su voz za Galveston, gde su se ukrkali u brzi jedrenjak koji ih je prevezao preko Meksičkog zaliva i doveo ih u stočarsku luku nedaleko od Braunsvila u Teksasu. Bilo je mnogo brže preći jedrilicom nego ići kopnom i menjati nekoliko različitih vozova i poštanskih kočija.

To je imalo još jednu prednost: kapetan broda i posada bili su u toku raznih „govorkanja” i „glasi-” koje su kružile po svim lukama Meksičkog zaliva. Tako su Holidej i Kejn saznali da je škuna koja je odvezla Disartovu stoku u Matamoros nastavila put duž obale ka centralnoj i južno Americi, planirajući da tamo pokupi tovar drvene građe i odveze ga prema jugu sve do Rio de Žaneira. Niko nije znao kuda će se posle toga brod uputiti.

Holidej je bio spreman da se kladi kako za izvesno vreme to neće biti neka američka luka ukoliko je kapetan broda bio umešan u otmicu Dolores Disart, a po svim logičkim računicama on je to morao biti.

U Matamorosu Holidej i Lejvin su platili kapetanu jedrenja i kroz uske i kaldrmisane ulice krenuli prema delu grada određenom za

tranzit i prihvatanje one stoke koja je dovožena brodovima. Bilo je i drugih prihvatilišta za stoku koja je doterivana i dovožena iz Teksasa.

Ubrzo su našli agenta koji je prihvatio Disartovu stoku. Zvao se Gvanido i bio je rastom mali, mršav čovek ogromne energije, čije su oči gorele nekim unutrašnjim sjajem, a ruke su uzbuđeno pokretale dok je govorio nervozno se premeštajući sa jedne noge na drugu.

Kada su ga Holidej i Lejvin prvi put videli, on je bio u torovima i organizovao, otpremu nekog krda stoke. Bio je zauzet raznim poslovima: delio je doznake Meksikancima koji su čekali, pomerao u vatri gvožđe za žigosanje i vodio razgovor dovikujući se sa jednom debelom Meksikankom oko čijih sukanja se motalo nekoliko male dece. Izgledalo je kao da on daje neki smisao celom tom haosu. Malo kasnije požurio je da izađe iz tora i uputio se prema jednoj stračari od dasaka i opeka, koja mu je služila kao kancelarija, čitajući uz put gomilu papira.

— Senjor Gvanido — pozvao ga je Dok istupajući napred sa Kejnom pored sebe.

Mali Meksikanac je pogledao pri-došlice, a onda nastavio da ide prema stračari, još uvek pregledajući papire prekrivene dugim tankim rukopisom i ciframa. Njegove ljubičaste usne micale su se dok je čitao i Kejn je shvatio da on to u glavi zbraja cifre iz dugačkih zamršenih kolona.

— Hteli bismo da nešto razgovaramo sa vama — rekao je Holidej hvatajući korak pored trgovca stokom.

— Si, senjor. Samo govorite. To je sloboda koju još uvek posedujemo — glas mu je bio drečav i činilo se da dolazi iz daljine, kao da je nastavio da zbraja cifre. Ušao je u stračaru, a pustolov i Lejvin su išli

za njim. Gvanido je seo za što, namestivši pre toga pokretom noge stolicu a da nije skinuo pogled sa papira u rukama. Privukao je pred sebe neku debelu knjigu i zapisao u nju nekoliko cifara. Nastavio je da piše čak i kada je bacio pogled do Holideja. — Samo govorite, molim vas. Mogu da radim svoj posao a da ipak pažljivo slušam vaše reči. To je talenat koji, srećom, posedujem.

Holidej je slegnuo ramenima. — O'kej, senjor. Hteo bih da znam šta mi možete reći o škuni „Getisberg” i krdu stoku koja je tim brodom nedavno dovedena.

Gvanidova olovka zastala je na listu knjige nekoliko trenutaka, ali trgovac nije digao glavu. Zatim je počeo ponovo da piše.

— Malo toga mogu da vam kažem, senjor. Stoka je bila isporučena po dogovoru. Izvestan broj grla je još uvek u ogradama; prodana je i u ovom momentu menja se žig. Uveravam vas da je sve u redu — digao je glavu kao da mu je odjednom nešto palo na pamet. — Jeste li vi američki predstavnici zakona, senjor?

— Ne treba da brinete za stoku — odgovorio je Holidej. — Znamo da nije ukradena. Druge stvari želimo da saznamo. Na primer, o glasinama da se na brodu nalazila neka žena. I sve što nam možete reći o Kipu Grantu.

— Šta, na primer, senjor? — Gvanido je sada bio spustio olovku i sa puno pažnje je slušao svoje sago-vornike. Lice mu je bilo ozbiljno i nedokučivo.

— Na primer, gde se Grant sada nalazi — rekao je Lejvin. — I ta žena. Naročito gde je žena.

Gvanido je uzdahnio i zavalivši se na naslon stolice, prekrstio ruke. Bacio je kratak pogled na Lejvina, pa na Holideja, a onda lagano klimnuo glavom.

— Vi izgledate kao ljudi koji žive

od revolvera. Čim je tražio isplatu u gotovom novcu, znao sam da nešto nije u redu.

— Ko je tražio? — zapitao je Dok. — Kip Grant?

— Si. Tražio je od mene da mu platim deset hiljada dolara za stoku... ovu i dva prethodna krda, koja su ranije dopremljena — mahnuo je neodređeno rukom prema ogradama gde su mukala goveda opržena velikim gvožđem kojim su menjani žigovi. — To nije bio nikada uobičajen metod plaćanja, ali on je rekao da ovoga puta senjor Disart želi novac na ruke. Hteo sam da to proverim kod Disarta telegrafom, ali Grant se jako naljutio, bio je uvređen što sumnjam u njega. Pokušao sam da mu objasnim kako u ovakvoj situaciji moram da imam neko pokriće, ali on me je udario pesnicom i izašao napolje.

— A šta je bilo sa novcem? Šta ste učinili sa njim?

Gvanido je slegnuo ramenima. — Poslao sam ga senjor Disartu preko banke, kao i obično. Njegovoj banci u San Antoniju — pogledao je jednog pa drugog sagovornika. — Zar novac nije stigao? Zar nešto nije u redu?

Holidej je umirujuće digao ruku. — To nije predmet našeg interesovanja. Nas interesuju Grant i ta žena.

Gvanido je nabrao obrve. — Ne znam ništa ni o kakvoj ženi — začutao je i malo nakrivio glavu na jednu stranu. — Vidim da vas je to razočaralo. Onda moram da dodam kako sam čuo priču o nekoj misterioznoj ženi, koja je navodno svakog dana vidana na palubi šku-ne u pratnji naoružanih stražara, ali ja lično to nisam video i ne mogu da kažem šta je u toj stvari istina.

— Čuli smo da je iskrćana jedne noći pre nego što je „Getisberg” ot-

plovio. U velikom pletenom kovčegu.

Senjor Gvanido je digao obrve do početka kose. — Zaista? O tome takode ne znam ništa.

— A šta je sa Grantom? — zapitao je Lejvin.

— Ah, senjor Kip Grant — Gvanido je ustao i počeo da hoda po odaji brzim, nervoznim koracima, gestikulirajući rukama u hodu. — Sreo sam ga samo u dve prethodne trgovačke transakcije, kada je do terao stoku od Disarta. Imao sam malo posla sa njim, ali čuo sam priče u gradu da je on čovek vrlo loše naravi i karaktera. Sem toga, čuo sam da pijanči sa šljamaom, sa ljudima na ivici zakona.

-- Meksikancima? — zapitao je Dok.

— Hm, da, ali uglavnom, kako sam razumeo, njegovo društvo su gringos, begunci, ljudi koji ne smeju da se vrate preko Ria u vašu zemlju, senjor.

— Zna li neko ime? — zapitao je Lejvin.

Gvanido se zamislio. — Znam jedno. Čuo sam priču da Kip Grant provodi mnogo vremena ispijajući tekiu sa nekim gringom koji se zove Borden. Si, možda vas to iznenađuje i ja sam takode mislio da je to čudna koincidencija što se taj lupež zove isto kao i Borden Disart. Naravno, to je njegovo ime a ne prezime.

— Zaista čudno — priznao je Lejvin pogledavši Holideja, koji je klimnuo glavom. — Je li taj čovek još uvek u gradu? Taj Borden?

Gvanido je slegnuo ramenima. — To ne znam. Ne znam ni da li je Kip Grant negde u blizini. Pretpostavio sam da se vratio nazad u Teksas, kao i obično, suvozemnim putem.

— A gde on obično prelazio Rio? — bio je uporan Holidej.

— Pretpostavljam u Laredu.

Holidej je napucao usne. — Prilično parče puta. I to kroz dosta opasne predele.

— Si. I ja sam o tome razmišljao. Ne znam razlog njegovog takvog izbora, senjori. Ali, bio sam malo nespokojan onog trenutka kada je od mene tražio da mu isplatim gotov novac. Dakle, želite li još nešto?

— Samo još jedno, senjor Gvanido — rekao je Holidej. — Zna li bilo koga u gradu ko bi nam mogao pomoći da nađemo Granta ili Borden?

— Znam samo da su oni obično pili u jednoj jeftinoj kantini koja se zove „El Papaja“. Taj je kraj vrlo loš, senjori. Molim vas, uvažite moje upozorenje!

— Gracijasa, amigo — rekao je Holidej sa bledim osmehom na licu. — Mi smo i do sada bivali na vrlo opasnim mestima — dobacio je Gvanidu kratak pozdrav rukom i dao Lejvinu znak da pođe za njim.

Lejvin je pokretom glave pozdravio trgovca stokom i pre nego što je došao do vrata, Gvanido je već bio udubljen u pisanje i proveravanje cifara.

„El Papaja“ kantina nije izgledala ni najmanje primamljivo. Zidovi su bili išarani kuršumima i šareni od prosutog pića i prijavštine raznog porekla. U jarku ispred kantine ležao je mrtav pas, jezika izbačenog između otvorenih čeljusti koje su se crnele od mušica. Neki pijani Meksikanac sedeo je skljojkan u jednom uglu i povraćao sebi u krilo.

Sve to dešavalo se pred glavnim ulazom. Holidej i Lejvin nisu se usuđivali ni da pomisle kako tek izgleda ulaz iz sporedne ulice.

— Čini mi se da više nisam žedan — kazao je Lejvin mršteći se na kantu.

— Ni ja — priznao je Dok. — Ako bi čovek unutra nešto popio, mogla bi ga zadesiti Montezumina osveta. No, mesto je pogodno za skrivanje,

ako čovek želi da izbegne suviše mnogo ljudi.

Lejvin je digao obrve. — Misliš da je kantina samo fasada, a da joj je glavna svrha da bude stecište za takve kao što su Borden i drugi gringo banditi.

— To je jedna od mogućnosti. Više se zaradi skrivanjem ljudi u bekstvu nego točenjem tekile.

— Ja ipak nisam žedan.

Holidej se nasmejao, duboko udahnuo i stresao se kao posle čaše žestokog pića, ali je nastavio put prema kantini, praćen Kejnom. Ni unutra nije bilo ništa prijatnije i ljudi surovih očiju, koji su se pravili da piju ili da dremaju nad čašom, posmatrali su ih ispod oka sa svih strana. Grupa raskalašnih nifrkanih devojčura sedela je na klupi pored zida blizu stepenica koje su vodile na gornji sprat. Krčmar je imao samo jedno oko, a nepokrivena očna duplja zastrašujuće je zjapila prazninom. Kecelja mu je bila prijava, ali je Dok primetio da je pištolj zadenut za pojas bio odlično očišćen i podmazan, a oštrica noža koji mu je visio o pojasu tako blistava i oštra da se njome čovek mogao obrijati.

Dva Teksašanina prišla su šanku i jednog Meksikanac ih je samo pogledao, a posle nekoliko trenutaka stavio pred njih dve prijave čaše i mašio se flaše sa tekilom.

— Ostavi piće, amigo — rekao je nek. — Želimo samo obaveštenje.

Krčmarevo jedino oko se žmireći suzilo. Kejn se okrenuo leđima šanku i naslonivši se laktovima na ivicu, preleteo hladnim pogledom po sumornoj prostoriji. Niko se nije pokrenuo, čak ni devojke na klupi. Ali, svi su netremice posmatrali dva gringosa.

— No komprende — kazao je krčmar.

Holidej se široko osmehnuo i otkrivši zube, bacio na šank zlatnik

od dva dolara. — Razumeš li me sada?

Zlatnik je brzo nestao u krčmarevom džepu. — Si, maio.

— Naravno. Obavesti me kada ti bude teško da razumeš ono što govorim — kazao je Dok namerno ističući teksaški naglasak u govoru. Naslonio se na šank i nagnuo ka krčmaru. — Amigo, tražim jednog svog druga. Hitno. Zove se Borden. Sa njim je jedan drugi gringo po imenu Kap Grant. Moj prijatelj i ja moramo brzo da ih nađemo ili će ih zadesiti grdna nevoija.

Krčmar se obema rukama naslonio na šank i jednim okom netremice zurio u Doka.

— Pa? — zapitao je Dok posle kratke tišine. — Onaj zlatnik se još nije istopio. Najblaže rečeno, bolje bi bilo da nije.

U krčmarevom oku zapazio je nesigurnost pomešanu sa sumnjom. Holidej je znao da Meksikanac nastoji da dokuči: nisu li on i Kejn preruseni policajci na tragu Grantu ili su zaista njegovi prijatelji. Nije bilo mnogo verovatno da bi policajci tako spremno platili za obaveštenje, mada ni to nije bilo nemoguće. Ali kada je Dok postao grub, tražeći protivvrednost za svoj novac, to je već prilično ubedljivo zvučalo. No, krčmar nije imao nameru da se tako lako preda.

— Borden? Grant? — odmahnuo je glavom. — Ta mi imena nisu poznata, senjor. Opišite vaše prijatelje.

— Znaš ti dobro kako oni izgledaju, amigo — bio je oštar Holidej, preteći spustivši istovremeno desnu ruku pored tela. — Ne želim da uništim ovaj lokal, ali ću sigurno na to biti primoran ako odmah ne progovoriš, amigo.

U krčmarevom jedinom oku sada se ogledalo više nesigurnosti i strepnje nego ikad, ali je on i dalje odmahivao glavom stresajući pri tom svojim velikim ramenima.

— Non comprendre, senjor.

Holidej je pogledao Lejvina, koji je skoro neprimetno klimnuo glavom. Holidej je onda opet pogledao krčmara.

— A možda razumeš ovo! — rekao je i dograbivši krčmara za okovratnik košulje, privukao ga preko teže i stavio ruku tako da se okovratnik kao omča stegao oko krčmarevog vrata. Krčmar se zacrveneo u licu, izbuljio oko i počeo šištavu da diše. Holidej je još malo zategnuo okovratnik i krčmar je počeo da krklja. — No... kom... prenda... se... — ali, nije mogao da nastavi, jer je Holidej opet izvadio ruku i nerazgovetne reči su se pretvorile u zagušeno grcanje.

— Ako ne odgovoriš na pitanje, zadaviću te, huljo — prosiktao je Dok Holidej unoseći mu se u lice. — Govori... — rekao je popuštajući stisak.

Holidej nije stigao da završi rečenicu, a tri čoveka koja su sedela na klupi pored zida, ustala su i jurila krčmaru u pomoć. Očekujući napad, Kejn se munjevitom mašio revolvera, ali nije uspeo da ga do kraja izvuče iz futrole. Jedna debelim slojem šminke namazana prostitutka, jedna od onih koje su sedele sa strane, van Lejvinovog vidokruga, hitnula je stolicu i udarila ga po ramenu. Lejvin je posrnuo i jedan Meksikanac je dograbio obližnji sto za noge i grunuvši njime u Lejvina, prikovao ga uza zid. Lejvin je ostao da stoji pritisnut uz zid, a desno ruka ostala mu je pritisnuta i zarobljena sa revolverom upola izvučenim iz futrole. Zgnječeni, nemoćni, on je mahinalno mlatario drugom rukom boreći se da dode do daha.

Druga dvojica stuštila su se na Doka i pustolov je odgurnuo krčmara i odskočio u stranu, ali nije uspeo da sasvim izbegne udarac pesnice, koji ga je zakačio po ramenu

i odbacio niz šank. Holidej je pokušao da se zadrži rukom kako ne bi pao i u klizanju niz glatku dasku oborio je nekoliko flaša i čaša, koje su se nalazile na šanku. No ipak je uspeo da se zadrži u poluuspravnom položaju i da, pridržavajući se rukom za šank, odbije nogom napad jednog Meksikanca koji je sa izmahnutim nožem nasrnuo na njega. Oštrica noža zviznula je pored Dokovog grla, zakačila ga po ramenu zarila se u šank. Holidej je dohvatio napadača jednom rukom za zglavak ruke a drugom za kosu, i svom snagom ga zavrtlao prema zidu iza sebe. Začuo se tup udar, krckanje kostiju i prigušen jauk.

Holidej nije znao da li hrskavo krckanje potiče od lomljenja ruke ili hrskavice nosa. Krajičkom oka video je kada se ovaj srušio pored zida, lica obilivenog krvlju.

Izbegao je stolicu koju je treći napadač hitnuo na njega i priskočivši do njega, zadao mu udarac čelom u vilicu. Meksikanac se zateturao unazad i Dok mu je zadao još nekoliko udaraca pesnicama, od čega se ovaj pružio na pod.

Ali, bitka time nije bila okončana. Jedna od kafanskih prostitutki skočila je Holideju na leđa i pružila nokte ka njegovim očima. Pustolov je zatrešao glavom da bi izbegao nokte, dohvatio je za ruke i krenuvši nekoliko koraka nazad, udario njome u zid. Žena je muklo jeknula, izgubila, dah i njen stisak je popustio. Holidej je zamahnuo laktom unazad i vrh lakta je uronio u mekani trbuh. Žena je zastenjala i pala sa njegovih leđa na pod.

U tom trenutku drugi napadač je ustao, izvukao nož i jurio na Holideja. Holidej je video ubilački plamen u njegovim očima i munjevitom potegao revolver. Primetio je kako se usjaktele napadačeve oči užasnuto šire, ali tada on već nije imao više vremena da se okrene i

pobegne, zamahnuta ruka više nije mogla da se zadrži. Ali ipak, ta ruka nikada nije zadala udarac. Holidej je pritisnuo okidač, revolver je grmnuo i udar metka teškog kalibra bacio je Meksikanca unazad. Nož je zvečeći ispao iz njegove ruke.

Treći napadač, onaj koji je držao Lejvina pritisnutog stolom, okrenuo se i pustivši sto, trgao nož. Stavljen u poziciju bez izbora, Holidej je ustrelio i njega.

Istog trenutka okrenuo se jer je iza sebe čuo buku na stepenicama. Zaprepastio se kada je video da niz stepenice trče četiri Meksikanca, sva četvorica sa vatrenim oružjem u rukama. Revolveri su zagrmeli, olovo je zadobovalo po zidovima od opeke i Holidej se bacio na pod. Ležeći na zemlji, dokotrljao se do Kejna.

— Hej, ortače, čemu ti služi taj tvoj „kolt“! — viknuo je i otkotrljao se dalje, pucajući što je brže mogao.

Jedan od napadača zamlatarao je rukama i pao na kolena oborene glave prema krvavim grudima. Ostala trojica su potražila zaklon. Ostale devojke u salunu tada su zavrištale i istrčale na ulicu. Holidej je uspeo da skoči iza jednog prevrnutog stola, a meci ispaljeni na njega počeli su otkidati od stola komade iverki veličine pesnice. Holidej je opalio i promašio, onda je pogledao u Kejna i zaključio da je ovaj tek upola svestan. Videvši to, Meksikanci su usredsredili paljbu prema njemu i u želji da ga zaštiti, Holidej je ispalio poslednji metak iz revolvera.

Za koji sekund Kejn će biti izrešetan, a on će stojati tu bespomoćan, sa praznim revolverom, pomislio je Dok.

No istog trenutka prostoriju je zatresao tresak sličan eksploziji i Holidej je sa zaprepašćenjem pogle-

dao Meksikanca koji se trgao i izdigao na prste mlatarajući glavom koja je visila samo na komadu ras-komadanog vrata. Dok je Holidej punio svoj revolver misleći da je to Kejn ispalio svoj hitac sa dvostrukim punjenjem, pogled mu je odleteo do Lejvina, koji je ležao na podu. Tek tada je shvatio da Kejn nije pucao.

Sa ulaznih vrata odjeknula su još tri pucnja i preostali Meksikanci su se pogodeni srušili na pod. Holidej je pogledao prema vratima odakle su pucnji dopirali i na ulazu ugledao jednog krupnog sedokosog čoveka sa belom, čekinjastom, tek izraslom bradom, koji je stajao držeći u jednoj ruci „kolt“ koji se dimio, a u drugoj tešku pušku „hokinku“.

Odmah je prepoznao Esu Pardijsa. Onda je krupni vođa bakskinera zakoračio iza šanka, sagnuo se i prebacio jednog krčmara preko ramena doviknuvši istovremeno Doku.

— Pokupi Kejna i gubi se odavde, prokleta budalo! Ovi ljudi imaju u gradu više prijatelja nego pas buva! Beži kad ti kažem.

Holidej nije čekao da mu se dva puta kaže. Prebacivši Kejna preko levog ramena i preskačući preko mrtvih tela, krenuo je za Esom Pardijsom prema zadnjem ulazu.

Devojka koja je potrčala uz stepenice, ona ista koju je Dok oborio s leđa, vrištala je iz sveg glasa dozivajući u pomoć. Pardijs je opalio prema njoj i ona je učutala.

Izašli su iz saluna i našli se do članaka u blatu i vodu. Potrčali su koliko ih noge nose i Doku je laknulo kada je video da se sunce kloni zapadu. Uz malo sreće moći će da izmaknu svojim gonjocima do dolaska mraka, a onda...

Do đavola, nije znao šta će se posle toga desiti, ali trčao je za Pardijsom puštajući da ga vođa bakskinera vodi.

VII

Meksikančev krik prolomio je tišinu noći i Holidej je oštro pogledao Lejvina, koji je ravnodušno glodao žilavi pileći batak. Lejvin mu je uzvratio pogled i značajno namignuo.

Ljudi oko logorske vatre nisu čak ni zastali pri jelu. Bilo ih je šest, svi odeveni u jelenske kože sa kapama od dabrovine. Bili su to ljudi Ese Pardijsa, koji su pošli na jug da pomognu svom vođi i koji su sada bezbrižno logorovali u ovom stenovitom kanjonu u Meksiku. Negde u mraku bili su postavili dva stražara, a Esa i Morg Pardi odveli su nekuda sa sobom jednookog krčmara.

Njegov krik trgao je Doka.

Nastavio je da pije kafu iz limenog lončeta i zuri u noć očekujući da se neko pojavi. Ali, niko se nije pojavljivao. Meksikanac je ponovo kriknuo i Dok je već hteo da ustane, ali se predomislio i ponovo seo. Znao je šta se događa. Odvođeni zarobljenika, Morg Pardi je oštrio svoj nož...

Izlazeći iz Matamorosa, morali su da se probijaju pucnjavom. Kada su stigli do konja koje je za njih spremio Esa Pardi, za njima je jurila cela horda Meksikanaca. Pucali su i jahali kao ljudi, ali kada su izašli iz grada, na delu puta koji je vodio ka visoravni pojavili su se ljudi u jelenskim kožama, koje je Ejs Pardi tu ostavio i jedan piotun iz njihovih teških pušaka pokosio je dovoljan broj gonilaca, tako da su ostali došli do zaključka kako će imati malo koristi ako nastave potera.

Morgova grupa ih je dalje dovela do ovog mesta gde su se ulogorili, a Esa je počeo da ispituje jednookog krčmara čim se ovaj osvestio. Pošto je krčmar odbio da odgovara, Morg je nešto šapnuo svom ocu,

Esa je potvrdno klimnuo glavom i njih dvojica su otišli u noć sa zarobljenikom...

Kada se iz mraka začulo neko kretanje, Holidej je ustao i ugledao dve siluete koje su ušle u logor. Bili su to Esa i Morg Pardi. Stari baksinker je ponovo na sebi imao svoje odelo od jelenske kože i više nije nosio revolver šestometak kojim je bio naoružan kada je preobučen u gringa došao u kantu „El Papaja”. Činilo se da se bolje oseća noseći oružje i odeću svojih predaka, a način na koji je trljao kratku, tek izraslu bradu, pokazivao je kako jedva čeka da mu brada ponovo izraste.

Zastao je pred Holidejem. Morg je kratko pogledao pustolova, izvio usne u svirep osmeh bez posebnog značenja i čučnuvši pored vatre, sjajnom oštricom svog bovi noža počeo da seče jedno pile koje se još uvek okretalo na ražnju.

— Odveli su je u grad koji se zove San Kristobal de los Kazas — rekao je Ejs tiho. — Čuva je grupa hulja koje pokušavaju da se predstave kao moji ljudi.

Stari baksinker je preleteo pogledom od Lejvina do Holideja i opet do Holideja.

— Mene sada interesuje da zbrinem te pasje sinove sa lica zemlje. Niko neće nekažnjeno rušiti moj ugled. Ako vam uspe da pri našem napadu spasete tu ženu, Holideja, onda neka vam bude sa srećom. Ali, nemojte od nas očekivati nikakvu pomoć u tome.

— Doprinelo bi vašem... ovaj... ugledu ako biste pomogli da žena bude živa spasena — predložio mu je Holidej.

Esa se zagledao netremice u nje. — Možda. Razmisliću o tome. Dok budemo jahali za San Kristobal.

— Kad ćemo krenuti? — zapitao je Lejvin.

— Čim ispijemo ovu kafu, mali — zamumlao je Morg Pardi, koji se sa prezrenjem odnosio prema Lejvinu iako ovaj nije bio baš mali, čak ni u odnosu na njega.

Lejvin je mirno pogledao bakskinera. — A gde je jednooki Meksikanac?

Morg je slegnuo ramenima. — Kao i svi Meksikanci, nije mogao da izdrži to što ga je čekalo. Skočio je na mene i... skončao.

Činilo se da su te reči kod Ese izazvale osećaj nelagodnosti. — Bilo je surovo, ali moralo je tako biti. Vreme brzo protiče. Normalno ne dopuštam Morgu da primenjuje takva sredstva, ali u ovom slučaju... — slegnuo je ramenima i preleteo pogledom po krugu ljudi. — Jašite. Dižemo logor.

Bakskineri su istog trenutka postajali, prosuli vodu na vatrište i pokupili svoje stvari. Izgledalo je da Esa Pardi poseduje apsolutni autoritet, da tamo gde on migne okom, svako skoči skokom.

U roku od deset minuta svi su bili na konjima i jahali kroz noć. Mesec je sijao i budući da je znao put za San Kristobal, Holidej je jahao na čelu. Lejvin je jahao pored njega, a bakskineri pozadi.

— Kako se desilo da je Esa naišao u kantinu u pravom času, Holideje? — zapitao je Lejvin utišanim glasom.

— Verovatno je pratio nit obaveštenja. Tu i tamo iskoristio je uđ-rač piš-ojmem po glavi, ponegde nož i konačno je došao do istih informacija koje je Hovi Peper doneo nama: da je Dolores odvedena u Meksiko brodom. Izgleda da su ipak imali teškoća pri prelasku granice i da su ih patrole dosta zadržale. Mi smo išli brodom i manje ili više stigli smo u isto vreme. Esa je verovatno pošao da vidi da li može dobiti neko obaveštenje o

Grantu i Bordenu, i naišao je u trenutku kad je gužva počela.

— Ne volim to da priznam, ali drago mi je što se pojavio. Još uvek se osećam kao da me je konj zgazio — Lejvin se protirijao po reb-rima prisećajući se još uvek pritiska teškog stola. — Izgleda da smo se sada udružili sa bakskinerima.

— Možda bismo mogli da ih donekle iskoristimo — rekao je Holidej. — Grant će sa sobom sigurno imati one lažne bakskiniere. Biće ih suviše mnogo za nas dvojicu kad budemo pokušali da oslobodimo devojkicu.

— Ja opet imam osećaj da oni koriste nas, a ne mi njih.

Holidej se mlako osmehnulo. — Možda — priznao je. — U svakom slučaju, kad stignemo u San Kristobal, biće sigurno pucnjave.

Lejvin je oštro pogledao svog prijatelja. — Misliš li da se može desiti da imamo neprilike sa Esom?

— Ne sa njim.

— Da, shvatam šta misliš. Morg, je li? Dobro, motriću na tog pasjeg sina kao što kobac motri na miša. Zaista mu ne verujem.

— Ni ja, ali za sada, Kejne, moramo igrati njihovu igru. Ako preživimo San Kristobal, računam da ćemo imati drugih problema. Ali za sada moramo da ostanemo sa ovom bandom lupeža.

— Kad bi se samo znalo za ovo.

Holidej je smrknuto gledao pred sebe. — Da li će se nešto znati ili ne, nije mi važno, ali ma šta da se desi, sa onim tipom Disartom ozbiljno ću porazgovarati kada se vratim u Hjuston.

— Dragi moj ortače, ako to ne učiniš ti, sigurno ću učiniti ja — zakleo se Kejn.

Nastavili su u ćutanju da jašu kroz ravnu preriju i u izlazak sunca našli su se nadomak San Kristobala de Los Kazas.

Mesto se gnezdilo u podnožju na

izgled golih visokih brda, iznad kojih se pružao put za Teksas. Iako su brda bila bez velikog rastinja, na padinama su se mogli videti pastiri i seljaci, koji su iz tog tvrdog neplodnog tla golim rukama izvlačili sredstva za svoj život. Oni su svoje proizvode s vremena na vreme iznosili na pijacu u San Kristobal, da bi novcem dobijenim za njih kupili ono što im je potrebno za život, a ponekad i pružili sebi neko zrnce luksuza. Bio je to stari grad izgrađen još u vreme španskih konkvistadora, ali začudo, taj grad tradicionalno nikada nije bio poprište banditizma kao mnogi drugi gradovi i sela u blizini granice.

Dva prijatelja zategla su vodice, i Esa i Morg Pardi zaustavili su svoje konje uporedo sa njihovim. Bele kuće San Kristobala blistale su na ranom jutarnjem suncu, a krov visoke zvonare lokalne crkve buktao je crvenim sjajem od odble-ska sunčevih zraka na bakarnom limu.

— Otkuda da tako malo mesto ima tako visok zvonik? — zamumlao je Morgan kao da se to protivilo njegovim predrasudama.

— Stari Španci su voleli da grade crkve kojima su pokazivali svoju zahvalnost svevišnjem, koji im je pokazao put do ovog El Dorada — rekao je na to Holidej.

— Konkvistadori u stvari nikada nisu našli put do El Dorada, Holideje — predložio je Esa Pardi.

— Svejedno, u Meksiku i Peru našli su dovoljno zlata i srebra — odgovorio je Holidej. — To je bilo isto kao da su našli El Dorado. U svakom slučaju, El Dorado i nije bilo neko određeno mesto kao što su oni zamišljali.

— Ne. Bio je to „dan zlatnog čoveka“ — rekao je Esa. — U stvari, deo ritualne ceremonije starih Inka, kada se njihov kralj pokrivao od glave do pete zlatom i posle to-

ga skakao u sveto jezero da se tamo združi sa bogovima.

Holidej je iznenađeno pogledao Esu. — Za čoveka koji jedva da se makao negde iz planina, vi ste dosta obrazovani, Esa.

Stari Pardi ga je pogledao ispod oka. — Otac me je svojevremeno poslao u školu, a onda, kada sam naučio da čitam, kupio mi je... ili ukradio... stotine knjiga. Sve za mene.

— Sad mi je već jasnije. Jasnije mi je zašto umele da se izražavate i ostalo. Pa ipak, živite primitivno i što je još važnije, s one strane zakona.

— To je moj izbor, Holideje — rekao je Esa suvo, što je pustolova opomenulo da je uzaludno prodirati u psihi i dušu ovog čoveka. Posle izvesnog vremena starac je dodao. — Meni se više sviđa moj način života nego vaš.

— Do đavola sa tim nagvaždanjem — zamumlao je Morgan. — Šta je sledeći potez, oče?

Esa se zagledao u udaljeni grad, a onda se njegov pogled vratio do pustolova i šerifa. — Prva stvar, čini mi se, jeste da utvrdimo jeli ta žena tamo ili nije. To je najvažnije sa vaše tačke gledišta. Mi želimo samo da znamo jesu li ti lažni bak-sineri tamo ili nisu.

— Možda bi vam koristilo ako biste nam pomogli da oteu ženu vratimo živu i zdravu — ponudio mu je predložio Holidej. — Ako ste već toliko zabrinuti za vaš ugled, onda bi vam činjenica da ste pomogli da se vrati mužu znatno koristila.

Esa je napucao usne i zamislio se. Morg ga je pažljivo posmatrao. Zudeo je za akcijom i žarko je želio da u grad ujaše pucajući iz revolvera.

— Ja bih sačekao da se smrkne, a onda bih ujahao u naselje i pucao u sve živo — predložio je Morg.

— To bi bilo glupo — rekao je Lejvin. — Upasti u grad, a da se prethodno ne proverí gde se šta nalazi, to je najobičnija budalaština!

Morg mu 'je dobacio ledeni pogled. — O'kej. Ti uđi unutra i prošpijuniraj gde se šta nalazi.

Lejvin je izdržao njegov pogled i lagano klimnuo glavom, a zatim pogledao Holideja.

— Možda bi to bio najbolji način. Gringos koji prolazi kroz grad nije nikakva osobitost u ovom kraju, Holideje. Mogao bih da napravim krug i da se bajagi pojavim sa severa. Mogao bih da se predstavim kao da sam u bekstvu i da idem dublje u Meksiko. Možda bih tako nešto saznao, a onda bih se po dolasku noći izvukao ovamo, pa bismo zajedno isplanirali sledeći potez.

— Rizično je, Kejne — rekao je pustolov zamišljeno.

— Ali je praktično — primetio je Esa. — Moji ljudi ne znaju da beknu ni reč španski. Koliko sam shvatio, vas dvojica znate ponešto?

— Holidej zna više od mene — priznao je Lejvin. — Ali, mislim kako bih mogao da skupim više informacija ako bih se pravio da ne razumem njihov jezik i ako bih držao uši otvorene.

— Možda bi bilo bolje da ja pođem — rekao je Holidej — budući da bolje znam španski od tebe.

— Ne. Ja ću poći, Dok. Ja imam ovu svežu ogrebotinu od kuršuma koju sam na podlaktici zaradio prilikom tuče kod „El Papaja“. Rana je dosta sveža i može mi poslužiti kao dokaz da sam zaista u bekstvu pred zakonom.

Holidej je klimnuo glavom ugledavši procep na Lejvinovoj košulji i malu mrlju usirene krvi. Metak jedva da je zagrebao površinu kože, ali rara je bila sveža i odavala je utisak ozbiljne povrede mada Kej-
na si u čemu nije smetala. No,

mogla je dosta doprineti uverljivosti njegove priče.

— U redu. Ali u grad uđi sa severa, Kejne. Znam dobro ovo mesto. Naći ćemo se jedan čas posle zalaska sunca. Na dve milje zapadno od grada postoji jedna mala uvala ili suva vododerina, koja na jednom mestu naglo skreće i pravi oštro koleno koje liči na primitivan svečnjak sa istopljenim voskom na ivicama. Oдавde se to mesto ne može videti, ali nalazi se tamo iza onog prvog niskog brdskog prevoja.

— Naći ću ga — rekao je Lejvin. Prineo je ruku obodu šešira i klimnuo glavom Holideju. — Adios, amigo.

— Sa srećom, prijatelju — odgovorio je Holidej. Zatim, kada je Lejvin odjahao, on je digao glas i doviknuo za njim. — Pazi, ne rizikuj!

Lejvin je samo odmahnuo rukom i poterao svog dugonogog konja, koji ga je poneo ka podnožju golih brda i severnom ulazu u San Kristobal de Los Kazas. Trebalo je do kraja odigrati ulogu čoveka koji dolazi od Ría sa predstavnicima zakona za petama...

— Gde ćemo provesti ceo dan? — zapitao je Morg turobno.

— Mogli bismo napraviti širok luk i otići do te suve vododerine — predložio je Holidej dižući vodice.

Namrštenog čela, Morg je pošao za njim, a Esa je pokretom glave dao znak ostalima da ih slede. Kavalkada je nastavila da jase preko ravne prerije, praćena samo zracima vrelog sunca.

•

Kejn je ujahao u grad i ugledao kupasto otvoreno zdanje koje je koristilo za prodaju proizvoda donetih sa rančeva i farmi pravo u centar grada. Zemlja oko stepenica preko kojih se ulazilo u to zdanje, bi-

la je utabana i presijavala se na suncu. Bilo je očigledno da je preko nje prešlo mnogo nogu, ali taj dan nije bio pijačni i nije bilo postavljenih tezgi. Samo tri ili četiri Meksikanca dremala su na toplom suncu, oslonjena na zidove malih okolnih građevina.

Na trgu nije bilo mnogo sveta i malo ko se kretao pošto je bilo vreme podnevnog odmora i zbog toga je Kejn namerno odložio svoj dolazak u grad da bi mogao ući u to džba dana, kada će njegov dolazak biti najmanje primećen. Ipak, biće dovoljno očiju koje će videti i potvrditi da je ujahao sa severa, a levu ruku namerno je držao ukruceno da bi stvorio utisak kako mu je rana ozbiljnija nego što je u stvari bila.

Nikada ne škodi ako se kod eventualnog protivnika ostavi utisak da čovek nije toliko hitar koliko u stvari jeste, zamišljao je Lejvin. U stvari, taj pogrešan utisak već ga je u prošlosti nekoliko puta izvlačio iz opasnih situacija, pa je računao da bi mu i sada mogao pomoći.

Prvo što je zaključio kako treba da uradi, bilo je da na neki način uspostavi vezu sa lažnim bakskekinima i Grantom. Smatrao je da je taj „Borden” vođa bande koja je izvela otmicu u Hjustonu.

Dok je jahao preko trga u pravcu nekih štala, gledao je okolo sebe iz senke oboda svog šešira, pokušavajući da pogodi gde bi se mogla nalaziti zarobljena Dolores Disart. Oko trga bilo je mnogo zgrada, poslovnih prostorijsa, a čitavi nizovi zgrada protezali su se prema kraju grada dižući se postepeno sve do podnožja bregova.

Bilo je očigledno da ga ne čeka lak posao sem ako ne bude imao sreće da otkrije neki jasan trag. A to će zavisiti najviše od toga kako

će biti primljen kao odbegli gringo koji se slučajno i na kratko zaustavio u San Kristobalu na svom putu prema jugu.

Ušavši u gradsku štalu, hitnuo je nogom štalskog momka da bi ga probudio i kazao mu kako želi da njegovog ždrepcu nahrani i istimari, mada nije mnogo verovao da će se dremljivi lenjivac pobrinuti za njegovog konja dok ne prođe vreme sieste. Ipak, dobacio je momku jedan dolar.

— Pobrini se za njega, amigo — kazao je bacajući na rame čebe i „vinčesterku”. — Gde bi mi preporučio da prenoćim? — namignuo je. — Negde gde ima soba sa velikim prozorima.

Meksikanac je još bio dremljiv, ali Lejvinove reči kao da su ga razdrmale. Pogledao je Lejvina ispod oka, zapazio čudnu futrolu za revolver, neuobičajeno ispupčenu zbog većeg okruglastog magacina za revolver. Polako je digao pogled do Kejnovog grubog lica naruženog neobrijanom bradom i prašnjavog od putovanja. Još jednom je pogledao konja i zapazio da je i životinja prekrivena prašinom i da izgleda kao da ju je neko dugo jahao bez i jednog trenutka odmora.

— To je kantina „Čaro”, senjor — kazao je tiho. — Mislim da će vam odgovarati. Prozori soba gledaju prema preriji.

Lejvin je sa odobravanjem klimnuo glavom. — Dobro zvuči — dao je momku još jedan dolar. — U gradu treba da se nalaze neki moji prijatelji. Šestorica gringosa. Jedan se zove Grant, a drugi Borden. Možda je sa njima neka senjorita.

Meksikanca je uznemirilo Lejvinovo ovlaš postavljeno pitanje. Odstupio je nazad korak ili dva, odmahujući odrečno glavom. — ni... meni takve stvari nisu pozna-

te, senjor. Pobrinuću se za vašeg konja odmah.

Dograbio je uzde i poveo životinju niz prolaz između pregrada za konje, nervozno se osvrćući za sobom. Lejvin je nabrao usne, okrenuo se i polako izašao kroz široka vrata napolje na sunce. Možda nije trebalo da se raspituje za Granta i ostale.

„Čaro“, što na španskom znači „blistav“, nije odgovarao svom imenu. Možda je nekada i bio blistav, obojen i sjajan centar zabave u gradu. Sada se kroz izbledelu boju nazirala opeka, a kapei na prozorima bili su iskrivljeni. Cveće u saksijama i drugim baštenskim posudama bilo je uvenulo, što je tom lokalu davalo opšti izgled propadanja.

Kejn je od pospanog krčmara uspeo da iznajmi sobu za noć po ceni od nekoliko centi i da u kuhinji pojede jednu zdelu čilija. Pošto je video u kakvom je stanju krčma, smatrao je da u njoj neće pojesti još mnogo obroka. Soba je bila jedva podnošljiva. Pod od istrošenih borovih dasaka, madrac pun guka i džombi od nepročešljanog pamuka, umivaonik raskliman i prljav, sa veoma oštećenim glinenim lavorom i bokalom, ostavljali su jedva nešto bolji utisak od krajnjeg propadanja i zapuštenosti.

Sam prozor zainteresovao je Lejvina. Na njemu nije bilo prozorskih krila i okana, već samo dva velika drvena kapka na kožnim šarkama. Uz malo guranja i napora kapei su se otvarali prema krovu koji je prekrivao kuhinjski deo zgrade i koji se spuštao prema dvorištu blizu nekog rasklimanog kokošinca, iza kojeg se dalje prostirao ogromni prostor sve do udaljenih niskih brežuljaka. To bi za slučaj nužde bila dobra odstupnica za nekoga ko bi bio primoran da na brzinu kroz

prozor napusti sobu. Lejvin je smatrao da je to jedan plus u prilog te sobe. U svakom slučaju, soba nije imala nikakvih drugih prednosti.

Ostao je u sobi dok grad posle sieste nije ponovo oživeo. Za to vreme pušio je, nekoliko puta proveo svoje oružje, pogledao kroz prozor i osmotrio okolinu do detalja praveći pri tome u glavu belešku najbolje maršrute za bekstvo. Za to vreme dva puta je ulazio u kantinu i odlazio do ulaznih vrata da bi odatle osmotrio trg u nadi da možda nisu svi uspavani u svojim domovima i da neki gringo u gradu neće mirovati za vreme sieste, ali sve uzalud. Niko se nije pojavio.

Posle drugog osmatranja, vratio se u svoju sobu i zakoračivši unutra, našao se pred ogromnom cevi teške puške za lov na bizone. Kundak puške bio je čvrsto omotan bakarnom žicom, a onaj koji ju je držao bio je krupan kao bizon, bradat i odeven u zamašćenu jelensku kožu.

— Uđi, amigo — pozvao ga je dubokim glasom, — ili ću ti razneti glavu!

VIII

Čim su ga grubo gurnuli u sobu na zadnjoj strani crkvenog zvonika, Lejvin je odmah prepoznao Kipa Granta. Nije ga lično poznavao, ali ga je Gvanido tako tačno opisao da zabune nije bilo.

Kada je Lejvin upao unutra, nadzornik je digao pogled sa revolvera koji je do tada čistio i više ga nije skinuo sa svog gosta. U sobi je bilo još belaca, koji su sedeli na stolicama razmeštenim tamo i tamo. Većina je radila nešto sa svojim revolverima ili noževima, a svi su uglavnom imali oružje pri ruci.

Bradati čovek u odelu od jelen-

ske kože, sa puškom čiji je kundak bio omotan žicom, zatvorio je nogom vrata iza sebe i naslonio se na njih.

— Gospodo, ovo je čovek koji se po gradu raspitivao za nas. Kaže da je u bekstvu — digao je pušku i pokazao na Lejvinovu iscepanu košulju na rukavu. — Kaže da mu je to od metka rendžera.

— Ko si ti i zbog čega nas tražiš? — zainteresovao se Grant.

Lejvin je tobož mirno slegnuo ramenima. — Zovem se Ketlin. Ako čovek boravi na granici, on čuje dosta stvari.

— Kao na primer?

— Na primer da je Kip Grant, nekadašnji nadzornik ranča Bordena Disarta, koji je odvezao krdo stoke u Matamoros, trebalo do sada da se vrati kući, ali da se nije vratio. I da je od trgovca stokom tražio isplatu u gotovom novcu. Čuje se i to da je Disartova žena nestala i da otmičari za nju traže sto hiljada dolara — Lejvin se pri-tajeno osmehnulo. — Dakle, kada se sve to poveže, lako se može uklopiti.

— U šta to? — procedio je Grant kroz stisnute zube i ustao.

Lejvin je prodorno pogledao svog sagovornika. — Da iza otmice stoji nadzornik. Da na taj način hoće da se naplati i to bogato.

Za trenutak Grant je ostao nepomičan, a onda je iznenada zamahnuo rukom u kojoj je držao revolver i zario cev „kolta“ Lejvinu u pleksus. Šerif je zastenjao, izgubio dah, posrnuo i pao na jedno koleno. Bradati čovek u odelu od jelen-ske kože zamahnuo je kratko puškom i udario Lejvina kundakom po glavi, oborivši mu šešir sa glave. a Lejvina na prljavi pod.

Lejvin je polusvestan dosta dugo ležao i stenjaao osećajući ruke koje su mu pretresale džepove. Ose-

tio je takođe da mu je revolver izvađen iz futrole.

Neko je tiho zviznuo. — Sto mu muka! Pogledajte vi ovo! Veliki cilindar, šest metaka i još jedan specijalni patron punjen sačmom. Hej! Tako nešto još nisam video. Ovo je neko novo oružje.

Kroz crvenkastu izmaglicu nesvesti koja se lagano razilazila. Lejvin je uspeo da usredsredi pogled na bradonju u jelenskoj koži. On je u ruci držao njegov teški „kolt sređivač“. U njegovoj džinovskoj ruci revolver je ipak izgledao kao igračka. Bradonja je grubo munuo nogom Lejvina.

— Kakav ti je ovo đavolski revolver. Ketline?

Praveći se da je teže povređen nego što jeste. Lejvin je odglumio nesvesticu i sačekao neko vreme pre nego što je odgovorio.

— Moj izum. Nekada sam bio kovač.

— Čini mi se da sam čuo kako jedan policijski pas nosi ovakav revolver — primetio je Kip Grant.

— Možda, ali ne ovaj revolver, amigo — smelo je ustvrdio Lejvin. — Ja ga imam tek nekoliko meseci. Pogledajte, pa ćete videti da nije mnogo upotrebljavan.

Grant je pažljivo zagledao revolver i onda uzdržano klimnuo glavom. — Da, rekao bih da je tako. Ali izgleda mi takođe da znaš suviše mnogo, Ketline.

Lejvin se pokorno osmehnulo. — Prilično dobro pogađam, zar ne?

Bradati baksinker ga je grubo gurnuo vrhom čizme. — Suviše dobro pogađaš, amigo.

Iz svog položaja Lejvin je digao pogled do njega. — Čujte, zaista samo nagađam! Časna reč! Naletio sam na jednog mršavka u Laredu, koji se bavi skupljanjem informacija. Možda ga znate, zove se Hovi Peper.

Lejvin se smeo kladiti da neko u odaji poznaje Pepera i bio je u pravu. Kip Grant i bradonja u jelen-skoj koži, za koga je Lejvin pretpostavljao da je Borden, čuli su za Pepera mada su obojica tvrdili da ga nikada nisu videli. Lejvin nije bio siguran da li govore istinu, ali u ovom trenutku to mu nije bilo ni važno.

— Hovi uvek njuška i drži uši otvorene — nastavio je. — Tih dana upravo se vratio preko granice i tražio je nekoga kome bi prodao obaveštenja. Ne znam tačno šta je on sve znao, ali rekao mi je za Disartovu ženu i da si ti, Grante, pokušao da od trgovca stokom naplatiš gotov novac. A ja nisam glup.

— A šta te je navelo na pomisao da smo ovde? — zapitao je Grant neprijateljski.

— Slučajno mi je palo na pamet. Ne, čekajte! Kunem se. Čujte, ja sam čist. U bekstvu sam...

— Zašto? — grmnuo je Grant.

— Ubio sam rendžera — Lejvin je začutao i sačekao da njegove reči postignu pun efekat, a onda dodao. — Dok sam pljačkao banku. Ali me je on pogodio u ruku, pa sam ispustio vreću sa novcem. Nemam novca da platim skrovište; smatrao sam da nemam drugog izbora nego da pređem Rio. Ovamo dole ne znam ni žive duše. Tada sam se setio šta mi je Hovi Poper govorio o tebi, Grante, i grupi koja je izvela napad u Hjustonu. Pomislio sam da ću, ako stupim u kontakt sa vama, imati zaštitu koja mi je potrebna za slučaj da se neki potajni rendžer usudi da krene ovamo u poteru za mnom.

— Ako si ubio jednoga od njih, onda će nekoga poslati — zamumlao je Borden. — Što znači da ćeš nam ovde biti na velikoj smetnji, Ketline.

Lejvin je pokretom glave poka-

zao ka svom revolveru. — Ne, sa ovim neću. Umem da se služim time kao što se neko služi običnim oružjem. Sa tim vredim za trojicu. Hoćete li propustiti takvu šansu?

— Zašto da ne? — zapitao je Borden. — Tvoj revolver je sad kod mene.

Lejvin se mlako osmehnuo. — Treba mnogo prakse da bi se naučilo kako se njime rukuje, mister. Mnogo. I drugi su pokušavali. To oružje je naviknuto na moju ruku. Tvoja je malo prevelika. Ti nikada nećeš moći da ga upotrebiš tako dobro kao ja.

Borden je zamišljeno napucao usne i pogledao Granta. Kip Grant je izgledao zabrinut i dosta dugo je pažljivo procenjivao Lejvina. — Odgovorio je na sva naša pitanja, do sada. A možda bi nam koristio još jedan čovek. Mislim da bi za sada mogao da ostane. Za sada. No, u svakom slučaju, proverićemo.

— Kako hoćete — rekao je Lejvin nastojeći da njegove reči zvuče ravnodušno. — Videćete da sam sve tačno rekao ustao je i pogledao Bordena. — Vрати mi revolver.

Lejvin je pružio ruku, ali Borden mu nije vratio njegov „kolt”. Njihovi pogledi su se sreli i Lejvin se osmehnuo.

— Mudar si, Bordene, ali ja bih bio lud kada bih nešto pokušao dok je u sobi šest-sedam revolvera protiv mene.

Borden se još trenutak kolebao, a onda je vratio revolver Lejvinu, koji ga je ležerno spustio u futrolu. Istog trenutka u sobi je ponovo počeo razgovor, ali Lejvin je, praveći se da sluša, u stvari osluškivao nešto drugo.

Bio je skoro siguran da u sobi iznad njih čuje neko kretanje. Lagano i tiho kretanje...

Celo popodne Lejvin je igrao poker ne za novac već za palidrvca.

Pokušavao je da oživi igru stavlja-jući novac kao ulog, ali ostali nisu bili zainteresovani. Igrali su samo zato da im prođe vreme i na kraju je i on to morao da prihvati.

Ljudi su dolazili i odlazili. S vremena na vreme, i dalje se čuo tihi šum iz sobe na spratu. Došlo je veče i sunce je zaronilo iza brda. Svi su tada pošli u kantu na večeru, ali je Lejvin primetio da su u sobi ostavili Rajlija. Niko nije ništa rekao, ali je Lejvin pretpostavljao da Rajli vrši funkciju stražara.

Lejvin je krenuo sa njima i kada je večerao, pošao je u svoju spavaonicu i uz stepenice se popeo do svoje sobe. Ušao je unutra, uzeo svoje čebe i pušku i preko prozora zagazio na krov kuhinje. Kliznuo je niz crep i pao nekih sedam stopa niže na zemlju, ali je uspeo da se dočeka na noge. Bilo bi mu zgodno da je mogao da ima svog konja spremnog pri ruci, ali u ovom trenutku to je bilo suviše rizično. Zato je sakrio svoj smotuljak sa stvarima, ubacio metak u cev puške i hodajući na prstima obišao oko zgrade i drugih zgrada do zadnjeg dela misionarske kuće. Tek tada je video koliko je zgrada beznadežno ruini-rana i obišavši tiho oko nje, pogledao je gore prema sobi na spratu.

Prozor na spratu iznad sobe u koju je prvi put doveden bio je osvetljen. Bila je to ona soba u kojoj se, kako mu se učinilo, neko tiho kretao...

U sobi ispod nje Rajli je bio na straži i ustao je na noge kada se u odaji pojavio Lejvin. Rajli se mašio pištolja, ali je Lejvin odmahnuo glavom držeći pušku spuštenu pokraj noge da Rajli ne bi video za-peti okidač.

— Lakše, čoveče. Grant me je poslao da te zamenim. Rekao je da odeš u kantu da večeraš a da se onda vratiš, jasno?

Rajli je nabrao čelo u nedoumici. — On obično tako ne postupa...

Lejvin je slegnuo ramenima. — Tako je rekao. Hteo je i da done-seš nešto hrane za onu ženu.

Rajli se trgao i skočio da dohvati pušku naslonjenu na zid. Lejvin je priskočio i udario ga puškom po slepoočnici. Rajli je pao na kolena i zatresao glavom, a krv mu je potekla iz nosa. Lejvin je ponovo priskočio i udario ga još jednom nogom u glavu, od čega je Rajli odleteo do zida. Stražar je još jednom zastenjao i onesvešćen kliznuo na pod.

Lejvin je prišao vratima i oprezno ih otvorio. Uzane vijugave stepenice vodile su naviše, a stepenište je mirisalo na prašinu. Pogledao je pravo gore i u vrhu zvonare ugledao veliko bronzano zvono. Polako, sa puškom na gotovs, Lejvin je krenuo uzanim stepenicama isprobavajući oprezno nogom svaki stepenik pre nego što bi na njega stao punom težinom. U senci iznad sebe ugledao je odmorište i vrata sobe ispod kojih se beleo tračak svetlosti.

Ako bude imao sreće, naći će Dolores Disart iza tih vrata i odvešće je odavde u suhu vododerinu, gde će ih čekati Holidej.

Prišavši vratima, prislonio je uho na ravnu ploču i učinilo mu se da čuje kako se unutra neko kreće. Sa puškom u jednoj ruci pokušao je da povuče rezu levom rukom i reza je glatko kliznula. Malo zbunjen time, gurnuo je vrata.

Vrata su se tiho širom otvorila i on je ugledao jednu ženu koja je odsečno okrenula glavu i skočila. Bila je to Dolores Disart.

Prepoznao ju je po fotografijama koje je Borden Disart pokazao u Ostinu. Bila je lepa isto onoliko koliko na fotografijama. Čak i više, učinilo mu se, pri mutnoj svetlosti

jedne jedine petrolejke koja joj je obasjavala lice, tamne oči i vlažno rumene sočne usne, upola otvorene od iznenađenja. Zatim je zapazio da ju je prvi udar iznenađenja prošao i da su joj se usta počela otvarati za krik.

Lejvin je potrčao preko odaje, oborio sto za kojim je sedela zajedno sa posuđem punim jela. Levom rukom dograbio ju je za prsni od jelenske kože i privukao je sebi. Izgubivši ravnotežu od njegovog trzaja, ona je punom težinom i dužinom pala preko njega.

Krik joj je zastao u grlu. Koprcajući se da se oslobodi, zadala mu je udarac malom čvrstom pesnicom u usta. Lejvin se trudio da spusti obarač puške da ne bi slučajno opalila i privukla ostale. Uspelo mu je da spusti obarač i da je težinom tela pritisne na pod.

— Čujte me! — šapnuo je uhvativši je rukom za bradu i okrenuvši joj lice ka sebi. Kada je otvorila usta, on joj je usta pritisnuo šakom. — Čujte me, do đavola!

Dolores ga je prkosno gledala pokušavajući da ga ujede za žuljevit dlan. Lejvin ju je jače pritisnuo i njene oči blesnule su od bola i straha. a uzdah je zastao pritisnut njegovom rukom.

— Za ime božje! — prostenjao je od zopora. — Čujte, ne nameravam da vas povredim! Ja nisam sa Grantom i Bordenom. Oni misle da jesam, ali ja nisam, ja sam u stvari zamenik federalnog šerifa. Shvatajte li šta govorim?

Njeno telo pod njim se ukrutilo, a njene oči razrogačile su se dok je slušala njegove reči. Na čelu joj se ukazala duboka bora. — Da, znam da je to neočekivan udar, ali istinu govorim. Trebalo nam je dosta vremena da vas nademo, ali najzad sam ovde i uz malo sreće mi ćemo do jutra biti na putu za Teksas. Jeste li me sada razumeli?

Devojka je još uvek zurila u nje, ali je klimnula glavom koliko je mogla. Lejvin je popustio stisak šake na njenim ustima. Osetio je da je pomerila naduvane usne i onda ju je sasvim pustio i seo.

— Uspeo sam da Grant i ostali poveruju kako sam u bekstvu. Nemamo mnogo vremena, senjora.

Ustao je i pružio joj levu ruku, koju je Dolores prihvatila i lagano ustala gledajući ga još uvek sa nevericom. Lejvin se osmehnuo.

— Žao mi je što sam bio grub, ali to je bio jedini način da vas sprečim da kriknete i pozovete ostale u pomoć.

— Si. To je bilo sasvim uspešno, senjor...?

— Lejvin, Kejn Lejvin. Ali, to sada nije važno. Hajdemo odavde.

Okrenuo se i pošao prema vratima uzimajući pušku.

Onda je odjednom poskočio jer je žena tako prodorno kriknula da su mu od njenog krika skoro popucale bubne opne.

Lejvin se okrenuo i zastao skamenjen zureći u Dolores, koja je stajala u sredini sobe uzimajući dah da ponovo vrisne.

— Svemoguću bože, šta je sad? — zapitao je pošavši prema njoj, a u tom trenutku ona je pomerila ruku do tada skrivenu iza leđa i on se sa nevericom našao ispred otvorene cevi malog dvocevog „deringera” koji se blistao na svetlosti petrolejke. Zastao je kao ukopan.

— Odbacite oružje, senjor Lejvine — presekla ga je Dolores.

Lejvin je zaprepašćeno otvorio usta i pustio pušku iz ruke. Cev „deringera” se pomerila i on je digao ruke uvis osluškujući istovremeno topot čizama koji se čuo na stepenicama.

— Šta do đavola...? — promucio je.

Senka osmeha dotakla je usne Dolores Disart.

— Napravili ste jednu veliku grešku, šerife. Ja ne želim da se vratim u Teksas. Nikome, a naročito ne Bordenu Disartu.

U magnovenju, Lejvin je sve shvatio.

— Neka me odnese vrag, ko bi to pomislio? Vi ste pripremili svoju sopstvenu otmicu!

Lice Dolores Disart razvuklo se u osmeh, a bat čizama bližio se uz okrugle stepenice.

— Naravno. Bio je to jedini način da nešto svog novca izvučem od te mizerije Bordena Disarta!

Lejvin se naslonio na zid i nije pružio otpor kada je Kip Grant ušao u odaju i oduzeo mu „kolt“.

Bio je suviše zaprepašćen.

IX

Nekoliko trenutaka kasnije Lejvin je bio svezan i tako svezan bačen u jedan ugao donje prostorije, krvareći iz nekoliko procepa na usnama, zadobijenih Bordenovim udarcima. Pljunuo je sukrvicu nekoliko puta pogledajući ljude koji su se muvali po maloj odaji.

Dolores Disart je stajala po strani, a Kip Grant pored nje sa rukom obavijenom oko njenog pasa. Lejvin je uzdahnuo i kratko zaklimao glavom.

— Mislim da sada znam sve — probrrbljao je preko naduvenih usana. — Disart je prevarant, blefer. Ni izdaleka onakav čovek za kakvog želi da ga smatraju. Naročito u oblasti nežnijih osećanja.

Mlada žena nije rekla ništa, a Grant je slegnuo ramenima.

— Taj skot se uvek izdirao na mene pred drugima. Vrlo često, tako da me je Dolores čak sažaljevala — namignuo je zadovoljan sobom. — On je otrovna guja, zver. Dozvoljavao joj je da kupuje neke stvari i plaćao je njene račune, ali

joj nikada nije dao ništa njenog novca sem poneki dolar tu i tamo. Ona mu je donela hiljade dolara, a on je to sve zadržao za sebe.

Lejvin je klimnuo glavom. — I vi ste onda udesili otmicu da biste mu iscedili sto hiljadarki. Ali ste ubili i nekoliko dobrih ljudi.

Grant je slegnuo ramenima. — Tako je izgledalo realnije.

Lejvin je pogledao mladu ženu, koja nije ništa rekla. — Loše, loše, misis Disart. Mislim da će vaš muž svim silama nastojati da izbegne plaćanje tih sto hiljadarki.

Doloresine strasne usne su se izvile. — To je tipično za njega! Ali, u tome neće uspeti, senjor šerife. Dali smo mu produžetak roka, ali vreme je već isteklo.

Lejvin se kratko nasmejao. — A šta ćete učiniti ako ne položi novac? Poslaćete mu vaše uho?

Ona je pocrvenela i prišavši bliže, udarila ga čizmicom u rebra. Lejvin je zastenjao i zgrčio se nastojeći da dođe do daha.

— Platiće! — procedila je mlada žena kroz zube. — Platiće!

Lejvin ju je pogledao kroz maglicu bola. — Onda neka vam bude srećom! — rekao je hrapavim glasom, nastojeći da izgleda ogorčen. Onda je skrenuo pogled do bradonje u jelenskoj koži. — Ko je ovaj Borden? Gde se on uklapa?

Grant i Dolores su pogledali bradonju i Borden se predstavio.

— Ja sam Disartov polubrat. Bio sam rano isteran iz kuće, a on je prigrabio ceo nasleđe našeg oca. Nekoliko puta sam od njega tražio pomoć, a on mi je dao samo deset dolara i jedan ručak, to je bilo sve. On poseduje tri ranča, a za mene nije našao čak ni posao na jednom od njih. Poslednji put je rekao ljudima da me oteraju i da mi prosviraju kuršum kroz glavu ako ponovo dođem.

— Aha, — rekao je Lejvin. — Vas nije bilo teško nagovoriti da pomognete Grantu i njegovoj ženi?

Borden je slegnuo ramenima. — Nisam hteo da propustim šansu da Disartu zarijem nož u leđa. Činjenica da ću za to biti još i plaćen, čini da mi je taj gest još prijatniji.

Lejvin je dunuo na nos. — Plaćen? Zar mislite da će ovo dvoje održati reč i da će vam dati vaš deo?

Borden je skrenuo pogled svojih tamnih očiju do Dolores i Granta. — Ne sumnjam u to — rekao je tiho.

— Do vraga, čoveče, nikad nismo ni pomišljali da ne platimo! — rekao je Grant i usiljeno se nasmejao, a onda prišao Lejvinu i snažno ga udario nogom u rebra. — Zar ne vidiš šta mu je cilj? Pokušava da nas zavadi, da jedan drugoga uhvatimo za gušu.

Borden je kratko razmislio, ali je konačno klimnuo glavom, a onda se sagnuo i snažno odalamio Lejvina nadlanicom po licu. Federalni šerif je pao na bok i iz nosa mu je procurela krv.

— Pasji sine — viknuo je bradonja bez mnogo žara. — Pa lepo, imao si svojih pet minuta. No, tvoje vreme je skoro isteklo, amigo.

Mašio se rukom „kolta“, ali je Dolores pritrčala i stavila hladnu ruku na njegovu podlakticu. Borden se namrštio, a ona se blago osmehnula.

— Još ne. Kada je razgovarao sa mnom, nekoliko puta je rekao „mi“ — osmeh joj se razlio po licu. — Dobro ste to izveli, Bordene. Pošli ste svi bajagi na večeru, a njemu ste dali šanse da pokaže svoju pravu boju. Uspelo je, ali mislim da bi trebalo da saznamo ima li on nekih prijatelja koji čekaju u blizini. Imam neki neodređeni utisak da je baš ta-

Borden je lagano zaklimao glavom i skrenuo pogled do Lejvina. Ogoleo je zube u grču mržnje i umotavši prste u Lejvinovu kosu, snažno mu zabacio glavu unazad i digao prema sebi njegovo zakrvavljeno lice. Grubo ga je prodrmusao.

— Je li to tačno, amigo? Ha, šta kažeš? — ponovo ga je prodrmusao. — Čini mi se da bismo ti i ja trebali malo da porazgovaramo. Šta kažeš?

Svaki put kada je izgovorio ha, Borden je Lejvinu zadavao po jedan udarac pesnicom u lice.

Dok Holidej je znao da je Lejvin u opasnosti. Dogovoreni čas sastanka je došao i prošao, i zvezde na nebu bile su sasvim vidljive.

Okrenuo se Esi Pardiju, koji je sedeo na jednoj steni i žvakao komad žilavog suvog mesa. Bila je to hladna večera. Nisu želeli da zapale vatru, jer nisu hteli da ih Meksikanci primete i da eventualno dođu da provere ko se u logoru nalazi.

No iz grada su se čuli zvuci muzike i slavlja koje je sve više uzimalo maha; očigledno da su u gradu imali puno toga čime će se zabaviti.

Holidej je zapazio da Morg Pardi stoji u blizini stene na kojoj je njegov otac sedeo, držeći u ruci svoju „hokinku“, spreman da na pojavu Lejvina ili bilo koga pođe putem ka gradu.

— Nešto se loše desilo — rekao je Holidej.

— Izgleda da je tako — složio se Esa grizući snažnim zubima tvrdu govedinu.

— Kejn je do sada trebalo da dođe ili da nam da neki znak kako će zakasnuti — tvrdio je Holidej. — Ako bi bilo potrebno, on bi verovatno ispalio nekoliko hitaca iz svog

„kolta” da bi nam dao do znanja kako je živ. Međutim, ništa — začu-
tao je i zabrinuto zavrteo glavom.
— To znači opasnost. Prema tome,
ja idem, Esa.

— Izvršičeš samoubistvo kao naj-
gora budala — rekao mu je bandit.

— To je rizik koji moram da pre-
uzmem.

— Ti si lud — zamumlao je Morg
oslonjen na stenu. — Bolje sačekaj
dan i osmotri šta se događa u gra-
du. Imamo durbine.

— Do tada on može biti mrtav —
insistirao je Dok. — Vi čekajte ov-
de. Vратиću se ako budem mogao a
ako ne... — slegnuo je ramenima.
— Onda radite šta hoćete, Esa. Ni-
sam vam ja potreban da vas učim
šta da radite.

Pardi je nešto promumlao i na-
stavio da jede. Holidej je čekao.
Nije znao šta čeka, ali na neki na-
čin očekivao je da će Pardi nešto
reći. Onda je shvatio da je njima
sasvim svejedno šta on radi ukoli-
ko to ne ugrožava njihovu sigur-
nost. Jedini razlog što su se inte-
resovali da mladu ženu oslobode bio
je što su želeli da dokažu kako iza
napada u Hjustonu i potonje otmice
ne stoje pravi baksiskineri.

Nije čak bio siguran da li će uop-
šte da je vrate u Hjuston, bilo živu
ili mrtvu. Naravno, ukoliko je uop-
šte vrate.

— Onda, adios — rekao je Holidej
i okrenuo se.

Pojahao je svog konja i tek tada
primetio da je Morgan Pardi pošao
za njim. Pardi je držao vodice ko-
nja blizu uzde. Bio je bled kada je
digao pogled do Holideja.

— Ako budeš uhvaćen, pazi dobro
da ne kažeš ništa o nama, mister.

Holidej je energično trgao vodice
svog konja i životinja je glavom za-
kačila Morgana po licu i ovaj se
zateturao dva-tri koraka unazad.
Zatim je Dok podbo konja petama
i izjurivši iz suve vododerine, upu-

tio se ka svetlostima grada na se-
veru.

Kada je stigao do predgrađa, raz-
bukvalo slaviје iz kantine se već bi-
lo prenelo na gradski trg. Tržnica
je bila osvetljena, a na trgu su bili
postavljeni stolovi sa jelom i pićem.
Gomila sveta ispijala je potoke pi-
ća, a galama i veselje odzvanjali su
gradom.

Bilo je to stanje koje mu je izvr-
no odgovaralo.

Sjahao je u jednoj sporednoj uli-
ci i držeći vodice, iz mraka pažljivo
osmotrio uskomešanju gomilu. Nigde
nije bilo ni traga od Lejvina ili ne-
kog drugog Amerikanca. Osvrnuvši
se oko sebe, ugledao je štalu i upu-
tio se tamo.

U štali nije bilo nikoga. Ostavio
je konja nevezanog pored ulaza i po-
šao prolazom zagledajući u pregra-
de. U pretposlednjem pregradku sa
leve strane našao je Lejvinovog ko-
nja. Sedlo i uzda visili su na klinu
i Holidej je brzo osedlao životinju
i izveo je napolje. Držeći vodice obe
životinje, odveo ih je u mrak, da-
leko od bućnog trga, i popeo se na
nizak krov neke nastrešnice pripo-
jene uz jednu zamračenu kuću.

Sa tog mesta imao je pregled ve-
ćeg dela grada. Veliki deo grada bio
je u mraku. Izvan kruga slavlja — ko-
ro sve kuće bile su u mraku.

Ali, svetlost je sijala na zvoniku
crkve. Na dva nivoa.

Holidej se zamišljeno pogladio po
bradi. Zvonik. Vrlo pogodno mesto
za držanje zarobljenika. Mesto sa
koga se lako mogao videti dolazak
eventualnih neprijatelja. Skrenuo je
pogled do same crkve iza zvonika.
Nije bilo svetlosti. Potpun mrak.
Čak se nije videlo ni svetlucanje
kandila u oltaru.

Holidej je retko kad zanemarivao
slutnje i predosećanja. A sada je
imao jak predosećaj da će na crk-
venom zvoniku naći Lejvina i Do-
lores Disart.

A takođe i lažne bakskinere.

Možda će to biti vrlo težak posao za jednog čoveka, ali sada nije imao vremena da se vraća po Esu Pardijsa i njegove ljude. Lejvin je već mnogo kasnio.

Holidej je prišao sa krova nadstrešnice i povao konje kroz vijugave sporedne uličice do mesta nekih trideset metara daleko od zvonika. Klimnuo je lagano glavom. Izbor zvonika bio je dobar potez jer je svuda oko crkvenog zdanja bio prazan teren i niko nije mogao prići neopažen.

Prozori sobe u prizemlju bili su zastrti zavesama i kroz njih su se mogle videti samo nejasne siluete ljudi koji su se unutra kretali. Na gornjem prozoru nije bilo zavesa, ali on je bio suviše visoko da bi se kroz njega moglo zaviriti unutra. U tom trenutku vrata na donjoj prostoriji su se otvorila i mlaz svetlosti obasjao je dvorište, pa se Holidej priljubio uz zid iza sebe. Kroz otvor vrata pojavile su se najpre senke, a onda grupa ljudi koji su izašli u noć. U do vratku je ostao samo jedan čovek, visok rastom, bradat, odeven u odelo od jelenske kože.

— Držite oči otvorene — rekao je grdosija dubokim glasom. — Zabavljajte se, ali pazite. Ovaj pasji sin tvrdi da je sam i ja mu upola verujem posle batina koje je dobio. Ali, može biti da je tvrdi nego što izgleda i zato pazite.

— O'kej, Bordene — odgovorio je jedan iz grupe. — Ni jedan rendžer neće proći pored nas.

— Jednom rukom držite senjorite, a drugom revolvere — zabrundao je Borden i zatvorio vrata, a grupa se mrmijajući udaljila.

Holidej nije bio siguran koliko ih je bilo. Bili su zbijeni u grupi i računao je da ih može biti šest ili sedam, a svi su bili željni da se što pre pridruže slavlju. Svi su bili naoružani nisko pripasanim revolverima i Dok je pretpostavio da je to banda koja je izvela napad u Hjustonu. U svakom slučaju, bar je znao da je Borden još uvek unutra.

Unutra je verovatno i Lejvin, suđeci po onome što je taj krupni čovek rekao. Možda i neko drugi, uključujući Dolores Disart.

Postojao je samo jedan način da to sazna, zaključio je Holidej i izvadivši „kolt“, brzo proverio da li je pun i izašao iz aleje u kojoj su bili vezani konji. Grupa ljudi još uvek se udaljavala ka trgu i slavlju. Dok Holidej je zakoračio na čistinu i pošao ka zvoniku.

— Hej, ti!

Čuvši povik iza sebe, Holidej je pogledao preko ramena i nastavio da hoda ka zvoniku. Prokleo je svoju zlu sreću. Neki čovek iz grupe slučajno se okrenuo i bez sumnje spazio njegovu siluetu jasno odraženu naspram belog zida crkve. Više nije imalo smisla skrivati se.

Holidejev revolver je grmnuo i grupa ljudi se raspršila na sve strane. Pustolov je jurnuo ka zvoniku i odgovarajući nogom vrata, za trenutak ugledao Bordena sa puškom u rukama, dok je neko drugi istog trenutka ugasio lampu. To mu je govorilo da nasuprot sebe ima najmanje dva čoveka... i šestoricu iza sebe. Kuršumi su se već zarivali i odbijali od zida zvonika.

Borden je zauriao. — Prekinite paljbu. Ja sam ovde!

Holidej je opalio u pravcu glasa i

čučnuo na jedno kolenu da bi izbegao kuršum iz teške „šarpovke” koji je zviznuo iznad njegove glave. Opalio je još jednom prema plamenu iz puščane cevi i učinilo mu se da je čuo prigušen jauk, ali je istovremena morao da se baci u stranu jer su oko njega po zemlji zapraštili kuršumi iz revolvera ostalih bandita.

Ugledao ih je kako kao tamne siluete sa revolverima u rukama trče ka zvoniku tražeći metu. Teško da su ga mogli videti priljubljenog uz zemlju, ali znao je da protiv toli-kih protivnika nema šanse, jer nikuda nije mogao pobeći a da ne bude viđen.

Odjednom je začuo divlji poklič i banda razbojnika se razbežala pred grupom konjanika koji su pucajući iskrsnuli iz mraka. Dva Bordenova čoveka su pala, jedan da se više ne pomeri, a drugi da bi, pritiskajući rukom ranu na prsima, pokušao da digne revolver i nanišani. Onda je jedan konjanik, u kojem je Holidej prepoznao Morga Pardija, naleteo konjem preko njega i sagnuvši se u sedlu, zamahnuo teškom puškom i tresnuo ranjenika po glavi. Zatim je ta ista puška poskočila u njegovoj ruci i olovno tane teško četvrt funte spljeskao je tog čoveka uz zemlju.

Ostali su trčali i nasumice pucali pokušavajući da izbegnu konje i puške bakskinera. Teške puške prednjače gruvale su mnogo glasnije nego obično oružje, a ljudi pogođeni teškim olovnim kuglama uglavnom su padali na mestu mrtvi. Neko je kriknuo i Holidej je video kako jedan otmičar pada pred nogama konja, da bi ga pregazili drugi koji su nailazili za njim. Prašina se ko-

vitlala, a konjanici su jurili tamo-ovamo, obarajući otmičare, gazeći ih i udarajući po glavi kundacima pušaka.

Dok se to odigravalo, Holidej je skočio i potrčao ka ulazu u zvonik. Natrčao je na Bordena, koji se digao sa zemlje i držeći pušku za cev, zamahnuo teškom „šarpovkom”. Holidej se sagnuo, osetio iznad glave fijuk kundaka, priskočio Bordenu i prislonio mu cev revolvera na stomak, pritisnuo okidač. Trzaj pištolja zamalo da mu je iščasio zglavak ruke, a telo i odeća prigušili su pucanj. Borden je posrnuo unazad izbuljenih očiju, krv mu je kuljnula na usta, ali on je ipak pokušao da ponovo zamahne puškom. Holidej je morao da ispali poslednji hitac u njega i da ga zauvek smiri.

Izbacivši prazne čaure i puneći magacin svog pištolja, okrenuo se ledima zidu zvonika i pogledao po poprištu bitke. Kidnaperi su svi bili na zemlji, mrtvi ili na izdisaju, ali bitka nije još bila završena. Na prve pucnje veselje je prestalo i sada su naoružani Meksikanci jurili ka crkvi i zvoniku, pa su se bakskineri našli suprotstavljeni skoro celom gradu. Holidej nije imao pojma zašto su se Meksikanci tukli, ali u svakom slučaju nije bilo vremena da se to objašnjava.

Sa napunjenim pištoljem priskočio je vratima i bacio se u unutrašnjost zvonika. Revolver je dva puta plahnio i vrela tanad oprljila su ga po ledima. Neko je glasno opsovao i začulo se lomljenje i lupa kao da se neko sapleo na stepenicama. Pri slabom svetlu koje je iz gornje prostorije dopiralo preko stepeništa, ugledao je nejasne obrise jednih

vrata. Neka senka se pokrenula ka tim vratima i Holidej je opalio.

Neko je kriknuo i pustolov je video kada je jedan čovek pao na koleno. Revolver u ruci tog čoveka četiri puta je planuo i plamen iz cevi obasjao je prostoriju. Holidej se bacio napred i istovremeno pristisnuo okidač. Udar metka odbacio je nepoznatog čoveka preko stepenica i on je ostao da leži nepomičan.

Holidej je preskočio preko njega i potrčao uz stepenice držeći palac na obaraču pištolja. Video je tračak svetlosti ispod vrata na spratu i utrčavši u sobu, skočio na jednu stranu. I zastao kao ukopan.

Lejvin je onesvešćen ležao na podu, krvav i premlaćen. Pored njega klečala je Dolores Disart sa malim „deringerom” prislonjenim na Lejvinovu glavu.

— Bacite revolver ili ću ga ubiti! — povikala je.

Holidej je shvatio isto tako brzo kao i Lejvin; ova mlada žena stajala je iza svoje sopstvene otmice.

— Bacite revolver! — povikala je i Holidej je lagano otvorio šaku i pustio da mu „kolt” ispadne iz ruke.

Kada je revolver pao na pod, ona se osetila sigurnijom i usne su joj se razvukle u osmeh. — A sada ćete obojica umreti! — rekla je pobećućim glasom i Holidej je prigušio kletvu u sebi.

No ~~od~~ jednom je iza njega grmnuo tresak revolvea teškog kalibra i na grudima mlade žene odjednom se zacvetala ruža krvi, a njeno vitko telo odbačeno udarom tanadi poletelu je u ugao male sobe.

Holidej se okrenuo i na vrhu stepenica ugledao oznojenog, barutom

zamrljanog Morga Pardijsa sa puškom u ruci, koja se još pušila. Iza njega naišao je Esa i jednim pogledom shvatio njihov položaj. Napoju ispred zvonika odjekivali su pucnji i glasna vika.

— Za ime božje, mogao si tom vražjom puščetinom pogoditi Lejvinu! — grmnuo je Holidej.

Morg je slegnuo ramenima. — Možda sam i ciljao u njega — osmehnuo se zlokobno. — Nikad se ne zna.

Esa je ušao u odaju i pokretom ruke pokazao prema mrtvoj ženi. — Ponesi je, Morg. Holideje, bilo bi bolje da i ti odmah podeš. Meksikanci su pomahnitali od pića i nikako ne prestaju da napadaju. Suvise vremena bi nam oduzelo da zbrisemo ceo grad i zato mislim kako bi bilo najbolje da se povučemo.

Holidej se sagnuo do onesvešćenog Lejvina, prebaci preko ramena i pogledavši ljude u jelenskim kožama, rekao.

— Neka tako bude.

•

Pregazili su Rio iznad Lareda i baksineri, neki od njih ranjeni, odmah su se rasporedili na višim tačkama da bi odatle motrili kretanje graničnih patrola. Esa i Morg obratili su se dvojici prijatelja. Lejvino lice bilo je podnadulo, skoro izobličeno od udaraca i on jedva da je mogao da govori od naduvenih usana i nosa. Jedno oko mu je bilo zatvoreno i gledao je samo na ono drugo.

Telo Dolores Disart uvijeno u čebe bilo je prebačeno preko rezervnog konja. Esa je pokretom glave

dao znak Morgu da vođice konja preda Holideju.

— Ti, Holideje, izgledaš dosta pošten čovek — rekao je Pardi mirno. — Mislim kako mogu da ti verujem da ćeš učiniti sve i uveriti ljude kako mi nemamo nikakve veze sa otmicom te žene. Duguješ nam život. U stvari, obojica nam duguje te život. Računam da u vama ima dovoljno časti i da ćete iskreno govoriti o nama. Recite samo istinu. Recite kako želimo da živimo u Anvalu i da nas svi ostave na miru. Ubuduće, kada čuju o akcijama bakskinera, neka pričekaju da se dokaže kako su to zaista bili oni. Mi donekle nezasluzeno uživamo zao glas.

— Reći ću sve, Esa — obećao je Holidej gledajući Morga. — Ali ako ti jednoga dana umreš i on preuzme komandu... — Holidej je lagano zavrteo glavom. — Mislim da će onda bakskineri postati zaista ono što legenda kaže: hladnokrvne ubice.

Morg to nije shvatio kao uvredu. Nasmejao se glasno. Izgledalo je da je Holidejeve reči primio kao kompliment.

— Još nešto pre nego što odete — rekao je Esa kada su se Holidej i Lejvin okrenuli da podu. — Nije me briga za Disarta. Naravno, neće mu se dopasti što smo ubili njegovu ženu, bez obzira da li je to zaslužila ili ne. On će sigurno dići galamu i napraviti nam mnogo neprilika. Dakle, na to ćemo morati da računamo. Adios.

Holidej i Lejvin su zamišljenim pogledima ispratili bakskinere koji su u galopu odjahali, a onda su ok-

renuli svoje konje i uputili se putem za Laredo.

Trebalo im je dva dana da stignu do grada i kada su stigli, grupa rendžera izjahala je da ih dočeka i sprovede. Holidej je ostavio Lejvina da im objasni šta se desilo, a sam pošao u hotel da iznajmi sobu i toplo kupatilo. Bio je željan da se opusti i odmori.

Ulazeći u predvorje hotela, naleteo je na Hovija Pepera.

— Zdravo, Holideje. Video sam vas kada ste dojahali sa Dolores Disart — rekao je Peper, na izgled donekle razočaran. — Kopao sam po okolini da bih došao do obaveštenja koja želite, ali izgleda da sam malo zakasnio.

— Ovaj put jesi, Hovi — odvratio mu je Holidej umorno. — Sve je završeno. Disart je sačuvao svoj novac, ali nije dobio nazad svoju ženu. Ne bi je ni u kom slučaju dobio. Ona je sama organizovala otmicu.

Hovi Peper je klimnuo glavom. — Da, sve više je ličilo na to. Ali, ima nešto što bi trebalo da znate, nešto što se desilo na putu za Ostin. Jedan moj prijatelj upravo mi je doneo tu vest. Čak ni rendžeri još ne znaju...

— A kakva je to vest? — rekao je Holidej kratko, umoran i nestrpljiv da se što pre otkači od svog sagovornika.

Peper ga je kratko vreme netremice gledao i usne su mu se izvile u slab smešak. — Neko je pucao i ubio Bordena Disarta.

Iako umoran, Holidej se zaprepastio. Začudenog izraza lica, zurio je u Hovija Pepera.

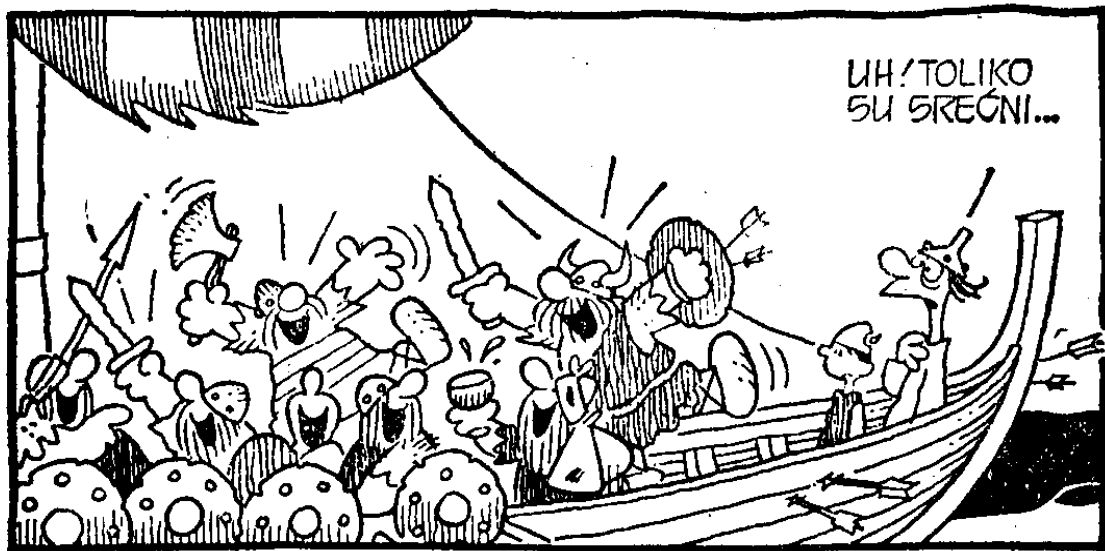
— Da, neko ga je ubio s leđa.

Napravio mu je rupu da pesnicu možeš provući — dodao je likujuć. — A znate li šta su izvadili iz nje- ga? Metak kalibra 58, olovan. Iz- gleda da su bakskineri, ili neko dru- gi, iskoristili svoje puške „hokin- ke”, šta mislite, Holideje? Pustolov je lagano zaklimao gla- vom. Znao je šta se desilo.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

... NE SMEM NI DA
IM KAŽEM DA SU
ZABORAVILI PLEN...

DICK

© King Features Syndicate, Inc., 1971.

WESTERN
BESTSELER

**POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA**

**NOVE ROMANE EDICIJE
WESTERN BESTSELER:**

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“

Broj 6 – „Potera sudnjega dana“

Broj 7 – „Crni maršal“

Broj 8 – „Meksikanac“

Prva dva naslova izlaze u oktobru, a preostala dva u
novembru i decembru 1987. godine!

**POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU
NOVIM ROMANIMA EDICIJE
WESTERN BESTSELER!**

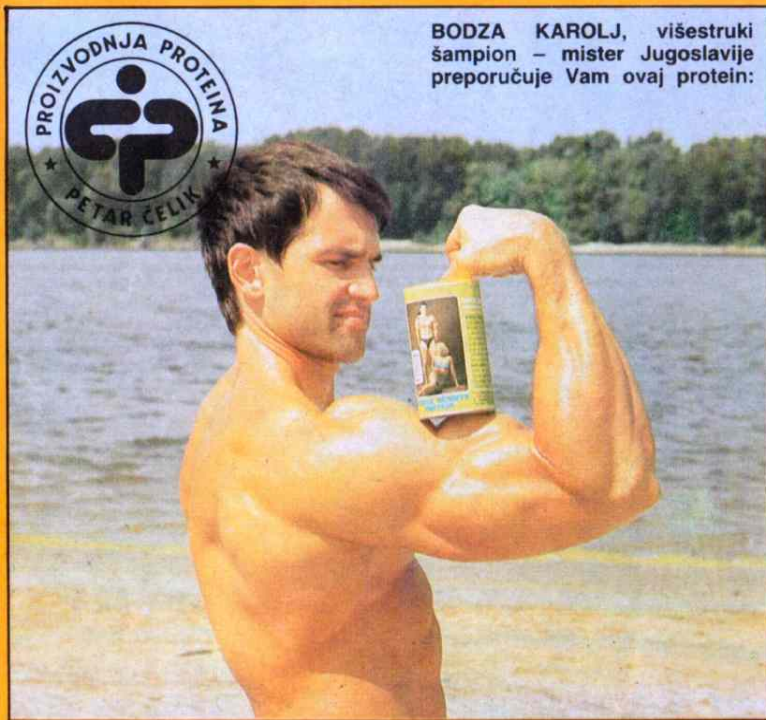
BESTSELER

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene sportske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako sportske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvao kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!